Editura ORUM

SAN-ANTONIO

Spline

ÎN SUC PROPRIU

CAPITOLUL ÎNTÎI

Eu, mă știți ? Ador femeile care au o gură mare, e atît de confortabil !

Giniți ce bine aranjează Bărbosul lucrurile : chiar acum țin una-n brațe. Pentru că, zău așa, dacă-i vorba de bot, mis Gloria Victis posedă unul care i-ar da amețeli unui spcolog : mai ales cînd cască.

Altfel, persoana de care vă zic e în regulă. Poți regreta eventual lipsa ei de sîni, dar ar însemna să fii de-a dreptul cusurgiu. Gagicile sînt ca prioritatea de dreapta, asta se respectă. Chiar să aibă oleacă de mustață și bulanele ca spițele de bicicletă, trebuie totuși să le cedezi fotoliul în autobuz, nu ? În caz contrar, curtoazia franțuzească ar semăna urgent cu poza ecvestră a domnului Johnson (nu ăla care face motoare, ăla care dă rateuri). Cînd respectul față de gagică se pierde într-un popor, debandada e aproape, fraților. Faceți-vă douăspe noduri la batistă, ca să nu uitați asta.

Ci ziceam deci că mis Gloria e o damă interesantă, înaltă, subțire, voioasă, cu păr cînepiu, piele aurie și geantă din crocodil. În plus, are ochii verzi, ceea ce e foarte practic atunci cînd vrei să fii luat drept albinos de către un daltonist. Și acum, să vi-o închei dintr-o trăsătură de condei, cum ar spune taica Dumas tatăl. Gloria nu este nici mai mult, nici mai puțin, decît unica fiică a lui Vic Victis, regele perlelor de cultură sub celofan. Un

pîrlit care valorează probabil în jur de zece miliarde de dolari în franci vechi. Dar, cum bine mi-a zis colonelul Marcel Bluwal, într-o zi cînd beam un păhărel împreună : „Nu trebuie să-ţi baţi joc de cei bogaţi, căci nu ştii niciodată ce poţi ajunge".

Am întîlnit-o pe miss Victis asta alaltăieri, la un cocktail în Palm Beach. Ea căuta un foc, eu aveam o brichetă. Eram sortiţi să ne-înţelegem. Nu mă pricep prea bine la blănuri, dar pot să vă spun că etola ei de zibelină ar fi fost de ajuns pentru acoperirea deficitului bugetar. Cît despre bijuteriile ei, trebuia să-ţi pui ochelari de soare ca să le priveşti fără riscul de-a ţi se dezlipi retina. Ne-am plăcut. Nu că aş fi sensibil la parai. E dezinteresarea în persoană, San-A, ştiţi doar ? Dar mă-ncălţa să văd cum trăieşte o gagică în al cărei cont în bancă soarele nu apune niciodată. Speram s-o văd făcînd nişte chestii amuzante : cumpărînd turnul Eiffel sau Gioconda, de exemplu ; sau măcar închiriind Palatul de Justiţie ca să înfiinţeze o cresc㎠torie de elefanţi albi. Dar nu : ea se mulţumea să ducă o viaţă de huzur şi, atunci cînd mergeam să radem o sticlă de şampanie, mandea era acela care o plătea dintr-o leafă anemică de caraliu.

În timp ce ţopăiam, abdomen lîngă abdomen, copila îmi înşira părerile ei despre Franţa. Găseşte că sîntem un neam de cîrcotaşi. A început la vamă, impresia asta, atunci cînd gorobeţii au făcut gît în legătură cu paraşocurile Cadillacul ei, care sînt din platină. Degeaba le explica ea că alesese acest sistem de protecţie pentru că e mai eficient, cîrîiau atît de tare, domnii vameşi, că a fost nevoită să sune la consulat ca să se înăbuşe scandalul. Zice că o ţară în care nu-ţi mai poţi permite paraşocuri din platină este o ţară decadentă.

Poate că are dreptate, Gloria, în definitiv. Nu-i place nici modul în care chelnerii din restaurante îţi răspund că dacă maioneza e tăiată, n-ai decît să ţi-o torni în chiloţi. Asta-i rănește convingerile religioase. E puritanismul protestant întruchipat, puştoaica asta. Şi apoi mai sînt o grămadă de alte lucruri care o dezamăgesc : casele de la periferie, atît de mediocre, poliţiştii, atît de prost înţoliţi, încît par întotdeauna a-şi fi petrecut noaptea într-un coş de gunoi ; şoferii de taxi scandalagii ; rasolul de viţel care la noi nu e servit cu gem de coacăze ; cocoşul în sos de

vin care aici nu se mănîncă stropit cu mentă ; Luvrul care a fost înălbit ; catedrala Notre-Dame care s-a înnegrit, etc... Pe scurt, e timpul să fac efortul de a încerca să restabilesc prestigiul francez în mintea Gloriei Victis.

Aplic metoda de urgență : privire catifelată, voce stomacală, mînă plimbăreață. Dreapta mea îi cotrobăie prin decolteu la spate ca laba unui maseur. Are omoplații cam ascuțiți, în paranteză fie spus ! S-o ferească Sfîntul să-i vină ideea de-a se culca pe o saltea pneumatică, pentru că ar risca o dezumflare.

I-am spus să sînt polițist de elită și ea mi-a răspuns că un caraliu francez, pe lîngă un caraliu american, e calendarul Poștei față de un Modigliani. Cum vedeți, miss Fason le spune pe șleau. Așa că astă-seară am hotărît să-i arăt diferența care există la pat între un caraliu francez și un caraliu de dincolo de Atlantic.

Ne aflăm într-un bar, pe coasta de Azur. Orchestra cîntă sub palmieri. Ringul de dans în aer liber e luminat de spoturi. La picioarele noastre, Mediterana scînteiază în lumina lunii. Eu, care cunosc America, pot să vă spun că n-am găsit acolo niciodată un peisaj ca ăsta. Îi cer gagicuței să admită și ea admite.

Orchestra cîntă „E vina primăverii", un imn adus acneii juvenile. Asta-ți strecoară în rezervorul de senzații niște furnicături paradisiace. Chestia asta, credeți-mă, nu se dansează, se masează.

— Ce puternic ești ! se extaziază, pe bună dreptate, micuța mea îngîmfată.

— Și încă, subliniez eu, azi nu mi-am luat untura de pește.

Miresme șofranate și marine se îmbină în nările noastre fremătătoare. E ora fiorului.

— Unde sîntem, aici ? se răsfață Gloria.

— Undeva între Cannes și Saint-Raphaël, frumoaso ! Și adaug :

— E bine să fii undeva, nu ? Aveam un chef nebun să-ți pun mîna undeva...

Superba bucată simfonică se oprește, perechile rămîn lipite un timp, cît să-și dea seama că muzichia are pauză, după care se-ntorc la mesele lor.

— Ce-ar fi să facem o plimabre de-a lungul litoralului ? sugerez eu, în chip de bărbat ale cărui cunoștințe geografice sînt la fel de vaste ca Siberia.

— Dacă vrei tu !

Personal, o găsesc destul de supusă, la ora asta, pe micuța capricioasă. Asta e chestia reconfortantă, fraților. Chiar și cea mai îndîrjită cusurgioaică își are momentul ei de cedare. Femeile cele mai puternice devin vulnerabile odată cu ora ciudată care le îmbată.

Plătesc șampania infectă și o prind de-o aripă ca s-o ștergem . Mașina mea decapotabilă se află în parkingul barului, păzită de un maimuțoi palid, a cărui șapcă albă și aurie îi cade pînă la rădăcina nasului. Își încasează recompensa de o sută de parai și, în schimbul acestei frumoase sume, îi deschide Gloriei portiera mașinii.

O iau pe drumul ce-nsoțește țărmul. Mediterana e feerică în bătaia lunii. Mai mișto decît pe calendare, așa că vă dați seama ! Sclipește cît vezi cu ochii. Aș da cu plăcere un Victor Hugo unui mandolinist ca să ne sublineze cu un mic solo melancolia acestei clipe.

Mergem cu viteză mică. Am un braț petrecut pe după umărul însoțitoarei mele și nu-l recuperez decît pentru a schimba viteza, din cînd în cînd.

— Cunoști zona ? îi susur.

— Nu.

— Sînt sigur că o să-ți placă, joc-de-cuvînt eu. Colinele, rozmarinul... E ca-n Daudet, puiule !

Și o iau pe un drumeag șerpuitor care chiar șerpuiește pe coasta falezei. Urcăm rapid deasupra nivelului mării pentru a o putea admira de la înălțime. Intrăm în pădurea de pini. Parfumul se schimbă. calitatea aerului de asemenea.

— E magnific, îmi ciripește americanca. frecîndu-și fondul de ten de umărul meu.

Îmi spun că, dacă găsesc un luminiș în pădure. aș putea să-i arăt Gloriei cîteva exponate personale, ca să-i dau ghes.

Pe cînd mă fredonez așa pe șerpuielile drumului. o mașină ne depășește cu toată viteza. N-am decît timpul de a mă strînge spre dreapta pentru a evita să fiu agățat.

— Sînt nebuni la orice oră, filozofez eu.

Asta o face pe Gloria să rîdă. În State. asta-i floare la ureche. Acolo, găsești țăcăniți pe toate drumurile.

Îmi continui liniștit drumul și brusc, un kilometru mai încolo, ajunși în plină pădure, zăresc mașina care ne-a depă-

şit de-a curmezişul şoselei, cu o roată în şanţ. Portiera pasagerului este deschisă şi unul dintre ocupanţi e pe jumătate aruncat din vehicul. Are faţa pe asfalt, picioarele fiindu-i încă sub tabloul de bord. E impresionant să ginești o astfel de privelişte în lumina farurilor.

Frînez în timp ce Gloria scoate un ţipăt asemănător cu cel scos de frînele mele.

— Un accident ! bolboroseşte ea.

— Yes, răspund eu prosteşte, e maşina care tocmai ne-a depăşit. Nu-i de mirare, la viteza cu care gonea.

Sar din caleaşcă şi mă năpustesc spre automobilul accidentat. E o maşină americană decapotabilă şi decapotată.

Mă aplec deasupra rănitului. În exact acelaşi moment, o voce murmură cu un accent străin care n-are nimic francez în el :

— Eu, în locul tău, mi-aş pune mîinile pe cap !

Mă întorc şi descopăr în spatele meu un vlăjgan în cămaşă albă, purtînd pe cap o pălărie de pai neagră. Are un argument solid în favoarea lui, în persoana unei mitraliere.

Numai din felul în care o ţine şi se simte că nu e amator şi că se poate servi de maşinărie fără a avea nevoie să buchisească modul de folosire.

Ca prin minune, bărbatul neînsufleţit îşi revine şi se pune pe cele două picioare.

— Ce faci, Lazăr, ţi-e mai bine ? ironizez eu (căci, ştiţi bine, în momentele cele mai grele, îmi păstrez intact acel umor delicat, căruia almanahul Vermot îi datorează atît de mult).

În loc de răspuns, tipul despre care vă vorbesc scoate inevitabila armă şi se îndreaptă spre tărăboanţa mea.

— Mîinile ! îmi repetă adversarul meu, subliniindu-şi spusele cu o lovitură de mitralieră în coaste.

Îmi încrucişez mîinile pe splendida mea ţeastă de intelectual pentru a-i face plăcere, căci Felicia, mama mea cea cumsecade, m-a învăţat întotdeauna că nu trebuie niciodată să-ţi necăjeşti contemporanii.

Mă uit pe şest în direcţia căruţei mele. Falsul rănit e pe cale să-i deschidă portiera Gloriei. În engleză, îi ordonă să coboare şi ea se supune. Dacă domnul care-ţi dă ordine ţine-n mîna dreaptă un 11 mm, poate să ţi se adreseze în orice limbă, i te supui din instinct.

Înainte de a se-ndepărta de mașina mea, bulangiul ăsta scoate un șiș din buzunar și-mi sfîrtecă din gros unul din cauciucurile din față.

Încîntătoare seară, nu ? Stai cuminte-n banca ta, vrăjind o pițipoancă yankee, pentru a încerca să salvezi prestigiul francez și na că-ți vin domnii gangsteri să-ți dea totul peste cap !

În vremurile noastre tulburi, nici să flirtezi liniștit nu mai poți, ce naiba ! Trebuie să accepți realitatea, trecînd prin dura cale a dezamăgirii.

Gușterul care a recuperat-o pe Gloria o pune să se urce în propria-i căruță. Apoi cel care mă ațintește îmi ordonă să îngenunchiez în șanț.

Ce-o să urmeze, pot să vi-o descriu pe larg și chiar să v-o pictez în acuarelă ca să dea mai bine.

Tipul cu pușcociul o să-mi tragă una zdravănă cu patul în cutia cu fosfor ca să mă adoarmă. Apoi o vor șterge cu Gloria. Știu că n-o să mă împuște din cauza unui detaliu : cauciucul spart. Dacă ar fi vrut să-mi găurească pielea, nu mi-ar fi perforat cauciucul. Q.E.D. !

Cu toate acestea, perspectiva de a încasa o măciucă nu mă-ncîntă deloc. După genul ăsta de incidente, te ruinezi cu aspirinele. Fără a mai socoti că probabil matahalei nu-i tremură mîna ! Dacă exagerează un pic, bostanul meu poate foarte bine să se facă chiseliță. N-am nici un chef să-mi strănut creierii prin acele de pin, în ceea ce mă privește.

— Ai auzit, îmi repetă durul cu pălărie de pai : „în genunchi !"

— Mă deranjează din cauza pantalonilor mei albi, explic eu.

— Dacă nu te pui în genunchi, o să fii deranjat din cauza cămășii tale albe, pentru că o să aibă o grămadă de găuri ! ripostează intelectualul cu Thompson.

Poți să mai cîrîi ?

Mă pregătesc, deci, să ascult, cînd îngerul meu păzitor, care era în permisia de la miezul nopții, se-ntoarce la țanc în cazarmă. Răsună un zgomot de motor și niște faruri mătură drumul.

Tipul trage o-njurătură și-și înalță mitraliera ca pe o secure. Dar este orbit de lumina farurilor. De aceea, viteazul San-Antonio îi trage un șut cu piciorul în burtă.

Transform aceste eseu cu un cap în gură. Domnul mitralior își scapă puișcociul și sare-n mașina pe care amicul lui începe s-o pună-n mișcare.

Mandea țîșnește. Mașina escaladează deja povîrnișul pentru a putea să reintre pe șosea.

— Gloria ! Repede ! zbier eu.

Nu-i o frumusețe, gagica asta, dar pentru iuțeala deciziei i se poate vota o mențiune.

E deja în picioare pe bancheta din spate. Tipul pe care tocmai l-am pocnit încearcă s-o înhațe de craci, dar puștoaica plonjează în față și o primesc în brațe. Ne răsturnăm pe asfalt. Agresorii dispar în noapte. Totul s-a petrecut în douăzeci de secunde.

— Ceva probleme ? întreb eu.

E puțin învinețită, Gloria, dar vitează.

— Nu, e-n regulă. Thank you very much.

— Ce-i tot circul ăsta ? întreabă o voce.

Zăresc o namilă grasă în maieu, mai păros decît o gorilă. Are o șapcă de camionagiu cu cozorocul ridicat și un burdihan de popă de țară. Camioneta lui gîfîie la cîțiva metri distanță.

— O agresiune, fac eu. Niște gangsteri au încercat s-o răpească pe domnișoara.

Malacul o privește fără prea mult entuziasm pe miss Victis.

— Ce idee ! face el.

— Ați picat chiar la țanc, îi mulțumesc eu. Fără dumneavoastră, dădeam de dracu'.

— Nevoie de ceva ? se interesează acest gentleman.

— Mi-au spart un cauciuc, dacă ați putea să mă ajutați să pun roata de rezervă...

Mă ajută. Vreau să-i împing o mie, dar mă întreabă drept cine-l iau, căci are mîndria lui.

Un ceas mai tîrziu, iată-ne la hotelul puștoaicei, la Cannes.

— Urci să bei un pahar ? propune ea.

Nu refuz, după emoțiile nocturne. Scotch-ului i-a bătut ceasul.

Traversăm împreună uriașul hol pustiu în care portarul de noapte își pregătește numerele pentru viitoarea tragere loto.

Lift. Ea stă la etajul patru : o suită ultraluxoasă cu apă caldă și balcon spre mare.

Ne instalăm în salon. Gloria aprinde radioul și se lasă să cadă într-un fotoliu. Își acoperă fața cu mîinile și izbucnește în plîns. Se resimte, ar spune maică-mea. O las să bocească zdravăn, ca să se descarce. Nimic mai bun decît lacrimile pentru destindere. Lacrimile sînt ca langustele : cu cît sînt mai sărate, cu atît sînt mai bune pentru sănătate !

După ce mi-a tras treizeci de centilitri de emoție, mă duc să mă așez pe brațul fotoliului ei și îi mîngîi decolteul.

— Haide, haide Gloria, murmur eu, trebuie să facem ceva. O să reclamăm...

Ea ridică din umeri.

— La ce bun, șoptește sărmana miliardară. E a patra oară în mai puțin de șase luni că se-ncearcă răpirea mea. Pînă acum am avut norocul să scap de fiecare dată, dar mai devreme sau mai tîrziu, știu bine că soarta-mi va fi potrivnică...

— Ce vor ? întreb eu cu o naivitate puțin cam nefirească.

— Oh ! să-l jumulească pe tata, presupun.

— Unde e whisky-ul ?

Îmi arată o mobilă joasă și mă duc să prepar două drink-uri țepene. După ce dai pe gît o rație de camionagiu, viața capătă o înfățișare mai senină.

— Tipii ne pîndeau, probabil, la plecare, explic eu.

— Crezi ?

— Bine-nțeles. Nu-i rău deloc trucul falsului accident. Simplu, și eficient, cînd se petrece-n plină noapte pe un drum lăturalnic.

Îmi întinde paharul deja golit.

— Altul, please !

Ține la băutură, Gloria, jos pălăria ! Un biberon ca cel pe care tocmai l-a ras, ar fi adormit un plod de patruzeci și cinci de ani !

— Trebuie să facem ceva, spun eu. E prea simplu să-ți încrucișezi brațele decretînd că asta-i soarta. Maimuțoii ăștia trebuie urmăriți și arestați.

Acestea fiind spuse, cum sînt omul hotărîrilor rapide, ridic brusc receptorul telefonului.

— Dați-mi poliția din Nisa ! îi fac eu centralistei buimăcite.

— Domnul a fost victima vreunui furt ? îngăimă ea.

— Nicidecum.

Nu insistă. În momentul în care am la capătul firului vocea arţăgoasă şi usturoiată a unui curcan înfoiat în pene (nu s-ar putea spune despre un curcan că e zbîrlit !), îl informez care e identitatea interlocutorului său şi-l aud cum îşi face o entorsă sărind în poziţie de drepţi.

— Daţi ordin să fie căutaţi doi străini aflaţi la bordul unui Chevrolet decapotabil albastru cu număr de Seine-et Oise. Ştiu că placa de înmatriculare se termină cu PB—75. Tipii respectivi sînt probabil americani. Foarte înalţi amîndoi. Unul dintre ei e foarte lat în umeri şi poartă o pălărie neagră de pai şi o cămaşă albă. Celălalt e slab şi poartă un costum de vară în dungi. Are o cămaşă neagră. Cei doi se aflau acum trei sferturi de oră la vreo cincisprezece kilometri de Saint-Raphaël, în pădurea Estérel. Probabil că au ajuns într-unul din marile oraşe de pe Coastă. Eu sînt la Mediteraneé-Palace, în Cannes, camera 444.

Arunc un ochi spre miss Victis care mă priveşte.

— Rămîn aici, fac eu, pînă mîine dimineaţă la zece, ţineţi-mă la curent.

— Am ceva tupeu, nu ? În materie de vîrît în sufletul cuiva, nici că se poate mai bine. Iată-mă hotărînd liniştit, fără s-o consult, că-mi voi petrece noaptea cu puştoaica.

Ea ar putea să strige după ajutor sau să mă trimită la toţi dracii. În schimb, ea îmi aruncă ocheada cu cremă de migdale number one.

Închid telefonul şi mă duc să ne prepar alte pahare, la fel de pline ca şi precedentele.

— Prefer să nu te las singură în noaptea asta, spun eu cu o voce fermă.

— Şi eu prefer, întăreşte scumpetea.

CAPITOLUL 2

Eu, mă ştiţi ? Nu mă dau niciodată în lături să vă povestesc şedinţele mele casanoveşti, pentru că sînt de părere că dacă un autor atît de distins ca mine are ascunzişuri faţă de cititori, e mai bine să se lase într-o viteză de meserie şi să se apuce de vîndut scoici. Numai că dacă vă povestesc, cu planşe-n culori drept dovadă, ce-i fac toată noaptea Gloriei Victis — Zebra fără pijama, Coada de peşte algebrică, Zmeul care zboară şi Zmeul care nu zboară, asta riscă să-mi creeze neplăceri judiciare, înţelegeţi ?

Nu trebuie să te joci cu chestii din astea. E deja ceva că sînt tradus în mai multe limbi (inclusiv limba cu măsline). Dacă, în chip de supliment la program, sînt tîrît la tribunal pentru atentat la pudoare, atunci, fraţilor, nimic nu mai merge. Fără a mai socoti cît s-ar mai bîrfi la mine-n cartier. San-Antonio e o frumoasă legendă cît timp n-are neplăceri, dar ia să vină presarii să mă purice în slip şi-atunci să vedeţi ce schimbare bruscă-n sentimente !

Mă trezesc destul de tîrziu, avînd la activ o noapte tumultoasă. Lîngă mine, Gloria soileşte dumnezeieşte. Fetiţa asta o cam are cu patul, pe cinstea mea !

Îmi place modul în care smotoceşte cearceaful, asta denotă o fire aleasă, făcută pentru dragoste.

Ezit să sun sclavii pentru cafeluța matinală, de teamă să n-o trezesc. Gloria e silită de poziția ei să soilească pînă la prînz, obligat !

Bogătașii nu pot să se scoale devreme — exceptînd pentru vînătoarea cu hăitași la baronul de Pieleamea — altminteri asta ar da naștere la îndoieli asupra autenticității averii lor. Lumea ar putea să creadă că lucrează-n schimbul întîi la Renault, ca să-și îmbunătățească veniturile nesigure.

Aici rămăsesem cu expectativa cînd telefonul scoate un țîrîit de lux. Pentru că nu știu dacă ați observat, fraților, dar confortul s-a vîrît pînă și-n zgomote ! Soneria unui telefon de birou n-are nimic comun cu a unui telefon de miliardar. Susotește, telefonul miliardarului. Sună la imperfectul subjonctivului, vă jur. Vorbește la persoana a treia, cu tonuri grave și ceremonioase.

Aștept puțin, bicoz, chiar dacă am satisfăcut-o pe gazdă ,în definitiv nu sînt la mine acasă ! Dar, cum stăpîna casei a fost sclava mea în cursul nopții și cum e o ocupație care i-ar tăia picioarele pînă și femeii-trunchi. Gloria rămîne în brațele lui Morfeu. Mă hotărăsc atunci să apuc receptorul. Și bine fac că-mi permit această familiaritate, avînd în vedere că apelul îmi este destinat. Poliția Judiciară din Nisa. Un inspector principal cu accent corsican mă informează că a fost găsită mașina agresorilor. Se găsea la doi kilometri de locul în care fuseserăm atacați, pe un drum părăsit. Naturlich, e vorba de o mașină furată în ajun de la un industriaș parizian.

Hotărît lucru, gangsterii noștri nu sînt niște copii de țîță : își pregătiseră bine atacul, din moment ce îi aștepta o a doua mașină.

Caraliul îmi spune că n-au dat încă de urma banditilor. Asta-i semn rău. Am impresia că n-o să punem mîna pe ei prea curînd !

Îi mulțumesc și închid. Puștoaica, trezită de această conversație, se întinde languros și-mi aruncă o privire catifelată.

— Bună dimineața, ciripește ea.

Îi oferi pupicul de dimineață, cel mare nu oprește călătorul ci care dimpotrivă îl incită la drum. Ei îi place și mai vrea. Cum m-am reaprovizionat înainte de concediu,

îi mai dau. Ceea ce trebuia să se-ntîmple se-ntîmplă şi ne dăm bineţe căzăceşte.

— Aş bea o ceaşcă de cafea ca supliment la program, îi spun eu.

*

* *

Nu ştiu dacă semănaţi cu mine, dar găsesc că unul din marile momente ale vieţii e un mic dejun copios în compania unei gagicuţe în costumul Evei. Cînd ai Mediterana la picioare, camera plină de soare şi chelneri deghizaţi în generali haitieni care te servesc, te crezi în paradis. De altfel, ceea ce face să se clatine religiile la ora de faţă, este noţiunea perimată a paradisului pe care o oferă clienţilor. Banchetul aleşilor, cu arhanghelii care-şi scarpină gaura lăutei, reprezintă o desfătare discutabilă, recunoaşteţi ! Chiar dacă adunarea e plasată sub înalta preşedinţie a lui Dumnezeu-tatăl ! Eu, dacă aş avea timp, aş fonda o nouă religie şi le-aş promite credincioşilor mei un paradis cu tot confortul, gagici, whisky la discreţie, mare albastră, soare, fotolii moi. Îngerii ar fi înţoliţi în valeţi şi arhanghelii în portari. De altfel, aş lua arhangheli femele ca să fie mai vesel. Atunci da, credeţi-mă, aş avea o turmă zdravănă de credincioşi.

— La ce te gîndeşti, Tony ? îmi ciripeşte mica dezmăţată.

— La întîmplarea de azi noapte, prea frumoasa mea.

Ea se-ncruntă. (Avînd în vedere că e blondă, nu poate să pălească,nu ?).

— Oh ! nu mă gîndeam...

Ceaşca ei de cacao tremură pe farfurioară.

— Mi-e frică, Tony, mi-e foarte frică. Într-un din zilele astea, o să reuşească să mă kidnappeze. O să-i ceară lui Daddy o răscumpărare mare şi, cînd o s-o primească, o să mă omoare !

Tremură toată, săracuţa.

— Ar trebui să ai o gardă personală ! preconizez eu.

Ea încuviinţează.

— Tatăl meu vroia să-mi dea pe cineva, dar am refuzat. E îngrozitor să ai un om în permanență pe urmele tale. Sau atunci...

— Da ?

Devine tandră și depune un sărut pe umărul meu gol și bronzat [1].

— Sau atunci, Tony, ar trebui să fii tu garda personală în chestiune. În condițiile astea, da, aș vrea. Să știi că Daddy ți-ar da o avere !

A pronunțat *aviere*, ceeea ce dă un plus de farmec acestui cuvînt, care avea și-așa destul.

— Imposibil, Gloria, oftez eu. Aparțin poliției oficiale.

— Demisionează !

E tipica impetuozitate a bogatelor moștenitoare yankee. Merg direct la țintă ! Dacă le-ai asculta, ți-ai vinde ferma și caii pentru a le urma. Bunghesc imediat scenariul. Timp de cincisprezece zile ar fi sărbătoare-n sat, după care ar vrea să mă ia de bărbat și o lună mai tîrziu m-ar lăsa baltă la Miami sau la Santa-Monica fără un chior în buzunar. Și bunul San-A. și-ar fi distrus strălucita-i poziție de caraliu.

— Îmi iubesc meseria. Gloria. E toată viața mea...

Dar ideea își face loc în craniul frivol al tovarășei mele de pat.

— Cît timp ai concediu ? mă întrebă ea.

— O lună, scumpa mea.

— Ei bine, te angajez ca gardă de corp pentru o lună !

Între noi și Piața Roșie, sînt o gardă foarte ciudată a corpului ei, din moment ce îl ocup. I-o spun, dar asta nu-i smulge nici un zîmbet. N-are în cap decît realizarea planului ei.

— Ascultă-mă Tony, spune ea brusc cu o seriozitate pe care accentul americănesc nu reușește să i-o tulbure, vorbesc serios. E viața mea în joc. Peste două zile, plec din Franța spre insula Kukubau...

Tresar.

— Fără glumă, participi la faimoasa reuniune a încoronaților ?

— Sigur. Tata, care a avut recent o criză cardiacă destul de gravă, nu poate să se ducă și trebuie neapărat să-l reprezint eu. Știi unde se află insula Kukubau ?

[1] Acest detaliu e pentru excitarea doamnelor.

— În arhipelagul Galapagos ?

— Bravo, mi se spusese că francezii nu știu geografie !

Mă abțin să-i precizez că aceste cunoștințe sînt datorate mai ales tam-tamului făcut de presa internațională în jurul reuniri a tot ce există în lume ca regi autentici și regi ai industriei. Pentru acei dintre dobitocii mei de cititori care nu știu (printre voi sînt și unii care nu cunosc nici măcar capitala Hondurasului !), precizeze că insula Kukubau este un fost recif de corali transformat. A fost cumpărată în urmă cu cîțiva ani de celebrul armator grec Okapis care a clădit aici cea mai somptuoasă reședință din Pacific. Acum proprietatea lui a căpătat forma dorită și armatorul îi face inaugurarea, ceea ce promite frumoase poze colorate în revistele din lumea întreagă și din planetele limitrofe.

— Mi-e frică să mă duc în plin Pacific, cu primejdia asta care mă amenință, Tony.

— Nu te duce, scumpa mea !

— Tata nu mi-ar ierta-o niciodată. Nu-mi cere decît un singur lucru în viață : să-l reprezint cu demnitate atunci cînd e necesar ; în afară de asta, mă lasă liberă. Vino ! Nu durează decît opt zile ! Va fi o călătorie frumoasă, la urma urmei !

Îmi mîngîie scăfîrlia.

— Insulele Galapagos ! Te face să visezi, nu ? În definitiv...

— Dar în ce calitate aș merge, copila mea ?

— Vei fi logodnicul meu.

Cît pe-aci să-mi rămînă chifla-n gît.

Mă și văd, strîngînd cazmaua regelui Șireturilor de cizme de cauciuc, în chip de viitor ginere Victis ! În, fond aventura asta îmi surîde.

— Dar n-am o garderobă adecvată, scumpa mea. Nu mi-am adus decît trei sau patru costume. Trebuie smochinguri, cămăși scrobite, pantofi de lac și tot dichisul !

— Ei și ? Toate astea se găsesc la Cannes, presupun ? se indignează scumpetea. Te implor, Tony, acceptă !

Cum nu-i răspund, ea ridică receptorul telefonului și cere să i se facă legătura cu tatăl ei la New York. Exact așa cum i-ai telefona măcelarului ca să-ți trimită două cotlete de miel.

În așteptarea legăturii, ea își continuă tentativa de convingere. Eu, personal, mă simt din ce în ce mai șovăielnic. Îmi gînguresc în subconștient : „Galapagos ! Insula Kukubau ! Capetele încoronate ale lumii !“ Ar fi o amintire a naibii de plăcută, nu ? Amicii de la *„France-Soir“*, cînd le-aș povesti cum am luat ceaiul cu regina Patagoniei sau cum am făcut o partidă de pescuit submarin cu regele Falik, ar căsca niște ochi cît cepele.

Sună telefonul. Puștoaica răspunde. La celălalt capăt al firului se află sacul ei de dolari de tată. Discuția are loc în americană și nu pricep decît un cuvînt din două.

Brusc, puștanca își acoperă receptorul cu lăbuța și șoptește :

— Daddy întreabă dacă ți-ar conveni cinci mii de dolari, cu toate cheltuielile plătite ?

Fac o socoteală rapidă.

Dacă nu mă-nșel, cinci mii de dolari înseamnă două milioane și jumătate de franci vechi, drace ! Două cărămizi jumate ca să merg să mă bronzez în Pacific. Cu excepția unui miliardar american, numai Sfînta Vineri ar mai fi putut să-mi propună un asemenea tîrg.

Învins, oftez, sforțîndu-mă să nu par impresionat :

— Corect, Gloria.

Ea încetează să-și mai toace la cap babacul și închide, în al nouălea cer.

— Oh ! Tony dragă, ce fericită sînt !

Dar eu !

— I-ai povestit tatălui tău de atacul de azi-noapte ?

Fața-i redevine serioasă.

— Dumnezeule, nu ! Cu biata lui inimă bolnavă, vestea asta i-ar fi provocat o nouă criză.

Se descotorosește de cearceaf cu o mișcare din picior și declară :

— O să ne ocupăm de garderoba ta, scumpule. Întotdeauna mi-am dorit să îmbrac un băiat frumos !

Să-mi spună mie una ca asta !

Mie, care am dezbrăcat atîtea fete frumoase !

CAPITOLUL 3

Eu, mă ştiţi ? Ador călătoriile, e-n firea mea şi în horoscopul meu.

A treia zi, e plecarea cea big. I-am telefonat mamei, ca s-o informez niţel ! N-are talent la geografie, asta-i Felicia mea. Insulele Galapagos sau insula Lebedelor, pentru ea sînt totuna. Mă sfătuieşte să nu răcesc ; eu îi promit şi, după pupicul miorlăit de rigoare, închid.

Mergem în salturi de purice, la Kukubau. Nisa-Paris, apoi Paris-Mexico. După care urmează Mexico-Quito, unde închiriem un avionaş pentru îndrăgostiţi cu destinaţia Guayaquil. Asta ne ia două zile de vagabondat peste oceane şi continente. În portul Guayaquil, unul din iahturile lui Okapis ne aşteaptă. Are şaisprezece, de tonaje diferite. Ni l-a trimis pe cel mai mare. Ah ! dragele moşului, ce n-aş da să vedeţi şi voi bărcuţa asta ! Nu se poate merge mai departe în materie de lux ! Sau dacă da, e mai scump ! Vaporaşul e vopsit în albastru azuriu. Puntea e lăcuită cu roz-bombon. Mateloţii sînt îmbrăcaţi în alb şi roz, iar uniforma lor l-ar umple de admiraţie pe domnul Maurice Lehmann, directorul Operetei. Nădragii se opresc la pulpe, cu dantelă albă şi manşete. Un „O" (iniţiala numelui Okapis) este brodat în faţă şi în spate. Cît despre beretă, aduce cu a gondolierilor veneţieni şi are dungi albe şi roz. Numai ţinuta căpitanului di-

feră. El unul e înţolit într-un soi de redingotă în stil imperial de culoarea purpurei regeşti. Poartă pantaloni roz, cizme negre din piele lăcuită, cămaşă albă cu jabou şi o şapcă neagră împodobită cu o pană de struţ. Încîntător ! Numai la Hollywood mai poţi vedea aşa ceva. Nu regret că mi-am adus aparatul de fotografiat. Cu film color o să-i trag în poză, pe guşterii din echipaj. O, cîţi marinari, cîţi căpitani nu şi-ar dori să aibă înfăţişarea şi leafa acestor oameni !

Interiorul vaporaşului e o minune. Coridoarele sînt îmbrăcate în mătase roz, fiecare uşă e din palisandru cu ornamente din aur masiv. Pe jos, nici vorbă de clasica mochetă ! Teheran, doamnelor ! Cabinele sînt mobilate stil Ludovic al XVI-lea de epocă şi există cîte un Rembrandt în fiecare dintre ele. Trebuie să ai de unde, nu ? Asta nu vă lasă tuţ ? Atunci continui descrierea locului. Băile sînt din marmură cu ţevăria de platină... Ei ? Nu strigaţi după ajutor ? Deveniţi din ce în ce mai greu de impresionat, voi de colo ! Oare mi-aţi arunca cu slipul în faţă dacă aş îndrăzni să vă spun că piscina de la bord e cioplită într-un smarald ? Ah ! în fine ! Ei bine nu, e doar din sticlă de Murano. Dar scara e din aur incrustat cu diamante, asta vi-o jur pe capul micului vostru frăţior, nu cretinul care e ultimul din clasă, ăla care a avut oreion cînd era sugaci !

Pe punte nu se află clăsicele şezlonguri, ci fotolii Ludovic al XV-lea. Încep să mă felicit că am acceptat propunerea Gloriei.

— Încîntător vapor, nu-i aşa ? mă întreabă ea intrînd în cabina mea, care comunică cu a ei.

Îi aplic o ventuză stil croazieră.

— O minune, inimioara mea.

— Ce lună de miere extraordinară o să avem, se extaziază ea agăţîndu-mi-se de gît.

În petto, regret niţeluş că n-am o parteneră mai *pin up* de care să mă ocup. Remarcaţi că nu e chiar nasoală. Gloria, la drept vorbind. Ştiu unii care nu s-ar da în lături să şi-o treacă-n palmares. Într-o după-amiază ploioasă sau într-o cabană pe vîrf de munte, ţi-ar face chiar plăcere să-i arăţi ce figuri noi ai mai învăţat. Numai că n-are gabaritul unei croaziere de lux, mă-nţelegeţi ? Cu bulanele ei sfrijite şi cu sînii plecaţi fără să lase sutienului adresa, dezbrăcatul în public o dezavantajează. Ce-i stă ei

bine, e pantalonul de schi și pulovărul pe gît, natur ! Pe scurt, trebuie completată cu puf de pinguin, ce mai ! Are șasiul bun, dar caroseria nu e aerodinamică, ca să rezumăm. Pricepeți ?

În fine, cum este fata lui Victis, treci peste o grămadă de chestii, inclusiv peste ea !

Mă-nțolesc în turist lux a-ntîia. Pantaloni albi de pînză, cămașă albă de mătase cu mîneci scurte, blazer alb de flanel cu un ecuson giugiuc care reprezintă un leu tăbăcind un boa pe fundal de incendiu. Dă o notă veselă. Gloria a insistat să-mi cumpăr o șapcă de *yachtman*, dar n-am vrut. Cînd ai fizicul meu de Romeo, n-ai nevoie să te deghizezi în poștaș ca să placi Julietelor.

Făcîndu-mă astfel frumos, mă cațăr pe punte în compania pseudo-logodnicei mele. Fiul cel mare al lui Okapis ne așteaptă. Lui îi revine sarcina de a escorta pasagerii pînă la insula paternă. E un maimuțoi brunet, cu piele oacheșă, păr creț, urechi păroase, sprîncene groase și o privire ușor crucișă. Are brațe de cocoșat, prea lungi pentru bustul lui scofîlcit, dar e mai comod pentru a-și scoate carnetul de cecuri din buzunarul de la spate. Va ști să-și facă meseria de miliardar mai tîrziu, atunci cînd petrolierele babacului vor fi străbătut îndeajuns mările.

În orice caz, bătrînul l-a pus să-nvețe bunele maniere de la niște tipi competenți, căci ne întîmpină cu mare măiestrie. Aflase dintr-o telegramă că Gloria vine împreună cu logodnicul și se declară încîntat... Mă întreabă cu ce mă ocup. Îi răspund că sînt un mare scriitor francez și că-mi public operele sub pseudonimul Jacques Chabannes, ceea ce-i face o puternică impresie.

Sosirea unei bătrîne pune capăt discuției noastre. E înaltă, complet ridată (atît de ridată, încît dacă i-ai netezi fața, aceasta și-ar tripla suprafața) și pudrată cu un flit prost curățat, căci are reflexe verzi. Poartă o rochie neagră garnisită cu dantelă, care contrastează cu nuanțele pastelate ale vasului. Prezentări, o regina-babă a Brabantului. Ne întinde mîna la sărutat. Și ne aruncăm, Homer Okapis și cu mine, în plecăciunea medievală pe stil nou.

Îmi zic că dacă toți invitații lui Okapis sînt de același leat, fiesta de inaugurare n-o să fie prea reușită ! Totuși, cum sînt băiat bine crescut, mă lansez într-o conversație edificatoare cu Majestatea Sa. Prima mea regină-mamă, ce naiba, nu vreau s-o ratez. Vorbim despre articolul 24

bis din Constituția Brabantului, care prevede că în caz de timp urît, primul ministru ar e dreptul să dizolve Parlamentul. Trecem apoi la paragraful II al articolului 189 în care se spune că orice condamnat la moarte are dreptul să facă o cură de ape minerale la Vichy înainte de-a fi executat. Regina pensionară e uluită de știința mea. Pentru un străin, asemenea cunoștințe sînt rarissime, trebuie să recunoaștem ! Am buchisit toate astea zilele trecute la dentist, așteptînd să-mi vină rîndul. Ceea ce dovedește că poți să-ți plombezi un molar fără să-ți pierzi timpul, nu ? Cîți oameni nu și-au completat educația prin sălile de așteptare ! Ar fi o dizertație de scris pe tema asta ! În fond, adevărata cultură e deținută de cei care fac artrită dentară.

Cînd încheiem subiectul, regina-mamă (scuzați-mă, uitasem să vă spun cum o cheamă, se numește Melania de Brabant) e gata să mă procopsească cu medalia de plumb a meritului brabantez, cea mai înaltă distincție din Europa după palmele Academice.

Cît despre micuța mea Gloria, care se plictisise groaznic în timpul convorbirii, aceasta e căzută-n fund de admirație.

— O, Tony, gingurește miss Miliarde, nu știam că ești atît de cult !

Nu trebuie pierdută nici o ocazie de a impresiona femelele, băieți, țineți minte ce vă spun. Șmecherele astea mici tind prea mult să ne domine ; drept pentru care e bine să li se arate că cea mai nobilă cucerire a calului, vrei-nu vrei, tot bărbatul rămîne !

Oaspeții de vază curg gîrlă. Am impresia că o să-și facă plinul, taica Okapis. Sînt prezentat, pe rînd, prințului Rahde Thot, viitor suveran al Arabiei Baragladine ; apoi lordului Snobb, ministrul din Marea Britanie, care-ar fi putut fi englez, dacă n-ar fi fost deja britanic ; după care mă înclin în fața Carambei, celebra cîntăreață cheală, al cărei do de sus a zgîriat timpanele din întreaga lume ; continui cu un *shake-hand* lui Gerry Hattric, regele vergelei de perdele din bambus armat (acesta este însoțit de nevastă-sa, o americancă brunetă cu genele ca niște păianjeni răsturnați). Îmi este apoi prezentat Herr Hoplann, faimosul constructor de avioane german, inventatorul aparatului de zbor Fritz 39—44, cu cameră

de gazare modificată. Apare atunci Neckezol I-ul, proclamat rege al Bananiei de Nord, din momentul recunoașterii de către Franța a independenței Teritoriului Belfort ; monarhul a venit cu cele unsprezece soții și cu fiul surorii lui, bolnav de pojar și căruia i s-a recomandant o schimbare de mediu. Îl urmează îndeaproape Excelența Sa Nuymetro Lakyoto, ambasadorul Japoniei în Caledonia ; care nu face altceva decît să-l precedeze pe arhiducele Franz-Joseph de Kronenburg de Lux, care mergea în fața baronului Samuel de Levy de Telaviv, omul care a doborît zidul Atlanticului pentru a-l reconstrui pe cel al plîngerii.

Unul mai nasol decît altul, sînt ei. N-aș vrea să mă dau girafă și să-mi înalț gîtul, dar pînă-n prezent sînt singurul băiat frumos din toată gașca. Muierile sînt de nedescris. Media de vîrstă a bărbaților e de aproximativ șaizeci și cinci de ani. Și nu sosirea în extremis, cum se spune în latină, a generalului Von Mosch, erou al războiului din 1870 (la care a participat în calitate de unchi al lui Bismark), o va face să scadă.

Plecarea are loc la ora patru a după amiezii. O noapte de drum și mînie, la ora cînd munții se-albesc, cum ar spune Victor Hugo, insula Kukubau va putea fi văzută. De altfel, cu bairamul monstru care se pregătește, e foarte bine văzută prin redacții.

Lumea se plimbă pe punte, se scaldă, bea licori fine la bar sau ascultă filarmonica din Berlin în salonul cel mare.

O cină minunat alcătuită ne reunește. Halim din veselă de aur incrustată cu pietre prețioase. Cred că omul care spală vasele are mare grijă să filtreze apa înainte s-o arunce în Pacific !

— Meniul ? O să-l public aici pentru eventualii gastronomi : caviar iranian în sos alb ; ficat de prepeliță umplut cu trufe ; petale de orhidee umplute cu măduvă de colibri (asta e o rețetă din insule, dar am uitat din care) ; și ca desert, dulceață de flori de ananas pe aripioară de libelulă diabetică (nu se găsește nici măcar la Fauchon, în piața Medeleine !). Totul e stropit cu Brut Imperial și cu un lichior extras din sîmburi de căpșuni. Cînd te scoli de la masă, te simți, în același timp, sătul, ușor și euforic. Îmi spun că banii nu aduc nefericirea și că e mai bine să fii bogat la tine acasă, decît sărac prin străini.

Înnobilații mahării, galonații recepției sînt în vacanță și se comportă ca atare (sau ca Atari). Serata nu-i deloc gomoasă. Te-ai simțit, poate, mai în largul tău la banchetul micilor meseriași, dar în definitiv n-are nimic deprimant, cum mă temeam eu.

După masă, Gloria și cu mine ieșim să luăm aer pe punte.

Dacă ați vedea oceanul la ora asta crepusculară, v-ar cădea dinții, fraților! Verde, așa-i acum Pacificul, cu nuanțe rozalii la orizont. O adevărată cadră italienească! Ne lăsăm în fotolii. Pe loc, stewardul de punte vine să ne-ntrebe ce dorim să pilim. Comandăm două scotch-uri și ne luăm de mînă, ca să facem ca și cum ne-am iubi.

— Știi, Tony, tare-aș vrea să fiu într-adevăr logodnica ta, îmi șoptește Gloria.

Ar fi de încercat, nu? Să lași baltă Poliția ca să te lansezi în afacerile lui moș Victis, rentează sigur. Cu atît mai mult, cu cît n-are decît o singură fată, scumpul de el! Vi-l imaginați pe San—A. al vostru îndărătul unui birou mare cît piața Concordiei, cu o barieră de telefoane și cu niște secretare *pin-up* pe brațele fotoliului său? Cultura perlelor, asta rentează și mai mult decît cea a sfeclei sau a spanacului, îmi face mie impresia! Mă și văd, venind în țară la bordul unui Cadillac din aur masiv, înțolit dumnezeește. Apartamentul imperial à la Georges V; masa rezervată la cel mai bun resturant și...

Și apoi? Ce mare brînză aș face? Mi-aș lua adio de la prieteni, de la crîșmele fără pretenții, de la micuțele pariziene dezmățate cu slipul veșnic dornic.

— Nu spui nimic, Tony?

— Îți cumpănesc cuvintele, inimioara mea. Cred că ești mult prea bogată pentru mine. Știu că în State asta nu-i o piedică, dar în Franța, gîndim mai îngust...

Chelnerul ne servește băuturile și nu știu cum face, tolomacul, dar uite că reușește să verse unul din pahare pe splendida rochie a Gloriei. Ea-l săpunește ca pe-o rufă jegoasă.

— Dacă domnișoara ar vrea să mă urmeze, îngaimă el, o să-mi repar greșeala...

Nu știu unde-și recrutează Okapis personalul, dar cînd te bagi să inviți niște regi, ar trebui să ai mînă de lucru calificată, nu?

Gloria se ridică şi-l urmează pe steward. Zîmbesc spre cer. Cînd o să-i povestesc lui maică-mea că am halit cu regi şi regine, o să rămînă cu gura căscată, biata de ea !

Foarte mişto cerul, la latitudinea asta ! Violet închis. Şi luna e altfel decît la noi, e amuzant, nu ? Îţi vine să crezi că nu-i aceeaşi. E portocalie, cu marginile roşii, ca în tablourile lui Şacal.

Brusc, sesizez un pleosc. Ce tot spun, un pleoosc (uitasem un „o"). Şi, în fracţiunea de secundă care urmează, îmi spun că cineva tocmai a picat în apă. De-abia îmi trecuse asta prin minte, că un al doilea pleoosc (pardon, un al doilea pleoooosc, e mai puternic decît primul) răsună. Mă repede la bastingaj, dar nu văd nimic. În acel moment zgomotul unui motor izbucneşte din spate. Dau fuga. Şi ce zăresc, dragele mele ? O şalupă, oprită la cîţiva metri de iahtul armatorului, cu motorul mergînd. În apă, între iaht şi şalupă, două persoane înoată de zor.

În mod ciudat, în afara faimosului comisar San-Antonio, nimeni de la bord nu şi-a dat seama că se-ntîmplă ceva dubios.

Strig, dar nu e nici ţipenie la pupa !

Mă-ntreb ce se-ntîmplă. Mă întorc la bastingaj. Primul înotător a ajuns la şalupă. Nişte braţe se întind. Mi se zbîrleşte părul. Înotătorul de care vă zic e o înotătoare. Şi-ncă ce înotătoare ! Gloria ! Ce ziceţi de asta ? La bordul şalupei, doi tipi o ajută să se cţtere. În acest timp, cel de-al doilea înotător ajunse şi el. E chelnerul care a vărsat scotch-ul pe rochia pseudo-logodnicei mele.

Se pare că o luăm din nou de la capăt, fraţilor. Şi de data asta, răpirea Gloriei pare să fi reuşit. Mă prind ce s-a întîmplat. Ca înscenare, e o capodoperă. Stewardul a găbăjit-o pe biata mea Glorie, care nu se aştepta la aşa ceva şi a azvîrlit-o peste bord ; apoi s-a aruncat la rîndul lui în apă.

Şalupa, care urmărea iahtul, a venit într-o viteză. Şi acum, nemernicii ăştia o s-o şteargă spre vreo insulă din apropiere, unde îi aşteaptă probabil un avion.

Şi tot mişmaşul ăsta se petrece sub nasul şi ochii mei !

Nu pot decît să asist, neputincios.

Scăpaţi-mă de-o îndoială, aţi auzit de San-Antonio, nu ? Ştiţi care, fermecătorul comisar cu inima neînfri-

cată și slipul așișderea, după care se dau în vînt toate gagicile !

Nu ascultă de nimeni, Sant-Antonio, în afară de propriul lui curaj.

Și i se-ntîmplă să și-l ia cu amîndouă mîinile, curajul ăsta.

Așa că fac o chestie pe care n-ar îndrăzni s-o facă nici măcar un echilibrist rus. Mă cocoț, dintr-un salt, pe acoperișul cabinelor de pe punte.

Îmi iau maximum de avînt. Dacă ratez, îmi frîng gîtul. Două pericole teribile : bastingajul, pe de-o parte și șalupa, de cealată. Dar ce contează. Îmi scot haina, îmi azvîrl pantofii, mă năpustesc, catapultîndu-mă în gol. Cîte poate un om să ceară de la sărmanul lui corp perisabil, e de necrezut ! Rampa bastingajului îmi trece la cîțiva centimetri de abdomen. Cu mîinile împreunate, întinse-n față, ca pentru cea mai înflăcărată rugăciune, plonjez spre apa Pacificului. Am șalupa în cătare. Timpul mi se paralizează în retină. Ce încet se-ntîmplă toate ! Incredibil de încet ! Un ralenti cinematografic !

Îmi spun calm că mi-am luat prea mult avînt și că o să-mi zdrobesc botul de corpul șalupei.

Dau o contră. În gol, e dificil, încercați și-o să vedeți !

Cad la un fir de păr de ambarcațiune. Pătrund în apă cu așa o forță, că-mi permit o vizită fulger a fundului de mare. Trec cu aceeași ocazie pe sub șalupă, fredonînd „Hai să ne dăm în bărci"[1].

Acest detaliu îmi salvează viața. Știți de ce ? Ciuliți urechile, o să vă spun... Cînd am sărit, gorobeții de pe șalupă m-au văzut. Dat fiind că am plonjat la tribord, s-au repezit într-acolo și mă așteptau, cu armele scoase, ca să mă lichideze cînd ieșeam la suprafață.

Numai că eu am trecut pe sub șalupă, ceea ce mă face să răsar la babord, *you see ?* Mă agăț de marginea ei și-mi pregătesc saltul. Puteți să-mi urați baftă, *it is the moment !*

În viață există o chestie numită conjunctură. Dacă lipsește la apel atunci cînd întreprinzi ceva, e mai bine să rămîi acasă și să citești ziarul.

Din fericire azi e punctuală la-ntîlnire. În momentul în care mă ridic, chelnerul agresor se ridică și el pe par-

[1] Zic și eu așa, ca să dea bine, dar nu-mi vine să cînt !

tea cealaltă. Astfel încît tracțiunea mea e compensată de a lui, iar gușterii continuă să se aplece în sens opus.

Nu-mi pierd timpul scuturîndu-mă ! Ah ! pretenarii mei, păcat că nu-l puteți aplauda pe San-Antonio al vostru în acțiune !

Evadarea lui Tarzan ! Întoarcerea lui Zorro și Aventurile lui Rocambole nu sînt decît floare la ureche față de isprava mea. Cum să vă povestesc asta ca să mă fac cît de cît înțeles ? Aveți o inteligență atît de redusă încît, de fiecare dată, asta-mi creează probleme de ordin descriptiv.

Iată. Am avut baftă și am profitat de ea.

Din întîmplare, aterizez pe o banchetă. Cum înregistrez situația cu rapiditatea unui I.B.M., îmi spun că trebuie să-mi continui traseul, așa că-l continui. Aruncîndu-mi violent cracii înainte, îi izbesc în spate pe cei doi răpitori aplecați peste bord, care se răstoarnă la unison. Te-ai crede într-un film cu Jerry Lewis. Gloria, care se sufocă pe fundul șalupei, îmi aruncă o privire halucinată de uimire. Acum pot să-mi permit cîteva secunde pentru a încerca să-mi regăsesc sufletul, care mă părăsise. L-am pierdut oare definitiv în apele oceanului ? Am impresia că mi s-au smochinit plămînii. Fac o criză de apoplexie, e cert. Degeaba-mi comprim doagele, situația nu se îmbunătățește și uzina proprie de distilat gaz carbonic rămîne în grevă. Probabil că am înghițit prea multă apă, m-am abținut să respir prea multă vreme și, mai ales, am plonjat prea adînc Ce-am făcut eu acum, dragele mele nimeni n-o s-o mai facă vreodată !

Brusc, are loc minunea. Respir din nou. Ce e foarte amuzant în toată chestia asta, e că stewardul se găsește în aceeași situiație cu mine. Sîntem doi adversari față-n față, incapabili să se lupte. Ciudată situație, trebuie să recunoașteți !

În acest timp, cei doi scufundători de elită se bălăcesc în jurul ambarcațiunii și încearcă să se arunce înapoi.

Dacă neica San-A nu-și revine foarte repede, riscă să se lase cu caft, nu ?

Dar cît de moale și fără vlagă mă simt, dintr-o dată !

Conștiința pricolului mă electrizează, o dată-n plus.

Constat că mă aflu la cîțiva centimentri de volan. Îl apuc cu un gest mașinal. Împing maneta de pornire și

şalupa face un teribil salt înainte. Cei doi maimuţoi care reuşiseră să se agaţe de ea, răcnesc, agăţîndu-se şi mai strîns. Constat cu groază că ne îndreptăm spre iaht. Cum ne separă doar cîţiva metri, o să ne izbim de el în plin şi ăsta ne va fi sfîrşitul. Trag disperat de volan. Şalupa descrie un uşor arc de cerc şi izbeşte iahtul cu o latură. Asta nu face zgomotul la care mă aşteptam. Şi ştiţi de ce ? Nu, e clar că trebuie să vă explic totul, nimic nu pricepeţi... Pentru că ne ciocnim de iaht la tribord, iar cei *doi gorobeţi care se atîrnaseră la tribord amortizează impactul.* Nici n-apucă să ţipe. Doar pîrîie oribil şi gata. Şalupa mai zgîrie puţin latura iahtului şi reuşeşte să se desprindă. Îi imprim o mişcare în cerc pentru a lăsa — cum s-ar spune — situaţia să se limpezească. Mă uit. E o monstruoasă pată roşie pe iahtul lui Okapis, chiar deasupra liniei de plutire.

Ţipătul Gloriei mă face să mă-ntorc. Stewardul e în spatele meu. Are un cuţit în mînă şi se pregăteşte să mi-l planteze-n spate. Puţin îi lipseşte. Fac un salt într-o parte şi lama tăioasă se înfinge în tabloul de bord al şalupei.

Mă cuprinde o furie cumplită. Îl înşfac pe gagiu de-o aripă şi-l fac să se răsucească. Din nefericire, mişcîndu-mă, piciorul mi se-mpiedică de bancă şi cad pe spate. El sare pe mine. Slavă Domnului că pumnalul i s-a înfipt adînc în lemnul tare al tabloului de bord, căci altfel asta mi-ar fi cauzat nişte deschideri neprevăzute în planul meu de construcţie.

Ne batem ca doi căruţaşi. Şi-n acest timp, şalupa lansată cu şaizeci de kilometri la oră goneşte spre larg. Dacă dăm cumva peste un recif, o să fie un Te Deum pentru toţi trei !

Aud nişte strigăte, în depărtare, din direcţia iahtului, unde s-a dat, în fine, alarma. Dar cu ce pot să ne-ajute, bieţii mieluşei ?

Încasez un dupac zdravăn, care mă face să admir Crucea Sudului în mai multe exemplare. Încerc să-mi strîng bulanele ca să-i pot trage gagiului un bocanc în sipetul cu odoare, dar cunoaşte toate trucurile, şmecheritul. Un adevărat ţipar. Merită să-l vezi cum îţi scapă printre picioare.

Reuşeşte să-şi înnoade mîinile în gîtul meu. Ca un tolomac, m-am vîrît sub bancă, aşa că mi-e imposibil să

ridic labele ca să mă eliberez. M-a fript, ce mai, salut !

Încerc să mă tîrăsc afară, nu reușesc. Na, că mă sufoc iar. Și nici nu mi-am tras bine sufletul. Sîngele îmi bate în urechi ca toți dracii. Aud clopote ! Nu mi-ați spus că e duminică și că mergem la liturghie, secretoși mici ce sînteți !

Dar iată că brusc, strînsoarea tipului slăbește. Cade în genunchi lîngă mine. Îmi ofer o gură de aer și încerc să-mi revin. O văd pe miss Victis, înarmată cu o vîslă scurtă și înțeleg că ea a intervenit pentru restabilirea situației.

Mă ridic. Celălalt face același lucru. Îmi duc o mînă la spate.

— Dă-o încoace ! gîfîi eu.

Simt în mînă coada rotundă și netedă a vîslei. Nu m-aș mira ca bravul Sant-Antonio să învingă de data asta ; dar voi ?

Cum celălalt se-aruncă pe mine, îi trag, în chip de berbece, cu coada vîslei în esofag. Scoate un horcăit înfiorător și-nțepenește. Nu-i las răgazul să-și revină. Cu latul vîslei, de data asta, ca să mai schimb direcția, îi trag cea mai monumentală palmă de lemn care s-a văzut vreodată. Se răstoarnă, cade peste bord și intră cu capul înainte în apă. Mă reped la volan. Iahtul e minuscul în depărtare. E drăguț, de altfel, cu toate luminile care sclipesc în seara catifelată. Întorc șalupa. O iau încet, încercînd să-l găsesc pe gorobete, dar e greu să descoperi un punct fix pe marea mișcătoare. Degeaba-mi casc ochenele, nu văd nimic.

Cu atît mai rău pentru el, nu ? În definitiv gentlemanul ăsta n-avea decît să ne lase în pace. Îi cerusem un whisky, nu să ne interpreteze noile aventuri ale lui Fantomas.

Opresc totuși motorul, pentru a încerca să percep eventualele lui strigăte ; însă doar mugetul oceanului ne ajunge la urechi. Nu ne-am spus încă nici o vorbă, Gloria și cu mine. E ca Manon, miliardara mea ; complet zăpăcită. Cît despre mine, am senzația că tocmai am vizionat un film cu peripețiile lui Napoleon. Sînt *groggy* pe dinăuntru.

Contemplu o clipă valurile tivite cu spumă, cum se spune în romanele care costă mai scump decît ale mele, dar care sînt mai neinteresante, ca să mă asigur că nici un

potențial înecat nu se zbenguie-n ele. Apoi, cu conștiința-n bandulieră, pornesc motorul și mă-ndrept spre iaht.

Vîntul vitezei ne șfichiuie fețele și ne înveselește. Gloria e aproape mișto în clarul de *moon*, cu coama-i în vînt.

— Tony, îmi strigă ea brusc, n-am mai văzut niciodată un om ca tine.

— Nici eu, mica mea regină, îi răspund cu toată modestia.

Trebuie să recunoaștem că de data asta chiar m-am dat peste cap, nu ? Mi-am cîștigat cinstit cei cinci mii de dolari, am senzația ! Dacă nu sînteți de acord, spuneți-mi-o în față, fraților și o să-i fac o reducere lui Victis !

Toată această bătălie navală n-a durat mai mult de cinci sau șase minute ; să zicem șapte și să-ncheiem discuția !

În mai puțin timp decît îi trebuie unui vînzător de fructe să transforme, cu o apăsare discretă a degetului, opt sute cinci zeci de grame de prune într-un kilogram de prune, am redresat situația, lichidat cei trei gangsteri, pus mîna pe șalupă și salvat-o pe Gloria.

Păcat că cei de la „Actualități" n-au fost aici. Ce mai ediție specială ar fi putut să scoată, amicii mei cu cameră plimbăreață !

Un adevărat festival ! Unde mai pui că le-ar fi plasat filmul și confraților lor americani, avînd în vedere că salvarea unei miliardare place întotdeauna Dallasienilor.

— Ești teafără ? o-ntreb eu.

— Da, dar am făcut o baie zdravănă.

— I-ai recunoscut pe bandiți ?

— Da, erau cei din Cannes.

— Ei bine, n-o să te mai necăjească...

Izbucnește într-un hoht de rîs plin de cruzime.

— Așa le trebuie !

Nu i se poate reproșa că ar păcătuit prin exces de sensibilitate, Gloriei. E o fire de elită, asta. Neam de pionieri ! Văzîndu-i reacțiile, te prinzi imediat că strămoșii ei au rezolvat problema indienilor dintr-un foc de flintă.

— Am impresia, scumpo, că de-acum înainte o să fii liniștită. Șleahta asta de netrebnici e distrusă. Mi se pare mie că cei trei domni antipatici erau născuți în zodia Peștilor.

CAPITOLUL 4

Eu, mă ştiţi ? Sînt o fire mai modestă. Şi totuşi trebuie să recunosc că atunci cînd o regină-mamă, un rege, cîţiva miniştri şi cîţiva miliardari, un duce şi un lord te felicită, spunîndu-ţi în toate limbile că eşti un erou, simţi cum roşcaţa Legiunii de onoare ţi se suie-n obraji, via butonieră.

Okapis fiul pune să fie răcită şampania pentru a-mi celebra reuşita. După care mă ia deoparte şi-mi cere permisiunea să înăbuşe povestea, avînd în vedere că n-ar vrea să saboteze recepţia lui taică-său.

Cum asta-mi convine, răspund „Dar — firește — cum altfel !" şi o perfectă armonie domneşte la bord.

Luat la-ntrebări, comandantul ne informează că stewardul — răpitor fusese angajat la Guayaquil în ultimul moment în locul unui membru al personalului chemat la căpătîiul mamei sale. Mă aşteptam la o găselniţă de genul ăsta. Înlocuitorul avea paşaport brazilian şi pretindea că se numeşte Alonzo Fiasco. Îi vizitez cabina sărăcăcioasă şi nu găsesc nimic altceva decît nişte haine civile cumpărate la New-York şi o sticlă de whisky de provenienţă scoţiană, ceea ce nu e un semn distinctiv pentru o sticlă de scotch.

Cînd mă întorc în salonul cel mare, unde Homer Okapis o vrăjește pe Gloria, mod de a o face să-și uite peripețiile, sînt obiectul unor noi manifestări de prețuire și admirație. Regina Melania îmi spune că femeia care are un logodnic atît de curajos este cea mai fericită dintre femei. Îi ciripesc cu modestie, zicîndu-mi concomitent în sinea mea că dacă regina Melancolia era mai puțin purie, mi-ar face plăcere să-i ofer o mostră și din celelalte calități ale mele. Ca toți gorobeții de origine modestă, am visat întotdeauna să-mi trag o suverană ; oarecum din simț sportiv și de asemenea pentru a-i demonstra că democrația e cea mai tare, cel puțin la orizontală. Dar această regină-mamă are aproape șaptezeci de carate și ar trebui să-i astupi o grămadă de săpături ca să-o faci prezentabilă. Așa cum e, dacă aș găsi-o în pielea goală pe un pat, asta mi-ar da senzația că sînt un mare chirurg în sala de operație. Cu o damă în halul ei (dacă pot îndrăzni să vorbesc așa despre o regină), amorul dă clar în chirurgie, trebuie să ai mare grijă. După, chiar dacă-ți reușește operația, ai complexe și nu mai îndrăznești să tachinezi micile arzoaice nou-nouțe, proaspete și zemoase.

Pentru a *N*-a oară, cum spun amnezicii, Gloria își povestește odiseeea lui Homer. Îl urma pe falsul steward în direcția coridorului pentru a-și curăța rochia (și curățată a fost, mai ceva ca la spălătorie !) cînd brusc, omul s-a aplecat peste bord, murmurînd : „Dar ce se-ntîmplă ?" Ceea ce auzind, Gloria s-a aplecat la rîndul ei. Atunci, ticălosul a apucat-o de glezne și a răsturnat-o în apă. Recunoașteți că le-a bubuit ceva mintea, vorba artificierilor, nu ?

Și dacă Gloria n-ar fi știut să înoate, ei ? Bine-nțeles, o tînără americancă știe întotdeauna să înoate, doar că imediat după masă, un plonjon de opt metri nu e foarte recomandabil.

Toată lumea se-nfioară retrospectiv (cu excepția generalului Von Mosch, căci un neamț nu trebuie să se-nfioare), gîndindu-se la ce s-ar fi întîmplat dacă juna Victis n-ar fi fost mare sportivă. Zău că astfel de chestii te emoționează.

În cele din urmă mergem la culcare și firește că miss Gloria vine să-mi facă o vizită nocturnă, mod de a-mi dovedi recunoștința ei fierbinte.

Chiar încinsă de-a dreptul, ascultați ce vă spun !

*

* *

A doua zi, cînd facem ochi, aveam plăcuta surpriză să zărim palmieri prin geamul hubloului.

— Gloria ! o trezesc eu, ori mă-nșeală ochii, ori am ajuns la destinație.

Acestea fiind zise, deschid hubloul și imediat niște ciripituri de păsărele, unele mai exotice decît altele, ni se revarsă în pîlnii.

Puștoaica mi se alătură și, deși blazată (după o noapte cu San-A, cine n-ar fi !), scoate un strigăt (doar dacă nu e o exclamație) de surpriză. Trebuie totuși să recunoaștem că peisajul e feeric. Imaginați-vă o plajă cu nisip roz, mărginită de palmieri uriași. Marea e verde, cerul e albastru.

În portul în care am tras (și l-am nimerit) zăresc alte iahturi încîntătoare.

O alee largă, mărginită de plante rare, conduc la o magnifică reședință, cum nici la Hollywood nu s-a văzut. E ceva mai mare decît templul din Angkor, dar în același timp mai simpatică. Stil colonial, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Te-ai crede în *Pe aripile vîntului.*

Am impresia că o să vedem niște lucruri ieșite din comun, pe insula asta !

Ne-ntolim într-o viteză și ne cățărăm pe punte după un mic dejun rapid. Mica Gloria, care și-a tras o noapte reparatorie, e subțiată totuși la față ; țineți cont că asta o va scuti să tragă de ea mai tîrziu, cînd o să semene cu un zbîrciog. Am senzația că rodeo-ul marin din ajun a marcat-o. În fond, nu e foarte vesel să fii miliardar ! Ești țința loviturilor sub centură a celor care ar vrea și ei să devină ! Un cerșetor, cel puțin, nu e invidiat de nimeni ; sau chiar dacă e, nu caută nimeni să-i sufle locul de sub podul Alma.

Nu-i multă lume pe punte. Doar regina Melania, pentru că e bătrînă și la vîrsta ei te scoli devreme și lordul Snobb, *because* e engelz.

Cu excepția lor, toată lumea soilește fără să-și dea seama că am acostat în paradisul terestru.

Mateloții vasului instalează acea scară a lui Iacob care este scara de bord și care va constitui o trăsătură de unire între iaht și pămînt, cum ar scrie niște academicieni al căror nume nu-l voi dezvălui, din pură milostenie. Ard de nerăbdare să simt sub picioare nisipiul roșu, atît de ispititor. Okapis a astupat aici o mare lagună. Ce amenajeri copilașilor ! Portul e din marmură roz, ca să se armonizeze cu plaja învecinată. Stîlpii de acostare sînt din bronz auriu și felinarul farului a fost tăiat dintr-un diamant albastru. Ce bogat poți deveni trambalînd petrol de colo colo ! De altfel, armatorul și-a botezat proprietatea „Scoica". Literele sculptate în pietre prețioase indică acest lucru în greacă, franceză, engleză. germană, cambodgiană și în steno.

— Care e programul festivităților ? îl întreb eu pe comandantul Milostenios, care tocmai își face apariția.

— La ora zece, trăsurile vor veni să-i ia pe pasageri pentru a-i conduce la castel.

— Bine, dar castelul e la cinci sute de metri !

— Nu contează, mi-o întoarce Milostenios, Actualitățile trebuie să filmeze sosirea, așa că se va forma un cortegiu.

Mă hlizesc în tăcere. Moaca amicilor mei cînd o să-l descopere pe San-A. al lor între prințul Rahde Thot și arhiducele de Kronenburg de Lux !

În definitiv, Okapis a chemat celebritățile mondiale ca să se dea mare. Poate că a și precizat pe invitații că monarhii trebuie să-și ia cu ei coroanele de gală. E o mare lovitură publicitară, recepția asta în Pacific. O să-i crească acțiunile-n Bursă, cu ocazia asta. Să ai garanția unor regine, a unor miliardari și generali, este ceea ce rentează cel mai mult în vremurile noastre, deși la modă, în unele țări limitrofe, e acum democrația.

Așteptînd să se facă ora zece, mă bălăcesc în marea verde. Apa e caldă. Maimuțe mici și neastîmpărate și papagali guralivi își fac de cap în mangrovele roz. Soarele, care n-a ajuns încă la zenit (e prea devreme) își revarsă deja razele în valuri asupra încîntătoarei naturi. În aer plutesc miresme opiacee. E genul de atmosferă care te bagă-n boală. Am senzația că nopțile aici vor fi apăsătoare.

După ce m-am scăldat în voie, mă duc să mă ferchezuiesc în vederea cavalcadei Paramount. Îmi pun un costum ușor, albastru deschis, o cămașă albă și o cravată albastru închis. Dacă ați vedea cum arăt, gagicuțelor, ați fi nevoite să vă burdușiți cu tranchilizante ca să vă treacă leșinul.

Toate scăfîrliile încoronate (ca și aristocrația contului la bancă, de altfel singura autentică) s-au pus la trei ace. Neckezol I-ul e în cîrpa de duminică și generarul Von Mosch în uniforma lui cu cască de oțel, cu vîrf ascuțit, panaș și alte zorzoane. Caramba, scumpa noastră divă, s-a bărbierit și înșurubat în corset cu ajutorul unui personal calificat. Sugrumată cum o văd, dacă-i gîdilă cineva do-ul de sus, e mai mult ca sigur că o să-i pleznească o garnitură de chiulasă !

La ora prevăzută, clopoței argintii răsună. Și un foarte ciudat cortegiu coboară aleea ce duce la castel. Imaginați-vă douăzeci de calești albe cu roți roz și coviltire bleu, trasă fiecare de cîte patru cai albi cu harnașament bleu și zurgălăi de aur. Hmm ? Giniți spectacolul ?

În primele iau loc invitații deja sosiți, precum și stăpînul casei. Travellingul Actualităților Paramount precede alaiul. Fiecare caleașcă e condusă de un vizitiu îmbrăcat într-o livrea albă cu eșarfă roz. Cîtă frumusețe ! Sper că filmează cu super-color, băieții de la Actualități ! Altfel ar fi păcat !

Toate zăngăne voios pe măsură ce se apropie. Și, în momentul în care prima se oprește pe chei, oh, ce surpriză ! o sută cincisprezece muzicieni, ascunși pînă atunci în spatele palmierilor, fac un pas în lături, înfățișîndu-se brusc privirilor noastre uluite. Sînt fabuloși, în uniformele lor roșii. Cu o sincronizare miraculoasă, încep să cînte imnul lui Okapis : „Petrolista".

Sunetele argintii (au fost argintate special pentru această ocazie) își iau zborul în aerul pur.

Concomitent, alaiul caleștilor se postează pe chei, în formă de pinten. Un bărbat coboară din prima trăsură. Îl recunosc, căci l-am văzut în multe fotografii : e Okapis. Poartă eternul lui costum negru de stofă, eterna cămașă albă cu cravată neagră. Are la butonieră eternul tran-

dafir alb şi eternul lui port-ţigaret din aur incrustat cu diamante depăşeşte îndrăzneţ marginea buzunarului de sus.

E mai mic decît în poze, cum ar spune o portăreasă pe care o cunosc. Mare lucru dacă măsoară un metru cincizeci şi cinci ! Are sprîncene stufoase, părul cărunt, aspru şi creţ, un nas plin de peri şi cute amare de-o parte şi de alta a gurii sale cărnoase.

Înaintează pînă la pasarelă pentru a-şi întîmpina oaspeţii. Nu face mare caz. O strîngere de mînă însoţită de un „Vă mulţumesc că aţi venit", cu o plecăciune, ca supliment, pentru doamne. *That's all !*

Doi lachei în livrea îi conduc apoi pe debarcaţi pînă la caleşti, unde fiica lui Okapis îi prezentă celor sosiţi în ajun. Printre aceştia din urmă, trebuie semnalată prezenţa prinţului Centro-Vietnamez Fugica Vinepuma ; a fostului rege Falik, a prinţului Konsor de Laptegross, a vicereginei din Tenia, Aloha Barrosana ; a domnului Rozetario, de la Naţiunile-Dezunite, însoţit de bunica lui (pe care n-o poate lăsa singură acasă din cauza aragazului, cu care nu se descurcă) şi a domnului Edgar Fleaque, fostul preşedinte al Consiliului de Miniştri francez, autor, peste toate şi în contumacie, al volumului „E galben şi habar n-are". Halal pleiadă, nu ?

Fiecare dintre noi îşi ocupă locul în caleaşca respectivă şi mînă, birjar, ne îndreptăm spre palat.

Surpriză ! Pe toată lungimea drumului, pe măsură ce înaintăm, de după fiecare pom se desprinde cîte un muzician. De sub o tufă de zmeură iese pînă şi un flautist pitic ; vă daţi seama cît de bine a aranjat Okapis totul !

Dacă aţi vedea grădinile în stil francez ! De vis ! Mai ales dacă te gîndeşti că fiecare miligram de pămînt a fost adus pe insulă. Înaintea lui Okapis, nu existau pe recif decît nişte găinaţuri de pescăruşi. A făcut pe Dumnezeu-tatăl, armatorul, cu strălucire şi brio. Felicitările juriului.

— Pari visător, my dear ! remarcă dulcea mea tovarăşă.

— Admir, îi spun eu, fără să precizez ce admir. Cum nu ne ascundem nimic, iubitele mele, o să vă fac o destăinuire : una-n plus !

De cîtva timp, aorta mea face spagatul de cîte ori întîlnesc privirea Antigonei Okapis. Fata asta, ajunge să-i vezi ochii ca să ai senzația că te-ai uitat la o lampă cu infraroșii. Doamne ! ce strălucire ! Ocheada ei te străfulgeră pînă-n marsupiu. Antigona este o fată de vreo douăzeci de ani, cu plete negre, separate *in the middle* de o cărare zisă și mediană. Pielea îi e bronzată și fără nici un strop de machiaj. O gură magnifică ! Pare ciudat să spui asta, pentru că în definitiv, o gură e doar o gură și, dacă te uiți bine, două buze n-au nimic fascinant. Dar ale ei au ! Sînt delicat conturate și le bănuiești calde și cărnoase ca niște fructe la soare. Cît despre caroseria ei, jos pălăria ! Nu știu dacă taica Okapis a făcut apel la mîna de lucru străină cînd și-a conceput Antigona (poate că Jean Anouilh i-a dat niște sfaturi, la urma urmei !). Cert e că nici unul din petrolierele lui nu poate rivaliza cu ea ca linie (și nici măcar în linii mari !) O bijuterie ! La ce bun să vă vorbesc de sînii ei plini, de talia ei subțire, de șoldurile ei perfecte, de picioarele ei admirabile, etc., etc., ei ? O fată e bine făcută pentru că e bine făcută, și cu asta am spus totul, nu ?

O caut din ochi în cortegiu și n-o mai zăresc. Păcat. Cînd o fată ca asta îți iese din raza privirii, îți pare că soarele ți-a zis *good night*. Sper că asta nu-i decît o eclipsă.

Urcăm deci, triumfal, Cîmpiile Elizee ale lui Okapis. Pentru americanii prezenți, se cîntă acum „De data asta simt că mă iubești".

Ajungem astfel pe esplanada de onoare, unde garda personală a armatorului prezintă armele.

Garda e compusă din vlăjgani solizi în salopete de vînzători de benzină, roz și bleu, care sînt înzestrați, în chip de pușcă, cu furtunuri de pompă din aur cizelat. Purtătorii de fanion sînt dispuși în poziție de drepți. Se află aici stindardele Shell, Esso, Mobil, Avia, Azur, B.P., Caltex, fluturînd în briza ușoară. Fete tinere, înțolite în druidese, vaporizează benzină. Super în stînga și-n dreapta !

Moment de neuitat. Simți cum te cuprinde o emoție de nedescris la vederea atîtor regi, regine și oameni însemnați strînși laolaltă în acest palat. Căci trebuie s-o recunoaștem, este chiar vorba de un palat. Locuința lui Oka-

pis posedă — am citit asta în „Consternația" — opt sute de camere cu baie, douăsprezece sufragerii, douăzeci și trei de saloane, două biblioteci, opt piscine de competiție, patru săli de gimnastică, un teren de curse, un velodrom și un teren de aterizare pentru Boeinguri. Este locuința cea mai fabuloasă din lume, ce spun eu, din lume ! *In the world,* da !

Esplanada de onoare în care am ajuns are dimensiunile Cîmpurilor lui Marte. O împodobesc bazine de marmură în care gîlgîie apă distilată, statui grecești și straturi de orhidee.

Caleștile se opresc într-un cerc perfect în mijlocul esplanadei. Okapis-tatăl coboară din hărăbaie, se suie pe un podium de argint înălțat în centrul terasei și începe să le țină o cuvîntare invitaților, în fața unei păduri de microfoane.

— Majestățile Voastre, Senioriile Voastre, Excelențele Voastre, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, face el într-o franceză ușor peltică, e o mare cinste pentru mine că ați acceptat să-mi inaugurați locuința, în toată simplitatea. Această casă vă stă în întregime la dispoziție. A fost concepută și realizată numai pentru plăcerea dumneavoastră. Am speranța că veți petrece un timp agreabil și că veți găsi aici liniștea și odihna la care vă îndreptățesc înaltele dumneavoastră însărcinări. Începînd cu această clipă, fiecare dintre domniile voastre este liber să facă ce crede de cuviință. Dacă v-am rugat să veniți aici, am făcut-o pentru a vă oferi cîteva zile de totală libertate, vouă care sînteți atît de lipsiți de ea. Mulțumesc.

Vorbește bine, nu ? Formula lui de bun venit mi se pare destul de mișto.

Coborîm din trăsuri, ajutați de lachei ceremonioși, care ne conduc în apartamentele noastre. Toate au vedere spre mare, din moment ce sîntem pe o insulă, iar casa lui Okapis este singura clădire. Apartamentul meu se compune dintr-un mic salon și o cameră cu baie. Renunț să vă mai descriu luxul. La ce bun să vă fac să scoateți o limbă lungă ca scara rulantă a Galeriilor La Fayette ! După aceea o să vi se facă lehamite de apartamentul vostru de

trei camere cu closet pe coridor. N-aș vrea să vă provoc mania grandorii, iepurașilor, nu v-aș face nici un serviciu. Așa cum vă cunosc, ați fi în stare să șutiți geanta vreunui încasator !

Dacă vă spun, de exemplu, că patul meu venețian este în întregime din sidef încrustat cu aur, că pereții sînt acoperiți cu piele fină și că în closet se află un Van Gogh, riscați să nu vă mai placă tabloul vostru din sufragerie care reprezintă un prepelicar ținînd în bot un coș cu trandafiri roz ; așa e sau nu ? Dacă adaug că baia este pardosită cu opal și că bideul e fasonat dintr-un cristal, o să vi se pară infectă chiuveta personală, bănuiesc ! Așa că mă abțin, e mai bine.

Apartamentul meu se învecinează (delicată atenție) cu al Gloriei. Un valet îmi despachetează bagajele și le aranjează cu mare grijă în dulapurile ingenios amenajate în perete. Ușa lor este o pînză de El Greco (nu o copie : un original).

Se aude un ușor țiriit.

Servitorul apasă pe un buton și vocea lui Okapis răsună.

— Domnule San-Antonio, puteți să mă primiți ?

Sînt uluit.

— Dar, firește !

Ușa se deschide și armatorul apare. Îmi zîmbește.

— Fiul meu, Homer, mi-a povestit ce s-a întîmplat în timpul traversării. Țin să vă cer scuze și să vă exprim admirația mea. Sînteți un om curajos și miss Victis merită felicitări pentru a-și fi ales un logodnic de calibrul dumitale.

— Sînteți prea amabil, domnule Okapis, răspund eu. Dar nu înțeleg de ce vă scuzați.

— Căpitanul meu ar fi trebuit să se informeze înainte de a-l fi angajat pe acel steward. Îl voi concedia.

La naiba, nu glumește, armatorul !

— Este tot ce aveam să vă spun, adăugă el, prezentîndu-mi o mînă prea lată pentru constituția lui firavă.

Și iese. Mandea începe atunci să se bunghească la barul pe care i-l arată valetul și care e, de asemenea, pitit (barul, nu valetul) în spatele unui tablou de Renoir. E al

naibii de bine aprovizionat (tot barul, nicidecum valetul), vă spun eu. Zece feluri de whisky, douăzeci de feluri de aperitive ! Sifon ! Frigider ! Da, am impresia că o să mă înțeleg bine cu insula Kukubau.

— Ce dorește domnul ? se informează sclavul.

— Un whisky dublu și un strop de singurătate, răspund eu.

Cu o rapiditate pentru care-i sînt recunoscător, mi-l acordă întîi pe primul, apoi și pe-al doilea.

Îmi duc paharul pe balcon și mă instalez într-un fotoliu pentru a mă benocla mai confortabil la ocean.

În acest moment răsună un strigăt înfricoșător, nu departe de mine. Un strigăt cum poți auzi doar la cinema, în filmele de groază.

CAPITOLUL 5

Eu, mă ştiţi ? Nu-mi pierd niciodată capul. De aceea îmi iau precauţia de a-mi goli paharul înainte de a ieşi. Un whisky, semnalez asta amatorilor, nu trebuie niciodată lăsat să i se topească complet gheaţa înainte de a fi dat pe gît. Răsuciţi încet paharul între degete pînă cînd cubul ajunge la jumătate şi atunci e momentul să-l turnaţi uşor pe beregată. Întotdeauna trebuie să mai rămînă puţină gheaţă pe fundul fiecărui pahar gol, 'nţeles ? O.K. ? Deci îmi rad energic siropul de secară şi ies rapid din hogeac.

Pe coridor e linişte, avînd în vedere că toate camerele sînt insonorizate. Pricep deci că am auzit strigătul numai fiindcă mă aflam pe balcon. Sun la uşa Gloriei.

Interfonul spune „*Yes ?*" şi eu răspund „Tony".

Puştoaica îmi deschide chiar ea. Este în sutien şi port-jartier, ceea ce e departe de a mă şoca.

— Ai auzit ? o întreb eu.

Ea îşi încruntă sprîncenele desenate de mînă.

— Ce anume, *dear* Tony ?

— Strigătul.

— Ce strigăt ?

Pătrund în apartament. Uşa-fereastră ce dă spre balcon e, totuşi, deschisă.

Numai că radioul difuzează din răsputeri o melodie de jazz şi cu o asemenea cacofonie, ai putea să asişti la atacul de la Pearl Harbour fără măcar să-ţi dai seama.

— De ce spui că ai auzit un strigăt, *darling* ? mă întreabă lasciva.

— Pentru că am auzit un strigăt, dragostea mea, ripostez eu cu o fărîmă de iritație în laminorul de intonații.

O iau de talie.

— În sfîrșit, din moment ce nu tu l-ai scos... Îi distribui cîteva sărutări agreabile, de tipul celor care, ca și micile cadouri, întreține prietenia și o întreb ce facem.

— Ce-ai spune de o partidă de pescuit submarin înainte de prînz ? propune Gloria.

Mă coafează. Am senzația că fauna acvatică din coltișorul ăsta de Pacific trebuie să fie clasa-ntîia.

Zis și făcut. O jumătate de oră mai tîrziu sîntem îmbrăcați în echipamentul Nautilus. Masca, buteliile de oxigen, pușca-harpon, labele și cuțitul la cingătoare, iată-ne semănînd cu doi marțieni în voiaj de nuntă.

Liniște și pace la Okapis. Pe terasă, muzicienii, așezați în cerc, cîntă muzichie de cameră pentru nunți și banchete. Sub bolțile de trandafiri, cîțiva invitați sorb alene din băuturi răcoritoare, în timp ce Neckezol I-ul se bărbierește la soare cu un ciob de sticlă, după obiceiul din țara lui.

O luăm pe o cărare podită cu marmură, care șerpuiește printre peluze pînă la ocean. Ce plăcere să te scufunzi în unda de smarald, a cărei căldură îți moleșește trupul și sufletul... [1]).

— Primul care prinde un pește are dreptul la un cadou ! aruncă Gloria plonjînd.

Plonjez la rîndul meu. În adîncimile marine domnește o lumină verzuie, ca cea din unele catedrale. Ce univers straniu e Lumea Tăcerii ! Aici, solul e alcătuit din corali verzi și roz care par să lumineze apa de jos în sus. Peștii mișună. Au culori fabuloase, sînt aurii, albăstrui, roșii, galbeni, negri și verzi... Îți vine să crezi că au fost creați de un pictor delirant, nebun după culoare. O șterg văzîndu-ne. Dar, curioși ca toți peștii, revin să ne privească.

În general, sînt mici, drept care îi cruțăm. Sîntem în căutarea unei prăzi mai mari, Gloria și cu mine. Trofeul *big*, lîngă care îți face plăcere să te fotografiezi. Mă deplasez cu o ușurință ireală în acest mediu fluid. O bătaie

[1] Cînd citești fraze atît de meșteșugite, îți dai seama cît de multe Premii Goncourt se pierd !

a picioarelor mele palmate și parcurg o distanță uimitoare, printre coloanele de coral. Panta devine din ce în ce mai abruptă, de la un anumit punct. Trebuie să ai grijă, căci riști să încasezi foarte repede o presiune cumplită în spinare. Încetinesc. Lumina e mai difuză pe măsură ce cobor. Mă imobilizez în spatele unui bloc de piatră, asemenea unui vînător la pîndă. În definitiv, de ce să alerg după pești ? Aștept un moment, făcînd mai multe bule decît treizeci și șase de papi la un loc. În depărtare, disting silueta întunecată și neclară a Glorici, continuîndu-și explorarea. N-ar trebui să se depărteze prea mult. Să nu uităm că sînt plătit s-o protejez. Nu-i suficient s-o apăr de bandiți, trebuie să-i asigur protecția în toate domeniile.

Iată-mă pornit în căutarea ei. Dar, în drum, ce văd ? Un malac care n-ar intra, doamnelor, în nici una din oalele voastre ! Cel puțin un metru cincizeci în lungime, atît măsoară, acest senior al adîncurilor. Și are mustață, ca Berta Berurier. De altfel îi și seamănă, mai ales din față.

Îmi aruncă o privire uimită, destul de prietenoasă. Nu știu prea multe în materie de pești, eu unul. În afară de știucă, păstrăv și porcușor, sînt mut ca un pește !

Îmi spun, totuși, că grăsanul ăsta, comestibil sau nu, e un trofeu interesant. Ațintesc asupra lui pușca-harpon. S-ar zice că mi-a priceput intențiile belicoase, căci iată-l plonjînd fulgerător. Apăs pe trăgaciul armei. Treaba merge repede, dar peștele îmi spune „Te-am pupat, ne vedem marți". Harponul îi atinge aripioara dorsală și se-nfige pe fundul apei. Clientul o șterge într-o viteză. Trag de otgon, dar întîmpin o rezistență. Atunci urmez firul ca să-mi recuperez harponul.

Acesta e înfipt într-un fel de tub acoperit de alge care zace pe fundul nisipos. Degeaba trag ca nebunul, nu se desprinde. Va trebui să tai cablul, ceea ce e stupid, însemnînd că partida mea de pescuit se duce dracului. Înarmat cu cuțitul, încerc să lărgesc gaura făcută de vîrful harponului. Constat atunci că tubul nu este de fapt un tub, ci un sul de grilaj. Straturi de alge au alcătuit un fel de tencuială peste ochiurile grilajului.

Harponul s-a înfipt în ghemul ăsta de fierăraie și, ca să-l desprind, e chinul de pe lume. Trăgînd de el, mișc un pic sulul. Și fac o constatare bizară : e fixat de fundul apei

cu două greutăți de fontă, legate la fiecare extremitate cu sîrmă groasă.

Surprinzător, nu ?

Abandonîndu-mi temporar investigațiile submarine, încep să desfac sîrmele. Asta-mi ia cinci minute bune. Serios vorbind, mi-aș dori să mă-ntorc la suprafață, căci încep să am probleme respiratorii.

Numai că San-Antonio e omul cel mai perseverent din cîți există. Mă chinui cu sîrma cea groasă. Desfac una din greutăți ; apoi mă apuc de cealaltă. Sper că Gloria n-o să exagereze și că n-o să se ducă prea în larg. La a doua greutate merge mult mai repede, căci sîrma a devenit casantă.

Încep să mă sufoc. Ce mai sufaci ? Bine merci, dar tu ? E greu ca naiba, dar reușesc să aduc pachetul de grilaj la suprafață. Sînt mai puțin departe de mal decît credeam. Așa pierzi, sub apă, noțiunea distanței. Înot repede spre un golfuleț unde eșuez, mai epuizat decît Robinson Crusoe. Rămîn un timp nemișcat la soare, gîfîind ca o veche locomotivă texană. E bine să respiri în direct. Cu masca pe frunte, mă uit în jur. Oceanul e la fel de liniștit ca Mediterana. Miss Victis e tot atît de vizibilă la orizont cum sînt fondurile unui producător în contul lui bancar. Mă apucă groaza. Ce-ați zice dacă ar fi avut o sincopă, draga de ea ? Bine mi-ar mai sta ! Să fi făcut pe Zorro în două reprize cu niște bandiți periculoși, ca apoi s-o las să se înece aproape sub ochii mei, zău că sună prost.

Dar ce pot să fac ? Trebuie să aștept. Ca să-mi stăpînesc nerăbdarea și să-mi calmez nervii, încep să desfac ruloul de grilaj. Nu-i o treabă ușoară, căci șederea prelungită în apă l-a făcut practic compact. Ajutîndu-mă de cuțit, ciopîrțesc marginile sulului. Îmi spun că poate o să găsesc în mijloc vreo comoară. Ungherul ăsta din Pacific e doar sediul comorilor, nu ?

Îmi însîngerez degetele, tot smulgînd bucăți din împletitura metalică. În fine, reușesc să desfac sulul. Într-adevăr, acesta conținea ceva : nu o comoară, nicidecum ! ci un cadavru !

Fac niște partide de pescuit foarte reușite, dacă tot le fac, trebuie să recunoașteți !

În realitate, n-a mai rămas din defunct decît un schelet mîlos. Am impresia că peștișorii hulpavi au mîncat pe

cinste. Oasele s-au separat. Apuc capul și, după volum, înțeleg că a fost al unui bărbat. Osul occipital e sfărîmat ; în timp ce-l manevrez, din el cade ceva rotund : un glonț. Un glonț de 11 milimetri, ca să nu vă ascund nimic, ceea ce-mi confirmă impresia, și anume că individul respectiv n-a murit de oreion.

— Hei ! Hei !

Mă uit spre larg. Departe, foarte departe, un braț bronzat se agită la nivelul valurilor. Scot un oftat de ușurare : Gloria.

Răspund gestului ei cu alte gesturi, apoi, luînd o hotărîre bruscă, îmi tîrăsc macabra descoperire într-o scobitură de coral și o acopăr în grabă cu nisip. Asta nu-mi ia decît cîteva minute. Cînd „logodnica" mea iese din valuri, naiadă strălucitoare, scheletul nu se mai vede.

Voioasă nevoie-mare, Gloria ! A harponat un pește mare cît un vițel pe care l-a cărat cu mare greutate.

— Mi-a dat emoții, mă încredințează ea. Și tu, Tony, ce-ai prins ?

Mă abțin să-i dezvălui caracterul surprizei mele.

— M-am întors cu mîna goală, Gloria. După ce mi-a scăpat un mustăcios urît.

— Ajută-mă să-l car pe-al meu, cîntărește pe puțin treizeci de livre.

— E bun de mîncat, soiul ăsta de cetaceu ?

— Nu știu. Cu maioneză, poate că da.

Mie, cu maioneză sau chiar cu sos picant, mi-ar veni greu să-mi savurez captura. De ce oare am hotărît spontan să nu vorbesc despre ea ?

Mister ! Uneori ascult de imbolduri de felul ăsta și abia pe urmă, în tăcerea confortabilă a conștiinței mele, îmi pun întrebări.

Îmi spun că e mai bine să ascund această descoperire. În primul rînd pentru că e minima politețe față de fastuosul Okapis : la ce bun să-i stric recepția ? Și apoi, e cea mai bună tactică, din toate punctele de vedere.

— Pari morocănos, Tony, remarcă Gloria. Ești cumva supărat că eu am prins un exemplar frumos și tu nu ?

Îmi trag un șut în dos ca să-mi forțez un zîmbet.

— Da, cred că într-un fel așa e, Gloria. Sînt invidios pe performanța ta.

Ea se plantează-n fața mea și începe să-mi acopere pieptul gol cu sărutări.

— Vom spune că tu l-ai harponat, *darling*.

— Dar nici nu mă gîndesc ! N-am obiceiul să mă-mpăunez cu meritele altuia !

— Așa vreau eu ! insistă miss Victis. Tu ești eroul meu. Trebuie să fii în toate domeniile.

Ah ! gagicile astea, zău așa !

CAPITOLUL 6

Eu, mă ştiţi ? Nu-mi place să trag bărbi, cum se spune pe la noi. Să fac pe Tartarin, fluturînd un peşte pe care nu l-am prins eu, nu-mi stă în fire.

Tot ce fac e s-o ajut pe Gloria să-şi care captura pînă la palatul petrolier. Pe drum, mă gîndesc la a mea. Mă întreb dacă mortul meu stă în apă de multă vreme. Din cauza mîlului care acoperea grilajul ce îi servea drept giulgiu, aş înclina să cred că da. Dar aici ar fi nevoie de un expert în mortăciuni, care să-mi dea informaţiile exacte. Fără-ndoială, este vorba de o răfuială între contrabandişti. Se pare că mişună-n Pacific. Insulele Galapagos sînt doldora de traficanţi care fac afaceri cu America de Sud.

Trebuie oare să-i povestesc lui Okapis despre macabra mea descoperire ? *That is* întrebarea.

Continui să mi-o pun, în lung, în lat şi în curmeziş, chiar cînd sosim triumfători pe terasă. Briza mării şi şampanie, cum scria cineva. Asta rezumă clipa de faţă. Noi aducem briza şi domnii — doamnele oaspeţi pilesc şampanie sub umbrarele înmiresmate ale paradisului okapian. Grecul ăsta a reconstituit Olimpul, puteţi să mă credeţi.

Cu hidroavionul au sosit chiar acum noi invitaţi.

Okapis sfîrşeşte prezentările. Am cinstea şi onoarea să strîng laba lui Salvador Lefter, fostul dictator din Zona Zoster, reginei Lesby a Kurlandiei, o grăsană ale cărei

douăzeci şi două de şiraguri de perle nu reuşesc să-i camufleze guşa şi, în sfîrşit, cele două mîini ale domnilor Paray şi Lovell, de la banca Goldenberg.

Mă cred scăpat în sfîrşit, dar nici vorbă de aşa ceva. mai sînt încă doi domni la o masă. Okapis ne conduce spre ei.

— Iată doi compatrioţi ai dumitale, scumpe prietene. îmi gîngăveşte grecul. Profesorul E. Prubette, de la Institut şi fidelul său colaborator Malaque.

Îl salut pe profesor, al cărui nume îmi e cunoscut. Nu este el acela care a inventat ciocanul cu două capete, praful elefanticid, perforatorul de şvaiţer, hornul cu orificiu dublu, ceaşca de cafea pentru stîngaci, guma de mestecat cu nicotină care permite non-fumătorilor să se intoxice, tirbuşonul inversat, vergeaua de perdele verticală şi maşina de epilat miezul de anghinare ? O somitate, ce mai ! De altfel are rozeta de onoare, plus decoraţia cea nouă pentru fiii Domnului. E un omuleţ pleşuv care seamănă cu un dovlecel.

După ce-i prezint respectele mele, mă întorc spre credinciosul lui adjunct şi aici, fraţilor, e comoţia cea mare. Bărbatul corpolent, impecabil într-un costum alb, care se află în faţa mea, este sosia lui Bérurier. Ai crede că sînt de-o mamă, şi de-o seamă ! Un Béru spilcuit, manichiurat, bărbierit, pudrat, epilat, parfumat, manierat, dar un Béru, ce mai !

Poartă ochelari groşi cu lentile galbene şi cu rama mai lată decît autostrada de Vest. O pălăriuţă de pai galbenă. împodobită cu o panglică liliachie, îi încununează capul mare. Cămaşa de mătase cu manşete imaculate îi conferă o înfăţişare plină de preţiozitate.

Are o strîngere de mînă molatică, ceea ce-l deosebeşte de sfărîmătorul de cartilaje care este Bérurier, adevăratul.

Ne afirmăm reciproc că sîntem încîntaţi. Nici vocea nu seamănă cu a Grasului. Organul acestui domn e mai degrabă firav.

Schimbăm cîteva cuvinte, din politeţe.

— Am ajuns la Guayaquil astăzi dimineaţă, îmi explică sosia. Am luat un hidroavion aparţinînd domnului Okapis, care ne-a adus aici într-un timp record. Credeam că vremea hidroavionului a trecut, dar am putut acum să-i apreciez utilitatea într-o regiune de arhipelaguri.

Dacă pentru o clipă m-au trecut toate sudorile luîndu-l drept Bérurier, îndoiala mi s-a spulberat. În veci Grăsanul n-ar fi fost în stare să șlefuiască o asemenea frază.

Acestea fiind zise, nu văd ce-ar căuta ilustrul Bérurier în Galapagos, este ? În clipa asta e la slujbă, la Poliție, fiindcă pleacă în concediu la întoarcerea mea.

Invoc faptul că sînt în slip de *bath* și mă duc să mă schimb.

Mă deghizez în ilustrație de modă și o șterg pe șest înainte ca Gloria să pună din nou gheara pe mine. Puțină libertate nu strică. Și mi-am băgat în tărtăcuță să o regăsesc pe Antigona Okapis, pentru a-i oferi un strop de curte într-un pahar mare.

Invitații sporovăie în grupuri mici, după afinități. Reginele sînt între ele, regii la fel și bancherii de asemenea. Neckezol I-ul o învață pe regina-mamă Melania de Brabant cum să descojească o banană cu picioarele, în timp ce arhiducele Franz-Josef de Kronenburg de Lux îi explică prințului Konsort de Laptegross cum se face avere atunci cînd ai mălai (sau hamei, în cazul lui). Baronul Samuel de Levy de Telaviv explică domnilor Paray și Lovell motivele scăderii cotei hîrtiei igienice la Bursa din New-York ; în timp ce domnul Rozetta de la Națiunile-Dezunite îi face puțină curte majordonului armatorului.

Vedeți bine că Okapis a foste ascultat, cînd a recomandat ca fiecare să facă ce crede de cuviință. Astfel, eu, San-Antonio, campionul misterelor de toate categoriile, primul lucru pe care-l fac este să găsesc un cadavru pe fundul apelor adînci. Nu-i mare lucru, dar denotă o anume constanță în felul de a se distra, nu credeți ?

De-atîta fredonare, de pe terasă în salon și din grădină pe terenul de tenis, sfîrșesc prin a-mi spune că această reuniune seamănă puțin cu un congres geriatric. Bătrînețea invitaților mă indispune. Îmi plac bătrînii, dar în doză mică. Un bunic cumsecade în perfectă stare de funcționare e ceva formidabil, dar o epidemie de babalîci boșorogiți mă complexează.

Sosia lui Bérurier, corpolentul domn Malaque, frunzărește o revistă tehnică editată în păsărească.

— Citiți în păsărește ? mă minunez eu.

— Curent, îmi răspunde cu o oarecare îngîmfare domnul Malaque. Sîntem șase în Franța care vorbim curent această limbă.

Cu cît mă zgîiesc mai mult la el, cu atît îmi spun că asemănarea cu Majestatea Sa este fantastică.

— N-aţi fi cumva înrudit cu unul dintre bunii mei prieteni, pe nume Alexandre-Benoît Bérurier ? mă hazardez eu.

Face o strîmbătură.

— Din cîte ştiu eu, nu !

Cum se pare că-l plictisesc, îmi continui plimbarea în căutarea frumoasei Antigona, E amuzant cum mi-a sărit în ochi, micuţa asta. Trebuie însă spus că nu-i o marfă cu defecte, ca Gloria.

Sînt în continuare sub vraja privirii scurte pe care mi-a aruncat-o.

Nu ştiu dacă vi s-a întîmplat vreodată, vouă care sînteţi la fel de romantici ca un tratat despre electricitatea statică, să simţiţi această bruscă dezlănţuire a potenţialului vostru afectiv ? Ei ? Nu vă complexaţi din cauza moacelor voastre şifonate şi răspundeţi-mi cinstit. V-aţi îmbufnat ? Pentru că v-am zis că aveţi moacele şifonate ?

Nu mai fiţi aşa căpoşi, ce naiba ! Mai ales că bronzaţi şi cu o mască de gaze, aţi fi aproape prezentabili. Dar, în sfîrşit, din moment ce vă codiţi să-mi faceţi confidenţe, o să mă descurc şi fără. Vă întrebam din politeţe ; sînt oameni care adoră asta. Prostituţia ar merge mai puţin bine dacă bărbaţii n-ar simţi nevoia să se destăinuie cu orice preţ. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care se duc la femei n-o fac doar ca să-l ducă pe Marcu la circ ; ci mai ales pentru că vor să povestească cuiva care să-i înţeleagă, cum i-o trag nevestei, concediul petrecut în Danemarca, măgăria şefilor de la birou, otita pernicioasă a mezinului şi tevatura rezultată în urma deschiderii testamentului bunicului. O tîrfă e confidenta ideală, deoarece e plătită. În viaţă, copilaşi, nu te bucuri într-adevăr decît de ceea ce cumperi. Tot restul sînt doar surse de neplăceri. Fie că e vorba de o femeie, de o maşină, de o casă sau de conştiinţa unui alegător, dacă n-o cumperi, ai încurcat-o.

Tot căutînd ceva, sfîrşeşti prin a găsi. „Daţi-mi un punct de sprijin şi voi răsturna lumea", spunea nea Caisă. Pîrghia o am deja (mulţumesc), cu rulmenţii ei şi calandrul de lux. Nu-mi mai rămîne decît să-mi depistez punctul de sprijin : în acest caz fermecătoarea şi izbitoarea miss Okapis (Antigona pentru prieteni şi Sofocle).

Mi-o descopăr pe un teren de tenis. Şi cu vă zic fără ocolişuri, avînd în vedere că mi-am uitat ocolişurile în sertarul noptierei, că în fustiţa ei albă, Antigona face să crească temperatura aerului. Coapse ca ale ei, numai la Lido mai poţi găsi, şi încă, nu cu duzinile, credeţi-mă ! Pielea ei aurie, strălucitoare, catifelată, acoperită de un puf blond, chipul ei frumos, luminat de nişte ochi de culoarea peruzelei, dinţii ei orbitori, de o albeaţă Persiliană, braţele-i mai bronzate decît nu ştiu ce (hait, na că sînt în criză de epitete), te farmecă şi te captivează.

Pe cînd mă îndrept spre teren, ea tocmai îi dă o lecţie adversarului. Acesta e un bărbat înalt şi slab, cu pungi sub ochi, un nas ca o trompă şi o bărbuţă pătrată, lipită de bărbie ca firele unei pensule. Mutra lui imposibilă îmi spune ceva. E vorba de un om celebru, dar în ţinută de *tennisman,* îl identific mai greu. Şi apoi îmi aduc brusc aminte ; este Ecuador Hali, pictorul. Ştiţi care, nu ? Cel care pictează melci uriaşi pe fundalul unor lămpi cu gaz luminate cu neon şi biciclete ale căror roţi sînt ghirlande de trandafiri.

— Vă luaţi revanşa, maestre ? îi propune Antigona.

— Spre marea mea părere de rău, mă las păgubaş, sînteţi prea tare pentru mine, răspunde Ecuador.

Cel care nu scapă niciodată ocazia de a-şi plasa marfa prin case, e scumpul şi veneratul San-A., sînteţi la curent ? Mă hazardez..

— Dacă nu sînteţi prea pretenţioasă în alegerea partenerului, vă stau la dispoziţie, domnişoară.

Prea frumoasa fată îmi aruncă o privire pe care nici micimea ochiurilor grilajului nu o împiedică să mă săgeteze. Pricep imediat că propunerea mea îi surîde.

— De acord.

Şi scurt, iată-mă în arenă. Deştept am fost că mi-am pus nădragi albi şi o cămaşă Lacoste. Pictorul, fără de care melcii n-ar fi ce sînt, îmi dă racheta lui cu un zîmbet veninos (cum ar spune Lucrezia Borgia).

— Băiete, îmi spune el cu un accent nedefinit, pe care şi l-a pus la punct cu multă străduinţe, îţi urez distracţie plăcută !

— Mulţumesc, tataie, i-o întorc eu prompt.

E cît pe-aci să-şi smulgă ţăcălia. Maestrul. De obicei, mulţimile îi cad la picioare. Doamnele îşi aruncă sutienele în calea lui, ca să-i amortizeze deplasarea şi bărbaţii

fac pe ei de emoție. Îmi aruncă o privire plină de ură. Pe cinstea mea, dacă ar avea paleta la-ndemînă, cred că m-ar portretiza urît de tot, pentru a mă face să plătesc această lez-augustate. M-ar reprezenta în chip de cîine rîios sau de mixer, obligat, răzbunător cum se spune că este ! O scîrbă, Ecuador Hali ăsta !

Rîsul înfundat al Antigonei îmi arată că i-a plăcut ce-am spus.

Schimbăm cîteva mingi. Dar mă prind urgent că mi-am lăsat forma la vestiar. Cum naiba să parez mingile unei gagici căreia nu-i privesc decît fața și flotoarele, ei ? E atît de frumoasă, încît îți vine să-i cînți la mandolină pe rachetă. Și, totuși, mi-ar place să-i arăt ce lob am. Lobul meu stîrnește entuziasmul mulțimii, pe cuvînt ! A fost o vreme cînd, la Roland-Garros, mă porecliseră Lob-care-te-face-zob, e concludent, nu ?

Începem partida. Sînt puțin ridicol la-nceput. Cretinul de Hali rînjește ca un Mefisto de mahala, de partea cealaltă a grilajului. Dacă o mai ține așa, s-ar putea să-și încheie ziua cu o rachetă-n jurul gîtului. Primul joc îi revine fermecătoarei mele partenere, cel de-al doilea la fel. Și fără greutate ! Dar la al treilea, îmi arăt lobul și puștoaica rămîne mască.

Îmi trag al treilea joc, apoi al patrulea și al cincilea și în final cîștig setul. Chicotelile nătărăului de mîzgălitor încetează brusc.

Barbișonul îi spînzură ca o medalie pe pieptul unui om cocîrjat. Va trebui să și-o apreteze într-o viteză, dacă vrea să-și păstreze prestigiul.

Începem al doilea set. Mandea e la serviciu. Culeg două mingi și arunc. Încep prost : mingea ajunge în fileu. Mă pregătesc s-o arunc pe cea de-a doua cînd, în ultima fracțiune de secundă, îmi suspend gestul. Un reflex fulgerător. Viitorul este al celor care reacționează rapid. Imaginați-vă că exact în clipa cînd dădeam s-o arunc în aer pentru a lovi, m-a surprins ceva : greutatea ei. Mi s-a părut că e ceva mai grea decît celelalte mingi. Îi fac un semn de scuză Antigonei și cîntăresc mingea în mînă. Fără-ndoială : e o diferență de cîteva grame și apoi nici n-are aceeași consistență.

— Ce ți s-a întîmplat ? întreabă scumpa copilă, apropiindu-se.

Îi arăt mingea.

— Cîntăreşte-o, nu e la fel ca celelalte !
Ea îşi dă cu părerea :
— Probabil că e udă.
— Nu cred. Şi elasticitatea ei diferă.
— E adevărat, recunoaşte Antigona.
Şi, pentru a verifica diferenţa, ea lansează mingea în teren, cu toată puterea.

Mamă doamne, ce treabă ! Războiul din Pacific, varianta revăzută şi adăugită ! O explozie înspăimîntătoare ! O jerbă de foc ! O ploaie de ţăndări ! O coloană de fum ! Sîntem asurziţi. Sîntem şocaţi de suflu ! Sîntem răniţi ! Sîntem însîngeraţi !

Însîngeraţi şi poate că în bucăţi, nu ?

Nu ! Întregi ! Strînşi unul într-altul. Antigona e lividă. Surpriza (în engleză : surprise, mersi, Berlitz vi-l oferă !). Surpriza care face ca un accident să nu aibă timpul să înspăimînte. Falsa minge era o încîntătoare grenadă mică.

Eşti rănită, fetiţă ? o întreb pe copila Okapis.

Ea mă priveşte cu ochii ei mari de peruzea. Nu pare să-mi fi priceput întrebarea. Eu, mă ştiţi ? Întîi muierile şi copiii. Ar fi trebuit să fiu căpitan de naufragiu, în fond. Pentru ceea ce ţine de scuturătură şi de organizare S.O.S. sînt incomparabil : cuvîntul meu e lege.

Cum ea e incapabilă să scoată vreo vorbă, îi fac micul inventar de sfîrşit de an. Are o tăietură la un braţ, alta la picior, plus o zgîrietură pe frunte. Îi privesc fusta şi bluza : nici o perforaţie ascunsă, totul e O.K. Se rezolvă cu puţin iod. Sper că asta-i valabil şi pentru devotatul San-A. Rapidă inspectare a atletului. Mi-a intrat o ţandără în coapsă şi una în palma mîinii stîngi. Dacă micuţa ar fi aruncat mingea la picioarele noastre, am fi avut acum nişte superbe orificii în abdomen. Eu unul riscam, înainte să crăp, să-mi zăresc bijuteriile de familie în fileu ! O teribilă pierdere pentru bietele dame cu inima grea şi moravurile uşoare.

Şi imaginaţi-vă puţin ce s-ar fi întîmplat dacă n-aş fi avut extraordinarul reflex de a nu lovi mingea, constatînd că n-avea greutatea standard. Asta înseamnă să ai o balanţă romană în vîrful degetelor, fraţilor ! Fără acest dar de la Dumnezeu, fiul unic al Feliciei era făcut pur şi simplu varză !

Explozia a atras lumea, care aleargă într-o viteză pe stadion ! Face să-i vezi pe încoronaţi, blazonaţi, titraţi,

gradaţi, reputaţi, bogaţi în năvala lor îngrijorată. Ambasadorul japonez este cel care trece primul linia de sosire ; taica Nuymetro Lakyoto are o deschidere de compas meseriaşă. Chiţăie ca un guzgan care şi-ar fi prins coada în angrenajul unei rîşniţe de cafea !

— Miss Okapis ! Miss Okapis ! se strofoacă Excelenţa !

Şi o strînge frenetic în braţele lui slăbănoage pe Antigona, care e astfel agasată de ambasadă [1].

Îl bat pe japonez pe umăr :

— Liniştiţi-vă, Excelenţă, îi spun eu, nu se televizează.

Vice-regina Teniei, Aloha Barrosanai izbucneşte în hohote, din nervozitate : poţi fi regină şi totodată femeie. în fond. Caramba scoate un si de sus care face să se scuture doisprezece bananieri. Confuzia, contuzia, dezordinea, domnesc.

Terenul de tenis seamănă cu Bursa. E plin de oameni care blesteamă şi gesticulează. Ni se cer explicaţii, le dau. Gloria Victis îşi face o apariţie tardivă şi remarcată. Văzîndu-mă însîngerat, face pe moara de vînt şi anunţă că va leşina. Cum nimeni n-o bagă-n seamă, se hotărăşte s-o lase pe altă dată. Servitori serviabili îşi oferă serviciile. Sosește medicul particular al lui Okapis. Ne dezinfectează. ne cauterizează, ne pansează şi ne bandajează. Într-o viteză ajungem să arătăm ca un desen de Dubout.

— Doamnelor şi domnilor, fac eu, uitînd în frenezia momentului să le mai lustruiesc blazonul cu apelativele de Majestate, Alteţă şi alţi termeni aleşi din arborele genealogic, doamnelor şi domnilor, s-ar putea să existe şi alte grenade deghizate în mingi de tenis ; în consecinţă. v-am fi recunoscători dacă aţi părăsi terenul în ordine şi cu toate precauţiile de rigoare.

Formulă magică. Scapă cine poate ! Nici un tron nu rezistă. Înalta societate îşi ia tălpăşiţa şi eu mă regăsesc în compania lui Okapis, a Antigonei şi a doctorului. Demn bărbat, doctorul ăsta. Situaţie bună, nimic de zis. Ia probabil o cărămidă de bani pe lună ca să dea aspirine vitaminate migrenoşilor casei şi să lipească plasturi pe arsuri.

— E un atentat ! face el, căci, pe lîngă diplome, mai are şi un spirit deductiv foarte dezvoltat.

[1] Dacă vi se pare expresia prea idioată, decupaţi-o cu foarfeca de unghii şi trimiteţi-o contra cost domnului François Mauriac. E amator !

— Este, îi răspund eu.

Antigona își clatină frumosu-i cap cu trăsăturile crispate de emoție,

— Tot n-am înțeles, mărturisește ea.

— Uite, gîndesc eu cu voce tare, toate mingile din teren au fost folosite de cînd ai început să joci. Și măcar de-aș fi luat mingea-capcană dintr-un colț, dar nu, era exact la picioarele mele. Conchid, deci, că a fost pusă acolo de o mînă criminală.

Dulcea Antigonă oftează.

— Dar n-a intrat nimeni pe teren în timpul primului set, ce naiba !

— În concluzie, mingea a fost trimisă pe sub grilaj.

Mă îndepărtez pentru a mă duce să mă benoclez la partea de jos a grilajului metalic. O înconjor încet și, brusc, perii mi se ridică-n creștet ca elevii la intrarea domnului inspector. Tocmai l-am zărit, zăcînd pe gazon, pe sărmanul Ecuador Hali. Se afla în zona în care aruncase Antigona mingea și a încasat grosul. Cămașa îi e roșie de sînge. Și are un obraz complet deschis.

— Doctore ! strig eu, am un client serios pentru dumneata !

I-l arăt pe pictor și omul nobilei arte face o strîmbătură îngrozitoare. Iese din teren alergînd ca un dement. Bietul armator s-a înnegrit la față. Începe să devină un dezastru, inaugurarea lui festivă. Culmea ghinionului, corespondenții speciali, care ar fi trebuit să pilească undeva la umbră, dau năvală cu materialul lor cinematografic.

— Domnilor, domnilor, vă rog, îi imploră Okapis.

Dar e ca și cum ai încerca să convingi un taur onorînd o văcuță că ar face mai bine să-și cumpere operele complete ale lui Daniel Rops ! Se țăcăne-n disperare. Și clic ! Și clac ! Și-ncă una ! Și ți-o mai iau o dată din alt unghi !

În timp ce bravii băieți își văd de treabă, eu mi-o fac pe-a mea, adică continui să explorez partea de jos a grilajului.

Cel care ar pretinde că San-Antonio nu e copoiul cel mai bun din Europa ar merita douăsprezece mii de perechi de palme, din care ultima de pămînt, ca să-i adăpostească rămășițele. A avut dreptate, genialul San-A. (dar eu sînt acela, de fapt !).

Cu o foarfecă, a fost decupată o minusculă deschizătură la nivelul solului. Şi mă prind din ce cauză a fost făcută minuscula spărtură tocmai în acest loc : pentru că lîngă grilaj se află un tufiş de Strogonoff-Condimentat[1]. Cineva se ciucise (cum zic ciucii) în el şi, cînd a crezut de cuviinţă a trimis mingea-capcană să se rostogolească uşurel pe teren. In concluzie, mandea în persoană era cel vizat. Asta mă şifonează un pic. Nu mă şifonează nicidecum pentru că mi-ar fi frică, mă cunoaşteţi suficient pentru a şti că nu s-a născut încă omul care să-mi vindece sughiţul făcîndu-mi „bau !“ în spate, sau, dacă s-a născut, a fost imediat băgat într-un borcan cu formol. Îmi spun, doar, că dacă eu sînt cel vizat, asta înseamnă că mi se cunoaşte profesia şi că se fac diverse speculaţii. Şi dacă se fac speculaţii, asta înseamnă că se pun la cale chestii nu tocmai curate în insula Kukubau.

Încep să scotocesc în tufiş. Efectiv, crenguţele frînte atestă şederea cuiva pe-aici. Adulmec. Cum cred că v-am semnalat de nenumărate ori, am simţul olfactiv la fel de dezvoltat ca inteligenţa. Or, nările mele exersate captează un parfum bizar. Nu e vorba de mirosul de Strogonoff-Condimentat, nicidecum ; planta asta degajă un miros fad, destul de asemănător celui al Karabinierului Deoffenbach. Parfumul pe care-l adulmec este unul de femeie. De altfel, cercetînd mai îndeaproape, descopăr cîteva fire de mătase cenuşie agăţate de grilajul tăiat. Le adun cu grijă şi le introduc într-o cutie de chibrituri.

— Aţi găsit ceva interesant ? mă întreabă Okapis.

— S-ar putea, răspund eu fără să mă trădez.

Arăt spre grupul strîns în jurul lui Ecuador Hali.

— Cum se simte Maestrul ?

— Prost. O să-l trimit cu avionul la spitalul din Quito.

— Şi anunţaţi autorităţile ?

— Bine-nţeles, o să trimit o telegramă poliţiei din San Cristobal. Sînt disperat, dragul meu, adăugă el cu sinceritate. Cineva încearcă să mă compromită în ochii lumii, provocînd un imens scandal la mine acasă.

Aşa pare.

— Trebuie descoperit agresorul, reia Okapis.

---

[1] Plantă polivalentă şi medicinală, a cărei floare roşie este de mărimea unei umbrele de damă şi ale cărei frunze sînt folosite la confecţionatul pirogilor.

Am impresia că această ultimă frază nu-i o vorbă-n vînt, ci o rugăminte adresată persoanei mele.

Îl privesc. Mă privește. Ne zîmbim, dintr-odată, cu toată gravitatea situației.

— Și dacă am merge să discutăm pe-ndelete într-un loc liniștit ? sugerez eu.

— Tocmai vroiam să vă propun asta, ripostează armatorul.

Îmi stăpînesc cu greu o grimasă, căci rana de la coapsă doare. Mă stînjenește puțin la mers.

O privesc pe Antigona apropiindu-se șchiopătînd de mine. Și-a recăpătat minunata-i culoare. E o muiere de rasă. Tipul care o s-o trambaleze la primărie va avea dreptul, nu numai la o sută de petroliere în chip de primă, ci și la o existență captivantă.

— Merge ? întreb eu pueril.

— Cred că da.

CAPITOLUL 7

Eu, mă ştiţi ? Pot să fiu serios în cazurile excepţionale.

Iată de ce, acel San-Antonio care se aşează în biroul lui Okapis nu este acel San-Antonio băncos pe care-l apreciaţi atît. Mi-am tras figura de zile mari, aprobată de Prefectura Poliţiei : frunte îngrijorată cu dublă cută transversală, buze strînse, nări crispate, privire rece, gesturi măsurate, postură rigidă.

— Aparţineţi poliţiei franceze, nu-i aşa ? mă încolţeşte armatorul.

— Aşa v-a spus Gloria Victis ?

— Nu, dar ştiu că la această croazieră trebuia să participe un poliţist francez.

Îmi încrunt sprîncenele, ceea ce îmi adaugă o a treia cută îngrijorată pe frunte. La drept vorbind, cea de-a treia cută nu e îngrijorată, ci uimită, un expert în cute cu patalama ar sesiza imediat diferenţa.

— De unde ştiţi, domnule Okapis ?

— Dragul meu, să zicem că e un secret.

După ton, pricep că subiectul e închis. Dacă am fi în Franţa, aş folosi unele argumente pentru a insista eficient, dar la urma urmei, evenimentele au loc sub un pavilion care nu-i al meu.

De aceea îmi las frîu liber.

— Sîntem pe o insulă, reia gazda mea. Nimeni n-a părăsit-o de la recenta agresiune, în consecință...

— În consecință, domnule Okapis, considerați că agresorul se află printre noi și îmi cereți să-l demasc ?

— Exact.

Se înalță, atît cît îi permite statura lui mică.

— Zece mii de dolari dacă reușiți s-o faceți chiar astăzi, scumpe domn.

Pe cinstea mea, dacă o mai țin așa, o să fac avere în aventura asta trăznită, zău !. Zece mii de dolari, asta înseamnă cincizeci de bătrîne. La întoarcere, o să-i pot cumpăra un vizon Feliciei !

Își coboară vocea.

— Înțelegeți că un astfel de eveniment trebuie rezolvat cît mai rapid. Poliția din San Cristobal n-o să facă altceva decît să-ncurce lucrurile. Aș dori să-i pot indica agresorul de cum sosește.

Pocnește din degete.

— Asta-i tot !

Un mic Napo, ce mai ! Auzi ce scoate din el ! Să găsesc agresorul chiar azi ! Pînă și Bătrînul, pe care-l găsesc uneori despotic, n-ar îndrăzni să-mi dea o astfel de indicație.

— Foarte bine, domnule Okapis, o să fac tot posibilul.

*
* *

Ies din biroul lui cu creierul asemenea unei clătite în ulei încins. Cred că întîi de toate am nevoie să rad un scotch dublu.

Mă-ndrept spre barul de vară, un loc formidabil, săpat în stîncă și a cărui terasă dă spre mare.

E aproape ora două și mă-ntreb dacă mergem curînd la masă, pentru că leșin de foame.

În timp ce mi se servește un *long drink*, scot cutia de chibrituri din buzunar și examinez firele de mătase prelevate de pe grilajul terenului de tenis. Sînt în număr de cinci, firele astea. Rup o bucată din leucoplastul pansamentului meu și le așez în formă de melc pe pînza lipicioasă, astfel încît să obțin o suprafață. Reușesc în acest mod să reconstitui o mostră din stofa din care provin.

Barmanul se uită la mine cum mă căznesc, holbînd niște ochi cît cepele. Își zice că au fixuri ciudate, invitații patronului !

Îmi dau de dușcă scotch-ul, ceea ce îmi injectează imediat optimism în cutiuța cu idei și-mi iau valea, căci tocma a sunat clopotul anunțînd haleala.

*
* *

Pînă acum, n-am zărit-o încă pe stăpîna casei. Or, eu unul mor s-o cunosc, căci am văzut-o deseori în poze și părea bunuță. Eczema Okapis e cea de-a doua soție a armatorului. Acesta a cunoscut-o pe cînd ea era doar o simplă lingătoare de timbre la percepția din Atena. Impresionat de frumusețea ei, s-a dat Pygmalion și a făcut-o una din femeile cele mai de vază din cele cinci continente.

Avem acest privilegiu în sala potolului. Se păstra pentru ultima îmbucătură, în fond. (Prințul Rahde Thot ar spune că-i o bucățică bună, căci e plin de duh). O femeie de vis ! Imaginați-vă o Sophia Loren, în mai bine. Blondă, cu privirea fascinantă a statuetelor egiptene. Are nasul acvilin, gura cărnoasă și un bust pe lîngă care al Mariannei seamănă cu două ouă tari pe o farfurioară.

O nouă serie de prezentări. Le face stăpînul casei. Are o stăpînire de sine grozavă, Okapis. Văzîndu-l cum își face numărul, n-ai crede niciodată că e în rahat pînă-n pipotă.

Fiecare își are cartonașul în fața troacei respective. Eu mă găsesc plasat între pseudo-logodnica mea și Antigona, ceea ce, veți fi de acord cu mine, reprezintă o poziție de invidiat.

Ghiciți care-i subiectul conversației, în timpul halitului ? Nu se vorbește decît despre atentat, fiecare dîndu-și cu părerea, *of course*. Unii gîndesc că ar fi opera unui nebun, alții că e vorba de o mînărie a rușilor. San-Antonio al vostru, în timpul acestor pălăvrăgeli sterile, se deghizează în broască, în partea de jos, avînd în vedere că reușește performanța de a face semne cu piciorul ambelor gagici în același timp. E greu al dracului, credeți-mă. Mult mai greu decît cîntatul la pian.

Masa decurge fără incidente. Mîncărurile sînt de calitate și Okapis posedă una dintre cele mai bune pivnițe

pe care mi-a fost dat să le-ntîlnesc. Cînd ajungem la brînzeturi, o voce se înalță deasupra murmurului conversațiilor sporadice, strigînd chelnerului :

— Hei, ospătar ! Mai toarnă-mi o dușcă de Saint-Emilion, fac eu cinste !

Toată lumea se întoarce spre necioplit. Ați ghicit, desigur, căci nu sînteți deloc atît de proști pe cît păreți, că cel care tocmai s-a exprimat e domnul Malaque, adjunctul profesorului E. Prubette. Are mecla congestionată, meseanul. Și de data asta, nu mai încape nici o îndoială : Grăsanul nu-și mai poate tăinui incognito-ul. Prea mult vin roșu : prestanța lui de mucava s-a dus pe apa sîmbetei. Béru ! Chiar el e ! Béru al meu, adevăratul !

Remarc că profesorul îi face semne disperate de la locul lui. Dar Majestății-Sale i se fîlfîie. E mangă, Malacul !

Dîndu-și seama că atenția întregii mese e îndreptată asupra lui, face cu ochiul în jur și declară :

— Scuze, regii mei, reginele mele, dar dacă nici în concediu nu te-ai relaxa, în afară de W.C., unde ai mai putea s-o faci ?

Chelnerul umplîndu-i paharul, îl rade la iuțeală și plescăie din limbă.

— Béru, oftez eu. Béru...

— Ce spui ? întreabă Gloria.

— Nimic, fac eu, béru este o expresie care înseamnă ultimul mitocan. E o prescurtare a numelui de Bérurier, celebra ioază franceză, omul care a pus la punct gălbenușul de ou pe cravată, barba prost rasă, șosetele găurite și imperfecțiunile imperfectului subjonctivului. De atunci, există acum la noi verbul a bérura, care aparține primei grupe, deoarece se termină în „a". Se spune că un copil „bérurează", atunci cînd își varsă supa pe pantaloni sau cînd face pipi în pat.

Odată sfîrșită lecția de gramatică, mă uit din nou la Malac. Îmi aruncă o ocheadă pe care mă fac că n-am observat-o. Acum m-am prins de ce spunea Okapis că știe de prezența unui polițist francez în expediție. Era vorba despre Grăsan ! Scumpul de el, a fost probabil strașnic strunit ca să-și poată juca rolul ! N-a ținut mult, să fim cinstiți, dar iluzia a fost perfectă, din moment ce pînă și eu renunțasem să mai cred că acest domn Malaque ar fi fost bravul meu Țopîrlan.

Mă întreb ce-a făcut ca să-şi schimbe înfăţişarea. Şi-a ras mustaţa, bun. Şi poartă ochelari fumurii, într-adevăr. Dar mai e ceva... Ah ! am găsit : şi-a pus o perucă. Cum e complet chel în faţă, i s-a confecţionat un ciuf plauzibil. Transformarea era completată în mod fericit de eleganţa rafinată a hainelor lui. Şi pe urmă, ar mai fi ceva de semnalat în legătură cu ţinuta lui : nu mai are burdihanul lui flasc. N-au putut, totuşi, să i-l rindeluiască, nu ?

E aşezat între bunica domnului Rozetta şi una din soţiile lui Neckezol I-ul, o superbă negresă îmbrăcată în mătase roşie.

Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru negrese, Béru al nostru. De altfel, e o nostalgie pe care o încearcă aproape toţi bărbaţii albi. Să radă o negresă e visul secret al tuturor masculilor. Îţi vine să te-ntrebi cum de mai reuşesc unii să fie rasişti ! Din moment ce le-ar place să şi-o tragă cu miss Cacao, de ce-ar dori s-o considere o fiinţă inferioară, mă-ntreb eu, sau mai degrabă îi întreb pe sifiliticii ăştia, pe aceşti purici lăudăroşi !

Cu ce consideră ei că ar fi superioare burţile lor livide, ai ? Dovada că se rușinează de ele, e că nu mai ştiu ce să inventeze ca să se bronzeze ! Unii chiar îşi cumpără aparate electrice ca să-şi bronzeze puţin şoriciul atunci cînd păleşte soarele. Se ung cu bronzol şi cu o grămadă de porcării colorante, pentru a încerca să nu mai semene cu nişte cadavre. Ah ! monstruoşii ! Anticiori, antijidani, dar nu şi anti-cretini, din păcate ! Cu cît amicii sînt mai oacheşi, cu atît sînt mai răi.

Pe galbeni, la nevoie, îi suportă, avînd în vedere că nimic nu seamănă mai mult cu un asiatic decît un alb constipat, mai ales dacă are icter. Dar pe tuciurii chiar că nu-i suportă. Preşuri, asta i-ar face ! Ar vrea să-i şteargă de pe faţa pămîntului cu aruncătorul de flăcări, pentru ca biata planetă să aibă, o dată pentru totdeauna, albeaţa cadavrelor !

Nu ştiu că sînt în minoritate, acum ; sau dacă ştiu, asta-i enervează şi mai tare. Viitorul este al zuluşilor, al chinezilor şi poate şi al pigmeilor. Un pigmeu, cînd şi-a schimbat lancea de bambus pe o mitralieră, ar trebui să fie un infanterist grozav, nu ? Infanteristul ideal, cel care-ţi sare-n spate pentru că s-a tupilat sub prazul din grădină şi care-ţi descarcă arma-n omoplaţi, strigînd „Păcăleală de 1 aprilie"

Timp de cîteva minute, sectorul bérurian rămîne calm căci Majestatea Sa haleşte brînza. Izbucnirea lui a fost uitată. Dar iată că este adus un sufleu de banane. De impresionant, e impresionant, fără discuţie ! Ai zice că e o ciupercă atomică solidificată.

Şi e delicios, i-am cerut reţeta bucătarului lui Okapis, un irlandez pe nume O'Liver şi, cum a binevoit să mi-o comunice, vi-o ofer, doamnelor, cu amabilitate. Pentru patru persoane, luaţi un număr de banane, lăsaţi naibii numărul şi păstraţi bananele, le descojiţi şi fierbeţi coaja în alcool de mentă. După care zdrobiţi fructele împreună cu piper negru şi cu un roman de Claude Farrère (dacă puteţi găsi o ediţie originală, e cu atît mai bine). Cînd aţi obţinut o pastă fluidă, o treceţi prin sită ca să eliminaţi semnele de exclamare şi greşelile de tipar, apoi o turnaţi într-o formă mare. Stropiţi totul cu benzină şi îi daţi foc. Dacă nu vă explodează aragazul, obţineţi un desert savuros pentru care invitaţii vă vor fi recunoscători. Aţi priceput ?... O.K., continui.

De-abia atacaserăm faimosul sufleu, că Grăsanul îl şi interpelează pe armator.

— Ia spuneţi, dom'le Okapis, chiţcăie el, n-aţi putea să-i faceţi morală barmanului dumneavoastră, care mă exclude de la şampanie ? Mi-a turnat o cupă prăpădită şi degeaba-i fac semne discrete, se codeşte să-mi dea suplimentul, japiţa !

Răsună vocea ascuţită, acră şi iritată a lui moş Prubette :

— Scumpe Malaque, cred că, dimpotrivă, ar trebui să nu mai bei, ştii bine că nu suporţi alcoolul !

E agasat rău, membrul (aparent ne-viril) al Institutului.

Fruntea lui Béru devine liliachie.

— Asta-i culmea ! rage colegul meu. Na, că dom'profesor face pe mironosiţa ! Eu nu suport alcoolul ! Nu, zău, tataie, ţi-a plecat mintea-n vacanţă, sau ce ? Tu nu suporţi alcoolul, ţinînd cont că ai evadat din borcanul tău de foetus !

O tăcere îngheţată întîmpină aceste viguroase cuvinte. Şi, apoi, dintr-o dată, un hohot de rîs formidabil zguduie masa. E regina Melania de Brabant, urmată de Gerry Hattric şi de Herr Holpan. Se înteţeşte ca vuietul valurilor şi îi îndoaie. Nimic mai molipsitor ! Cei care nu în-

ţeleg franceza rîd pe-ncredere. O adevărată epidemie de rîs, fraţilor.

Namila nu mai ştie de el.

Întorcîndu-se spre bunica lui Rozetta, îi şopteşte :

— Auzi, mamaie, ai avea oareşice obiecţie dacă mi-aş scoate centura ?

Babeta, care e total pe dinafară, face semn din cap că nu. Pe loc, Béru se ridică şi lansează companiei :

— Scuzaţi-mă dacă vă cer iertare, regii şi reginele mele, dar nu suport să fiu comprimat.

Îşi deschide haina, desface cămaşa şi ne arată o centură elastică lată de optzeci de centimetri.

— Vă prezint scula de rindeluit burdihane, face Grăsanul. De acord, îţi face o siluetă de fluture, dar pentru halit, e mai bine să te abţii. De la începutul începutului ospăţului ăsta, am stomacul cît o nucă ! N-o să ajung în veci să-mi trag sufletul, dacă nu-i dau şi-o vacanţă burţii mele.

Şi începe să-şi desfacă centura. Pe măsură ce se separă capsele, burdihanul păros şi împînzit de cicatrici al Grasului se revarsă. Exercită o presiune din ce în ce mai puternică asupra centurii, astfel încît ultima capsă sare înainte să fi fost atinsă şi izbeşte monoclul generalului Von Mosch. Zgomot de geam spart ! Ocheanele buimace ale bătrînului militar seamănă cu ale unei bufniţe care-ar primi fascicolul unui proiector drept în cioc. Béru se scuză.

— Pardon, generale, dar asta o să vă dea ideea de ce li se-ntîmpla trupeţilor voştri în timpul voioaselor noastre cafteli. *Naturlich,* cum ziceţi voi, în cazematele voastre cu aer condiţionat, nu puteaţi să vă daţi seama.

Îşi smulge centura, o pune pe spătarul scaunului şi declară :

— Uf. dintr-o dată, mă simt ca acasă !

CAPITOLUL 8

Eu, mă ştiţi ? Dintotdeauna am avut o oarecare influenţă asupra Namilei. De aceea, încercînd să limitez scandalul, îmi aţintesc ocheanele într-ale lui.

Ştiu cum să-mi exprim simţămintele. Cu toate că e afumat ca o scrumbie, se hotărăşte să-şi ţină pliscul. Din fericire, masa ia sfîrşit şi tot poporul trece în salonul 8 bis, cel mai mare. De o bună bucată de timp, trebuie să vă anunţ că mi-au crescut acţiunile. Nu numai că discreta manevră de învăluire pe care am operat-o asupra Antigonei pare să dea roade bogate, dar am şi băgat de seamă că i-am picat cu tronc mamei ei vitrege, superba Eczema. Am făcut această descoperire din întîmplare. Îndreptîndu-mi ochii în direcţia ei, i-am surprins privirea arzătoare aţintită asupra persoanei mele. Şi privirea asta, credeţi-mă, era la fel de lungă ca Boleroul de Ravel şi extrem de elocventă în privinţa interesului pe care i-l stîrneam.

Iată-mă, deci, în fruntea unui şeptel interesant.

Intrînd în salonul cel mare, fac o strîmbătură. Primul lucru pe care-l zăresc este un pian cu coadă. Nimic mai periculos decît acest instrument, atunci cînd te afli în vilegiatură împreună cu o cîntăreaţă. Ţineţi cont că-ntotdeauna se găseşte cîte-un smintit care să-i ceară o cîntare doamnei. La fel ca la prietenii care s-au întors dintr-o croazieră în Canare. Întotdeauna trebuie ca un deş-

tept să le ceară să proiecteze diapozitivele celebrînd evenimentul. Ești silit să-ți digeri homarul Thermidor zgîindu-te la hotelurile din Tenerife. Mie personal, îmi vine să urlu în momentele astea. Și nu scapi niciodată fără comentariul pertinent al stăpînului casei, care se crede, brusc, animator de spectacole, în spatele fascicolului luminos.

„Asta e Germaine care iese din cabină ; ții minte, Germaine, ce față avea îngrijitorul ? De altfel, o să-l și vedeți. Asta din primul plan e o scoică ; e frumoasă, nu ?"

Și iată-te nevoit să zbieri, stăpînindu-ți rîgîielile, că e feeric și toate cele și că efectiv, nu se putea să o mierlești înainte de a fi văzut o astfel de scoică.

În timp ce ne amestecăm cafeaua, se-ntîmplă ceea ce era fatal să se-ntîmple. Iată că dementul de Herr Hoplan face opturi cu piciorul în fața Carambei, implorînd :

— Marea noastră artistă ne va cînta ceva,sper !

L-aș bate numai în cap, pe constructorul de avioane. Ce treabă am eu cu chestia asta ? Ar trebui să existe saloane de „Ne-cîntăreți", așa cum sînt compartimente de „Nefumători". La început, mai am speranțe, căci Caramba se fandosește, spunînd că după așa o masă copioasă, nu-i mai iese do-ul de sus. Cred și eu, a băgat în ea ca sparta, başoalda !

Mă apropii de Antigona și-i ciripesc :

— E momentul să facem o diversiune. Dacă se insistă cîtuși de puțin, o să accepte.

Ceea ce se și-ntîmplă, efectiv ! Cîțiva fandosiți, făcînd pe iubitorii de artă, o copleșesc cu goange pe furnizoarea de si-bemoluri electrizante. Îi spun că și fără do de sus, ea rămîne genială și că sîntem într-o companie selectă. Ea obiectează atunci că n-are acompaniator. Nici o problemă, n-a obținut regina Melania al zecelea aproape cel mai mare Premiu al treilea la Conservatorul din Bambola în 1902 și în contumacie ? Atunci ?

În timp ce doamna Caramba face pe spitalul-maternitate supra-solicitat, eu operez o mișcare discretă în direcția Grasului. E lățit pe o canapea, într-un ungher liniștit și e pe cale să-și închidă frumoșii lui ochi, ca de fiecare dată cînd se scoală de la masă.

— Hei, Barosane, îl strig eu, cu jumătate de voce.

Ridică un oblon, ezită să-și continue circul și renunță.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Béru. Dar discret. Ceva mai tîrziu, du-te să te plimbi prin port, o să ne-ntîlnim acolo.

Sfîrşind de spus, îl părăsesc, pentru a nu atrage atenţia. De ce oare am senzaţia că trăiesc pe lentila unui microscop ? Mi se pare că pînă şi cele mai mici gesturi şi fapte ale mele sînt observate şi interpretate... Există-n casa asta ceva ameninţător, funebru mai degrabă, care mă îngheaţă brusc. Am crezut că mă intimida prezenţa acestor personaje importante, dar asta nu e timiditate ; e mai curînd o neliniştе surdă. Îşi face loc în lăuntrul meu, e viscerală.

Este evident că după povestea cu tenisul, a spune că ne paşte o primejdie ar fi un soi de banalitate, dar bizară e noţiunea acestei primejdii. Deseori mi s-a întîmplat (aţi plătit ca s-o aflaţi) să-mi fie viaţa în pericol, dar nu simţeam această neliniştе organică. Aici, ceea ce simt se aseamănă cu panica animalelor care fug cu cîteva ore înainte de declanşarea unui cutremur. Aţi priceput ? Dacă nu, înseamnă ori că sînteţi tîmpiţi, ori că o faceţi dinadins, pentru că de la un timp încoace, mă exprim al naibii de bine, nu ? Oare senzaţia asta scîrboasă provine din faptul că ne aflăm pe o insuliţă pierdută-n plin Pacific ? Poate că da, în definitiv !

— Aţi băut vreodată alcool de smochine ?

Mă întorc. Eczema Okapis stă în faţa mea, după ce-a fost în spate ; dar, din moment ce m-am întors, iat-o în faţă, pricepeţi ?

Strălucire ! Radiaţie ! Ea degajă căldură, o mireasmă suavă şi stîrneşte impetuos dorinţa. Surîsul îi este orbitor.

— Alcool de smochine, bîigui eu, ăăă, nu...

— Atunci, veniţi, o să vă dau să gustaţi.

Mă conduce spre bufetul cu lichioruri.

— Rănile vă dor rău ?

— Sînt destul de uşoare.

Întîlnesc privirea Gloriei. Nu m-ar mira să fie geloasă,

— Mi s-a spus că sînteţi foarte curajos, domnule San-Antonio.

— Cei care v-au afirmat asta sînt nişte persoane foarte îngăduitoare, doamnă Okapis.

Cu gesturi savante, gesturi de dansatoare hindusă, ea-mi oferă un pahar de alcool. Stăm faţă-n faţă şi tăcerea noastră e mai elocventă decît un agent de asigurări.

Eu, mă ştiţi ? De n-am fi în *the big* salon al taichii Okapis, mi-aş răsturna-o fără mofturi pe mochetă. Are tot ce-i trebuie ca să-ţi provoace o explozie în termometrul de injecţie, muierea asta ; dar atunci cînd zic tot, înseamnă TOT !

— Trebuie să vă vorbesc, îmi gîngureşte ea ; e urgent !

Exact ce-i spusesem eu Grasului. Ce coincidenţă, zău aşa !

— Vă ascult, mă hazardez eu.

— Nu aici. Veniţi cît mai repede în apartamentul meu.

— Cînd ?

— Un concurs de tir este prevăzut pentru ora patru, veniţi atunci, eu stau la etajul al doilea, uşa din fundul culoarului din dreapta.

Flutur din gene.

— Voi fi acolo.

Pe cinstea mea că am roşit, atît de picant e gîndul porcos care mi-a trecut prin ţeastă.

Caramba continuă să ragă. Paharele zăngănesc pe tavă.

Îl rad pe-al meu.

— Excelent, doamnă ; mulţumesc că m-aţi făcut să descopăr acest nectar.

Ocheada ei îmi răspunde : „Dacă eşti amator, băiete, o să te fac să descoperi lucruri încă şi mai şi".

Benoclîndu-mă înspre locul Grasului, am plăcerea să constat că Majestatea Sa Béru I-ul, regele zevzecilor, a plecat. Hotărăsc să o şterg şi eu. Numai să nu se joace Gloria de-a îngerii păzitori. Mă aşteaptă o după-amiază încărcată, care-mi solicită totala libertate de acţiune.

Profit de faptul că toată lumea o aclamă pe Caramba, care tocmai şi-a scheălăit ultimul fa-diez umplut, pentru a mă da dispărut.

Ca să ajung în port, o iau pe o potecă pavată care şerpuieşte (cum zic şerparii) printre prepuţierii cu corole latente şi cordacierii pestriţi. Ce frumos put, plantele astea exotice ! Tot mergînd şi adulmecînd în stînga şi-n dreapta

îmi fac un mic rezumat al capitolelor precedente. Experiența m-a învățat cît de util e acest lucru. Dacă vă plictisește, duceți-vă să fumați o țigară-n curte și ne-ntîlnim acolo.

Eu, San-A., îmi petreceam un concediu liniștit pe Coasta de Azur, cînd am întîlnit o miliardară ușor nebunatică. Duduia e cît pe-aci să fie răpită în prezența mea și își datorează libertatea promptitudinii reflexelor mele.

Topită de recunoștință și de admirație (cum e de-nțeles), fata mă ia cu ea în croaziera țestelor încoronate și a barosanilor de toate tipurile.

La bordul iahtului lui Okapis, un commando de bandiți încearcă din nou s-o răpească. Tot grație rapidității și curajului fabulosului San-A. (mă străduiesc să-mi fac superlativele de mînă) ea scapă iar.

Mă mai urmăriți ? Nu vă obosește ? Dacă doamnele au obosit, pot să se așeze pe genunchii domnilor, nu sînt șocabil. Bun, continui...

Ne facem intrarea triumfală în insulă și scăldîndu-mă, în ora imediat următoare sosirii mele, descopăr un cadavru înfășurat într-un sul de sîrmă. La întoarcerea la palatul armatorului Abracadabra, întîlnesc o sosie a lui Bébé Bérurier, care, ceva mai tirziu, se dovedește a fi Grasul în carne și grăsime.

Urmați ghidul, vă va conduce-n continuare pe cărările Gloriei mele și ale groazei.

Ca să fac puțină curte duduiței casei, care pare să fie exact ce mi-a recomandat mie doctorul, joc un meci de tenis cu ea și o minge explozivă, pusă cu amabilitate la dispoziția noastră de o mînă criminală, e cît pe-aci să mă trimită pe lumea cealalaltă. Mingea îl rănește grav pe găozarul care ne privea jucînd.

Nici o problemă, trecem la masă, unde un Béru de serviciu își face scandalul zilnic și, la sfîrșitul ospățului, stăpîna casei (pe care aș face-o cu drag sclava mea) mă invită să urc în apartamentul ei. Asta-i tot, nu ? Cred că n-am uitat nimic. Dacă mi-a scăpat vreun amănunt pe parcurs, puneți-mi-l deoparte, o să-l iau la-ntoarcere. Și acum, recunoașteți în fața mea, flăcăilor, că dacă vi se pare cărțulia asta insuficient burdușită cu peripeții, atunci există o siguranță sărită în centrul vostru nervos de jos.

În care caz, mergeți la bazarul cel mai apropiat și cumpărați-vă un aparat de electro-șocuri care să fie pe 220.

Mie, toate misterele astea încep să-mi apese pe bibilică. Îmi spun că Béru va lămuri cel puțin unul dintre ele, și nu cel mai neînsemnat : cel pe care-l constituie prezența lui la Okapis.

Chiar în acest moment îi zăresc brava siluetă-n zare. E așezat pe chei, cu picioarele atîrnînd în gol, cocheta-i pălărie de pai trasă pe fațadă.

Se bălăngăne.

Ajung în spatele lui și, farsa clasică, mugesc, înfigîndu-i brusc arătătorul între omoplați :

— Mîinile sus !

Face un salt înainte.

Dar în față e marea, fraților ! Așa că, ce vreți : face un plonjon în stil mare, Béru ăsta. O jerbă de spumă mă stropește. Mă aplec, înveselit foarte, să văd cum gluma mea nevinovată se transformă în fapt divers. Acolo jos, e o efervescență teribilă. Mister Bibendum a dispărut. Oare s-a dus la fund ! După o băută atît de impresionantă ca cea pe care și-a tras-o, n-ar fi exclus. Ce spun eu : ar fi perfect normal.

Îmi scot haina, pantofii și mă pregătesc să mă arunc, cînd își face apariția. Bate energic apa cu brațele. Se organizează, în cele din urmă, și trage un bras energic spre treptele cheiului. Recuperez un Béru turbat și sufocîndu-se.

— Zevzecule ! urlă el. Cap sec !

— Liniștește-te, inspectore, nu-ți insulți superiorul, fie chiar și pe meleaguri străine.

Îmi indică acea parte a robustei sale persoane unde se șterge cu superiorul respectiv. E vorba de un loc foarte prost situat, zău așa și mă trec fiorii. Din fericire, soarele arde zdravăn în această după-amiază letargică. Nu riscă să răcească, Grăsanul.

— Înainte de a te duce să te schimbi, povestește-mi puțin prin ce nemaipomenită întîmplare te afli aici, Larvă Grasă.

Își leapădă haina, încălțările, nădragii și întinde totul pe marmura încinsă a cheiului. În cămașă și-n chiloți, face toți banii, valorosul meu prieten.

— E o întreagă poveste, începe el, scuipînd de zor. Dumnezeule, se schimonoseşte el, saramură mai e Pacificul ăsta !

— O să se schimbe, promit eu, Statele Unite, care sînt teribil de nesărate de cîţiva ani încoace vor desăra şi oceanele. Acum, dă-i drumul, scoate povestea.

— Imaginează-ţi că într-o bună zi, profesorul Prubette, pe care am cinstea să-l însoţesc, a fost invitat de Okapis să participe la paranghilia lumii bune.

— Din moment ce e aici, îmi închipuiam, deşteptule.

— Nu mă încontra. Ziarele noastre au vorbit despre asta. Şi na că profesorul primeşte un telefon, semnat anonim, de la un tip care-i cere să nu se ducă.

— Din ce motiv ?

— La început n-a dat nici un motiv. Proful a crezut că e un banc tîmpit. Şi apoi, cum continuau să-i fie anunţate pregătirile de plecare, corespondentul a recidivat. De data asta i-a zis : „Dacă vă duceţi în Kukubau, n-o să vă mai întoarceţi viu. Noi avem un mare respect pentru opera dumneavoastră, de aceea vă şi avertizăm. Mai ales să nu credeţi că am fi nişte glumeţi. Nu-i o farsă. Şi, ca să vă dovedim că vorbim serios, o să vă provocăm o oarecare emoţie pînă mîine seară".

„Acum, continuă Béru, moş Prubette a început s-o cam bage pe mînecă şi a prevenit poliţia ; dar noi, să fim cinstiţi, nu sîntem prezervative. Noi pedepsim, nu protejăm".

După aceste viguroase cuvinte, Malacul scuipă şi se-ncruntă.

— Ce-ai păţit, Grasule, mă neliniştesc eu.

— Mă gîndesc la o chestie pe care-o să ţi-o zic imediat după aia, îmi răspunde Enormul. Bun, unde-am rămas ? Ah, da ! Cînd Proful vine să ne povestească romanţa lui, i se zice „Staţi liniştit, e plină lumea de nebuni". Dar uite că a doua zi. Prubette primeşte capul secretarei lui într-o sacoşă de plastic.

— Ce ! orăcăi eu.

— Textual, amice. Secretara lui era o caţă bătrînă gen virgină pe viaţă. Locuia singură. Nişte gorobeţi s-au dus la ea, i-au luat gîtul şi i l-au făcut cadou lui Prubette. Tupeişti, nu ?

— Cam !

— Şi a doua zi, ultimul telefon. Vocea zicea : „V-am dovedit că nu glumeam. Acum sînteţi prevenit. Dacă vă duceţi în Kukubau, ghinionul dumneavoastră". Şi a-nchis.

Palpitant, ce-mi spune amicul Bérurier, recunoaşteţi ? Totul apare acum într-o altă lumină. Aşadar, n-am fandacsii de fetişcană sensibiloasă, cînd vă spun că simt cum pluteşte o ameninţare deasupra insulei. Dacă nişte reduşi mintal au rînjit deja, au luat ţeapă şi aşa le trebuie. Totuşi nu-i chiar aşa banală, păţania lui E. Prubette. Dorinţa de a-l feri pe omul de ştiinţă de o primejdie care-l pîndeşte şi lichidarea secretarei lui pentru a-i dovedi existenţa primejdiei, denotă o ciudată mentalitate din partea asasinului.

— Béru, murmur eu cu o gravitate care-l face să-şi îndrepte din instinct cusătura chiloţilor, Béru, cred că sîntem în mijlocul celei mai senzaţionale anchete din cariera noastră.

— Şi io la fel, răspunde Namila cu ardoare.

— Continuă.

— Bătrînul a ţinut un mare sfat. I-a cerut lui Prubette să nu vină aici. Dar moş Prubette, habar n-ai ce voinţă are. Seamănă el cu un cimpanzeu, dar are o inimă de gorilă. Nu-i un căcăcios. „Chiar de-ar fi să nu mă mai întorc, a răspuns el, tot mă duc".

Auzind asta, Bătrînul a hotărît să-i asigure protecţia printr-un om de încredere.

— Şi te-a ales pe tine ? mă minunez eu.

Aici, Majestatea Sa se tulbură ca un pahar de absint lăsat în ploaie.

— Adică uite. M-a însărcinat să te găsesc, pentru că zicea că-i genul tău de afacere.

— Şi ?

Se bat turcii la gura Grasului.

— Am sunat la tine, maică-ta mi-a zis că eşti pe Coasta de Azur şi.. n-am vrut să te deranjez, pricepi ?

— Tartuffe gras ce eşti ! Mama ţi-a dat adresa mea, dar ai pretins că aş fi dispărut în ceaţă, ceea ce probabil că l-a scos din minţi pe Bătrîn, care nu admite să-i dispară colaboratorii.

— Exact. Bătrînul a fost convocat la o sesiune NATO pentru cîteva zile. Eu sînt ăla care a hotărît să meargă-n

locul tău şi a aranjat totul, îmi mărturiseşte Obezul. Aveam chef să merg şi eu în croaziera regilor şi miliardarilor, era tentant, recunoaşte !

Rînjesc.

— Am impresia, Béru, că o să faci economie de Palmolive la întoarcere, căci o să aibă grijă Şeful să te săpunească zdravăn !

El oftează.

— Îmi închipui. Cum era cînd a vorbit cu tine ?

Holbez nişte ochi cît cepele.

— N-a vorbit cu mine ! Ce tot îndrugi ?

— Dar atunci, cum se face că eşti aici ?

Pricep acum de ce Béru n-a părut surprins să mă găsească la Okapis. În creieraşul lui confuz, el şi-a zis că fusesem contactat de Serviciile noastre şi expediat într-o viteză la armator.

Îmi informez colegul despre şusta mea cu Gloria.

— N-aş vrea să te jignesc, îmi zice el, dar e ca porcu', gagica ta. Te-am văzut decăzînd mai bine, San-A.

Ironiile astea nu mă ating. În fond, sînt încîntat să-mi regăsesc credinciosul coechipier. E cineva, Béru, în felul lui. Îmi poate fi de mare folos.

Îi povestesc descoperirea mea din cursul dimineţii şi iată-l că scoate o exclamaţie.

— Apropo, ce vroiam să-ţi zic...

— Da ?

— Acum o clipă, cînd m-am dus de-a berbeleacul în apă, am zărit nişte chestii ciudate pe fund...

— Ce chestii ciudate, Grăsule ? mă aprind eu.

— Păreau să fie nişte cufere.

— Cufere ?

— Pe scurtelea, nişte lăzi de fier, dacă preferi.

Arată cu degetul spre adîncuri.

— Acolo, chiar lîngă chei.

Îngenunchez pentru a vedea. Dar apa, care pare transparentă şi luminoasă, devine opacă de la o anumită adîncime încolo. Am impresia că se impune o nouă partidă de pescuit submarin. Decid s-o fac la sfîrşitul după-amiezii, după vizita la fermecătoarea Eczema Okapis.

Fiecare lucru la timpul lui, nu ?

— Ascultă, Grasule, hotărăsc eu, vîră-ţi nasul peste tot. Lasă-l pe savant, nu cu el au ce au duşmanii miste-

rioşi. Gineşte un pic comportamentul unora şi altora. Dacă-ţi pute ceva, mă previi discret.

Îi înfig arătătorul în buric.

— Şi dacă te pune naiba să te mai pileşti la masă, o să ai de-a face cu mine !

Lasă capul în jos şi, ca să-mi distragă atenţia, cum e fără pantaloni şi, în consecinţă, fără buzunare, îşi suflă energic nasul în mînă.

CAPITOLUL 9

Eu, mă ştiţi ? Cînd am întîlnire cu o damă, îmi fac o datorie de onoare din a nu întîrzia. Astfel că, odată cu prima împuşcătură care inaugurează trasul la ţintă, mă fofilez în palatul lui Okapis pînă la apartamentul damei. Sînt major, vaccinat, chiar blindat, şi totuşi, de fiecare dată cînd mă duc la o primă întîlnire, palpitanta mea face fizicaţie. Bărbaţii cresc, îmbătrînesc, dar, ce folos, rămîn liceeni toată viaţa.

Uşa Eczemei nu e încuiată. Bat scurt, doar de dragul politeţii şi intru.

Trag uşa după mine cu maximum de rapiditate şi discreţie şi înaintez spre cameră. Apartamentul include o anticameră, o cameră, o baie, un vestiar şi un mic budoar. Cum toate uşile sînt larg deschise, îmi e uşor să mă orientez.

Hogeacul de dormit al doamnei este o bijuterie, a cărei nestemată este ea, cum ar îndrăzni s-o scrie unii dintre confraţii mei, care vor să intre în Academie, altfel decît pe uşa prin care se livrează cărbunii. Pereţii sînt îmbrăcaţi în piele fină imaculată. Patul e rotund ca un ring de dans, cu un baldachin din fir de aur. Frumos, nu ? Vă place ? Ah ! n-are nimic dintr-o mănăstire ! Dialogul Carmelitelor, nu aici ai putea să-l joci, decorul nu se potriveşte.

Ca în filmele americane din anii '30, frumoasa Eczema stă în faţa măsuţei de toaletă. Poartă un halat atît de

transparent, încît ai impresia că dama e înțolită doar cu fumul unei țigări. Rama oglinzii ei este din aur masiv, firește, ați corectat și singuri omisiunea. Zărindu-mă, ea se-ntoarce spre mine și-mi acordă un zîmbet de bun-venit capabil să topească obeliscul din Place de la Concorde.

— Vă mulțumesc că ați venit, murmură ea, ca și cum tocmai aș fi cîștigat o bătălie.

Are o voce joasă și cu un timbru plăcut (nu-i meritul Poștei). Se ridică, se duce la ușă și o încuie, gest pe care nu-ndrăznisem să mi-l permit.

— Domnule San-Antonio, șoptește ea, soțul meu mi-a spus că sînteți un mare polițist francez.

Fac pe modesta violetă ; s-ar putea chiar să-i fi oferit și un strop de roșeață, ca s-o măgulesc.

Liniștit precum Botezătorul, aștept urmarea.

— Mi-e frică, domnule San-Antonio, izbucnește ea dintr-o dată.

Se așează pe patul ei circular ca o roată de cașcaval neîncepută. Ce se vede prin halatul translucid ar da amețeli și celui care a cucerit-o pe Anna Purna, știința celebră care a știut să se înalțe prin forța brațelor pe scara socială și în lanțul Himalaya.

— Luați loc, o să vă povestesc totul, murmură ea. Caut din ochi un scaun, observ un taburet, dau să mă așez, dar Eczema clatină din cap.

— Stați aici, o să putem vorbi mai bine.

Aici, înseamnă patul. Așez o mare parte din persoana mea lîngă primitoarea mea gazdă. În zonă se trage-n draci. Verdun, fraților ! N-am priceput niciodată de ce se-ambiționează oamenii să tragă-n ținte de ceramică, atunci cînd există atîția nemernici pe acest pămînt !

Parfumul ei mă tulbură. Ea se lasă pe spate, se sprijină într-un cot și murmură :

— Da, îmi e foarte frică.

— De cine, scumpă doamnă ?

— De insula asta, face Eczema Okapis, străbătută de un fior ce se tîrăște pe pat pînă la pielea mea, pe care-o cucerește într-o viteză.

— Din ce cauză ?

— E inexplicabil. Soțul meu s-a ambiționat să facă pe magicianul, dar eu, cînd am văzut insula înainte de începerea lucrărilor, mi s-a pus un nod în gît. Mă făcea

să mă gîndesc la moarte. I-am spus asta lui Okapis, dar a rîs de mine. E un om atît de tare !

O pauză. Privirea ei admirabilă e pierdută în meandrele unui vis.

— Dar nu s-a manifestat nimic special, în afara acestei senzaţii ?

— La Atena obişnuiesc să consult o ghicitoare. Probabil că vă par ridicolă, dumneavoastră, omul pe care, însăşi meseria îl obligă să fie raţional, nu-i aşa ?

— O femeie frumoasă nu e niciodată ridicolă, doamnă Okapis.

Ea scoate un oftat ca un geamăt.

— Oh ! ceea ce-mi spuneţi e atît de drăguţ, atît de franţuzesc !

Îmi zic că pot să-i scot o chestie încă şi mai franţuzească, dar aştept clipa prielnică.

— Ca să revenim la ghicitoarea mea, e o femeie extraordinară. Tot ce mi s-a întîmplat în ultimii ani, este exact ce-mi prezisese ea.

Îmi stăpînesc zîmbetul. Omul este atras de miraculos, de mister, de inefabil, atît de mult încît automat acordă încredere tuturor ghicitorilor în cafea, tuturor cititorilor în palmă, tuturor astrologilor, vracilor, horoscopiştilor, clarvăzătorilor ; toţi fremătătorii cerebelului, toţi cei care au, ca să zic aşa, o masă rotundă-n vîrful degetelor şi care posedă, pretind ei, sumbrul privilegiu de a putea sta la taclale cu spiritele ! Că au şi chef de şuete, spiritele astea ! Cînd ai bafta să fi părăsit porcăria asta de planetă, cred că nu ştii cum să fugi mai repede ! Eu vă anunţ de pe-acum, oameni buni : cînd o să-mi dau duhul, puteţi să încercaţi cît vreţi să-mi gîdilaţi ectoplasma cu bătăi în masă ! Rahat, o să vă zic, dacă o să aveţi prostul gust să insistaţi ! Exact aşa cum le răspunde, din closet, domnul care se luptă cu constipaţia, cretinilor care-l imploră să-şi mişte fundul ! Ce am să vă spun, vă spun acum. Dar să nu speraţi să mă auziţi şi după ora-nchiderii. Sacha Guitry spunea despre Mozart că şi după ce termina de cîntat, tăcerea care urma era tot de el. Tăcerea care-i va urma lui San-Antonio, prieteni, nu va fi decît tăcere în alb, tăcere în stare pură, tăcere în care o altă voce, la fel de bădărană ca a mea, se va înălţa, poate, pentru a clama mizeria lumii.

În timpul acestei hoinăreli prin subconștientul meu, cucoana și-a continuat serenada. Ies la suprafață.

— Scuzați-mă, ce spuneați, scumpă doamnă ?

— Că ghicitoarea mea mi-a spus exact așa : „Vă pregătiți pentru o călătorie acolo unde marea e verde. Nu vă duceți, mari nenorociri se vor abate asupra familiei dumneavoastră !"

— Măi să fie ! zîmbesc eu.

Ea-mi aruncă o privire mustrătoare.

— Știam eu că o să dați din umeri !

— N-am dat din umeri.

Eczema își pune dulcea ei mînă fierbinte și fremătătoare pe a mea.

— Povestea asta îngrozitoare cu grenada, de adineauri, vă dovedește că ghicitoarea a avut dreptate !

Ce să-i răspund la asta ?

— Soțul dumitale are dușmani ?

Întrebare prostească, la care ea îmi dă un răspuns pertinent :

— Nu ajungi unul dintre cei mai bogați oameni din lume fără să ai !

Se-nfioară din nou și repetă :

— Mi-e frică ! Mi-e frică ! Dacă n-ar fi aici toți oamenii ăștia iluștri aș pleca chiar acum !

A sosit momentul ca mult iubitul vostru comisar să-și joace rolul din marea scenă a actului II, zisă și scena consolării. E o plăcere să îmbărbătezi o cuconiță ca asta cînd are probleme.

— Nu vreau să tremuri, Eczema, suspin eu, sînt aici, o să veghez asupra siguranței tale.

Am folosit vocea mea de bas numărul 54 bis, cea pe care o utilizez în timpul penelor de curent și în vagoanele de dormit Cook ; altfel spus, irezistibilă, ce mai. Cuvintele n-au nici o valoare fără rampa lor de lansare. Ceea ce contează este felul în care le gîngurești. Am impresia că am coardele vocale bine acordate, căci cucoana Okapis respiră precipitat. Am avut tupeul să-i spun pe nume, dar cine nu riscă nimic, nu cîștigă nimic ; or, eu vreau totul, se știe.

Ce așteaptă ea, i se citește pe față, ca scorul unui meci pe panoul de afișaj : îmbrățișarea bicepstică. Infuzia barosană de mușchi, asta-i trebuie Eczemei ! Mă grăbesc s-o prind de umeri și o trag spre mine. Acum operațiunea

devine delicată. Lucrăm pe cord deschis, cea mai mică mişcare greşită poate avea consecinţe dezastruoase.

Un tip îndrăzneţ, dar mai puţin experimentat decît mult iubitul San-Antonio, ar continua cu ţocăitul irigat sau cu mîna exploratoare. Ar fi o greşeală. Amintiţi-vă întotdeauna că o damă ţine la respectabilitatea ei, chiar dacă e vorba de o femeie de lume şi că forţînd nota riscaţi să compromiteţi totul, în afară de damă, firește.

Îşi zice, persoana respectivă, cînd un gorobete dă să o seducă în pas alergător, că o ia drept poştăriţa Irinel şi asta, uneori, n-o suportă. Marea artă este să o inciţi respectuos şi să o laşi să facă saltul. Dacă Marcu devine prea turbulent, gîndiţi-vă la moartea sărmanei Maria-Antoaneta, răposată într-un mod atît de îngrozitor. Sau, dacă ghilotinarea reginei nu vă calmează, gîndiţi-vă la micii indieni flămînzi, sau la viaţa lui Ioan al XXIII-lea, care a fost un papă atît de bun. În cazul în care nici aşa nu obţineţi rezultatul scontat, trageţi-vă frîna de mînă.

O ţin strîns lipită de mine, fără să fac nici cel mai mic gest nepotrivit. Fac pe marele prieten protector. Genul „nu-mai-tremura, fetiţă-mică, dacă lupul-cel-rău-dă-tîrcoale-pe-aici, o-să-i-trag-o-măciuceală".

Număr pînă la douăzeci, pentru că la vîrsta asta a intrat Voltaire în cel de-al douăzeci şi unulea an de viaţă ; apoi mă aventurez să-i şopesc la ureche, foarte încet, ca să-i pot instila în trompa lui Eustache răsuflarea mea fierbinte ca sirocco-ul.

— N-o să îngădui niciodată, Eczema, ca o femeie ca tine să tremure. Niciodată ! Toată fiinţa mea se răscoală la gîndul ăsta ! Nu simţi cum se răscoală ?

Simte. Face „da" din cap, *because* are rotiţele care se-mpiedică de cureaua de transmisie a morii ei de cuvinte.

Iat-o că-şi freacă uşurel obrazul de al meu. Şi-n timpul ăsta, afară, tragerea la ţintă continuă. Pariez că moş Okapis cîştigă ! Sînt pe cale să-i furnizez steaua norocoasă, băieţi.

Ce altceva e un vînător, decît un fel de mic războinic, ei ? Ori, nu există ceva mai încornorat decît un războinic. E o chestiune de echilibru. Războinicul face cuceriri. Dar ca să cucereşti, obligatoriu, trebuie să pleci de-acasă. Bărbatul care pleacă de-acasă este deja un potenţial încornorat.

O strîng un pic de tot mai tare. Şi îngaim, cu o voce care se frînge ca un biscuit pe care s-ar aşeza Bérurier :

— Trăiesc cea mai frumoasă clipă a vieţii mele, Eczema. Nimic nu mai există, în afară de căldura corpului tău lîngă al meu.

Asta figurează la pagina 24 a micului vocabular ilustrat, distribuit prin facultăţi şi care este intitulat „Sexualitatea şi modul ei de folosinţă", al profesorului Duru.

Ea scoate un geamăt şi buzele-i avide încep să-mi caute gura în gol, ca ale unui viţel căutînd ugerul.

Au noroc, căci mi-o găsesc. Joncţiunea are loc în următoarele două secunde. Se poate asista atunci la un scurt schimb de opinii, după care trupele de rezervă se retrag. În program : „Războiul strîmtorii nu va mai avea loc", „Blăniţa moale", „Furtună în Kulkusch" şi „Călăreţul-electric".

Eczema îşi strigă atît de tare bucuria de a trăi, încît sînt silit să cer o pauză ca să pun un disc cu Halliday, pentru a-i acoperi vocea. Camera e insonorizată, din fericire, dar două precauţii sînt mai bune decît una singură, nu ?

O oră mai tîrziu, Eczema are cearcăne pînă la genunchi şi merge între paranteze, sărăcuţa. Nu ţi se-ntîmplă în fiecare zi să cazi la aşternut cu Stromboli !

Vezuviul, în doze mici, e suportabil, dar o erupţie de o oră e pompeian, ca senzaţie ! Eu, ascultîndu-i pe vînătorii de puncte cum trag, îmi spun că trofeul meu e oarecum bunuţ pe lîngă al lor. Care e sinistrul cretin care a pretins că, cu două scaune, te aşezi pe jos ? Cu două scaune dimpotrivă, poţi să te culci, sînteţi de acord, sper ? Şi cu trei scaune ajungi aproape la confort. Cu Gloria, Eczema şi Antigona, am tot ce-mi trebuie pentru şederea mea la Kukubau. Fără a mai socoti că la nevoie, aş putea să fac ore suplimentare cu una din bruneţelele lui Neckezol I-ul ! Deci, dinspre partea asta, totul merge bine. Dacă prudenţii îşi asigură spatele, eu, dimpotrivă, îmi asigur partea anterioară, e o chestiune de moravuri !

Odată ce frumoasa Eczema e ghiftuită de senzaţii tari dar subtile, încep să-i scotocesc hogeacul în căutarea unei sticloanţe întăritoare.

— Frigiderul e sub măsuţa de toaletă, îmi şopteşte ea, şi, dacă tot eşti acolo, toarnă-mi şi mie un pahar de scotch.

Dau la o parte volanele cu brizbrizuri ale măsuței și descopăr ușa unui frigider încastrat în mobilă. Și, aplecîndu-mă pentru a-i examina conținutul, zăresc pe jos, sub el, o pereche de mănuși. Sînt niște mănuși de seară, din mătase. Culoarea lor : cenușie. Una dintre ele e găurită și deșirată. Instantaneu, mi se usucă gîtlejul, fraților ! Un caraliu de calibrul lui San-Antonio (fac și eu ca Charles-clăpăugul : vorbesc de mine la persoana a treia, face impresie) n-are nevoie de un microscop cu turbină ca să-și dea seama că firele de mătase recoltate de pe grilajul terenului provin de la aceste mănuși.

În timp ce scot sticle din frigider, mă bunghesc mai bine, după care, avînd dovada de netăgăduit că nu mă-nșel, strecor mănușa sfîșiată în buzunar. Ce folos că sînt blindat împotriva surprizelor, trebuie să recunosc că sînt puțin cheaun.

Na, că acum madam Sare-la-slip pare să fie agresorul ! Vă spuneam eu că povestea asta le întrece pe toate cele precedente, ca lovituri de teatru. Mă simt ca o porție de cîrnați proaspăt scoși din tigaie !.

Ce repede-mi revin, totuși !

Torn băutura în două pahare pentru adulți și mă întorc la frumoasa mea amoreză. I s-a cam dus machiajul și părul ei i-ar da fiori reci lui Antonio (celălalt : coaforul).

Ea dă paharul pe gît dintr-o răsuflare și-mi zîmbește :

— Altă viață. Te întorci aici, diseară, după focurile de artificii ?

— O să fie focuri de artificii ?

— Da, e o surpriză a soțului meu.

O să fie feeric. În orice caz, să nu conteze pe mine pentru figura finală. Roata mare, i-am făcut-o, columna romană, de asemenea. Dar figura finală, o rezerv Gloriei mele de falsă logodnică, care probabil că-ncepe să se-ntrebe pe unde umblu.

— O să-ncerc să mă-ntorc, frumoasa mea Eczema, trombonesc eu, dar nu pot să jur, căci miss Victis e îngrozitor de geloasă.

Privirea ei violetă mă străbate pînă-n rărunchi.

— Chiar așa ?

Roșesc. Nu-i cazul să-și închipuie că vigurosul San-Antonio e în pană de carburant, ce naiba ! Că încearcă să se eschiveze !

„Prefer să mai rămîn acum, îi declar eu, cu oarecare orgoliu, e mai sigur. Vorba poetului : „două acum sînt mai bune decît una mîine".

Şi-i administrez una din acele dovezi, multiplu de 9, că sînt bărbatul capabil să ţină loc de alţi trei sau patru, care o dă pur şi simplu cu roţile-n sus.

Micuţa doamnă n-o să prea fie în formă la petrecerea ei pocnitoare. O să aibă mare nevoie să-şi facă baia în lapte de măgăriţă şi să-şi maseze glandele Triumph ca să le redea înfăţişarea iniţială.

Îi cer, în fine, permisiunea să mă retrag. Mi-o acordă.

— Şi-acum, ce-o să faci ? Cîteva numere ?

— Deocamdată îmi ajunge. Puţină explorare submarină, spun eu. Nimic nu se compară cu o raită prin liniştea adîncurilor, cînd e vorba să-ţi regăseşti seninătatea.

O ultimă ţocăială. La revedere, doamnă, acoperiţi-vă, ca să nu răciţi şi complimente soţului !

E plăcut să-şi oferi extazul, avînd sentimentul că nu-ţi pierzi timpul degeaba.

CAPITOLUL 10

Eu, mă ştiţi ? Mă doare-n pix de gaura lumii, cum zice Béru, care s-a împotmolit pentru vecie în hăţişurile vocabularului.

Gorobeţii care mă revăd îmbrăcat în costumul de scufundător mă cred, probabil, scafandru de meserie. Cu atît mai mult cu cît, în loc să o iau spre plajă mă îndrept spre port. Dar, contrar sfaturilor profului meu de mate, mă sinchisesc toţ atît de terţi, ca de cvadraţi. Privirile ironice ale servitorimii mă urmăresc, dar fac ceva pe ele.

Odată ajuns în locul cu pricina, mă arunc cu *the head* înainte *in the sea* (cum sigur n-ar spune un englez), ca să mă benoclez mai îndeaproape la faimoasele cufere depistate de Alteţa Sa Cretinissimă Béru I-ul, regele tembelilor.

În momentul scufundării mele, locul e pustiu, lucru care mă surprinde, avînd în vedere că nu mai tîrziu decît după prînz, trei iahturi okapiene se lăsau legănate de valuri.

N-au mai rămas în port decît nişte ambarcaţiuni uşoare, care dănţuiesc de-a lungul golfului. Ce se-ntîmplă ? Le-a trimis Okapis după alţi invitaţi sau a ordonat manevre navale în Pacific ?

Cu această întrebare-n cap, mă cufund în apă, stîrnind panică printre peştişorii obraznici. Am avut baftă, căci am plonjat exact în locul unde zac cuferele scufundate. Sînt

două. Par cufere de corsar, așa ferecate cum sînt, dar mă prind imediat, după cît sînt de intacte, că au fost băgate la apă de puțin timp. Mă apropii de primul și încerc să-l urnesc : canci ! Trebuie să cîntărească o tonă. Al doilea la fel. „La naiba, îmi spun eu în sinea mea, cum să aflu ce conțin din moment ce-mi este fizic imposibil să le aduc pe uscat"[1].

Dar, dacă moș Arhimede mă șuntează cu principiile lui, aranjez în așa fel încît să-l fentez cu o șmecherie. Ajunge să deschid cuferele pe fundul apei. Nu-i foarte simplu, căci încuietoarea e rezistentă. N-are nimic comun cu o pușculiță de la tîrg. Îmi folosesc cuțitul, încercînd s-o forțez, dar lama e știrbită rapid de oțelul zdravăn. Regret că nu mi-am luat faimosul șperaclu. Delicatul obiect mi-ar fi permis să deschid cufărul la fel de ușor ca o cutie a milei.

Îmi frîng lama șișului și continui cu ciotul rămas. Dar, la adîncimea asta, eficiența mișcărilor mele e nulă. Trudesc cu-ncetinitorul, *because* presiunea apei.

Broasca asta doarme liniștită pe amîndouă balamalele. A-nțeles deja că orice-aș face, n-o să ajung la nici un rezultat. Nu știu dacă vi s-a întîmplat vreodată să turbați de furie la zece metri sub apă, dar pot să vă spun că așa ceva vă lasă sistemul nervos în pioneze.

O să iau de-acum tranchilizante la toate mesele, cu salată verde sau cu zahăr pudră.

— Scîrbă afurisită, bulez eu (căci sub apă nu vorbești, ci scoți bule de aer).

Și brusc, îmi zic că mi-am lăsat pușca-harpon pe mal. Poate, cu puțin noroc, o să reușească harponul acolo unde cuțitul a dat greș.

Cu o bătaie a labelor, țîșnesc spre suprafața lucioasă. În secunda în care scot capul din apă, îmi dau seama că ceva nu e-n regulă. Numai că, din cauza apei răscolite și a măștii mele îmbrobonite, nu disting imediat catastrofa. Apoi totul devine aproape clar și realizez, că am băgat-o pe mînecă, fraților. Mîneca viitorului meu costum de înmormîntare !

Înșirați pe chei, se află patru tipi, echipați la fel ca mine. Poartă costume de scufundător din cauciuc negru, măști și își țin puștile-harpon așa cum își țineau mitralierele războinicii ultimului război. Perfect la unison. Iată-i

[1] La zece metri sub apă, gîndesc tot într-un limbaj foarte îngrijit.

că mă ochesc. Timp de un sfert de fracțiune de secundă (maximum), cred că e o glumă ; în timpul zecimii de fracțiune de secundă (cel mult) care urmează, îmi spun că e o amenințare. Dar cînd un prim harpon îmi smulge o bucățică de umăr, pricep că viitoarea mea aniversare va fi de Sîmbăta Morților, dacă nu iau măsuri de urgență, așa că iau măsuri de urgență.

Cu un efort demențial, mă arunc spre chei, scufundîndu-mă. Al doilea harpon, îmi străpunge una din labe, după ce mi-a găurit mai întîi una din buteliile de oxigen.

Recunoașteți, scumpele mele cititoare, că situația nu mă prea avantajează. Am încasat la viața mea cîteva gloanțe, dar perspectiva de a fi străpuns de un harpon mă întristează la culme. Nu-i chiar așa de vesel să fii luat drept pește. Dacă socotelile mele sînt corecte, doi dintre gorobeți și-au descărcat armele, mai rămîn deci încă două arbalete în stare de funcționare.

Toată problema e să le evit săgețile. Continui să cobor pe verticală. Întreaga mea ființă e crispată. Mă aștept ca în orice moment să încasez o țepușă bine ascuțită în dos. O moarte de poponar, nu ? Un tip ca San-Antonio să sfîrșească în felul ăsta, vă dați seama ! Rîsul dracului ! Dar nu se-ntîmplă nimic. Să fi renunțat, oare ? Să li se fi blocat celelalte două puști ? Sau mă cred rănit, canaliile ?

Mă cufund, mă cufund în neștire, fiță urmărită de un lup de mare !

Ajung fără probleme la cufere. Îmi arunc ochii în sus și văd venind spre mine doi rechini, în speță cei doi scufundători care n-au tras încă. Instantaneu, pricep de ce preferă să mă urmărească decît să mă harponeze de pe chei. Butelia mea de oxigen găurită provoacă o asemenea fierbere, încît mă aflu îndărătul unui ecran de bule și le e teamă că nu m-ar nimeri.

În orice caz, pot să vă spun că sînt scufundători de elită, căci e incredibil cu ce viteză vin spre mine. M-am săturat să joc Moby Dick în rolul balenei ! Cele două torpile sumbre, care străbat apa pentru a-mi găuri pielea la zece metri adîncime, îmi îngheață borșul în conducte.

Dintr-un salt, mă ascund în spatele cuferelor. Adăpost provizoriu ! Adăpost derizoriu ! Atunci îmi vine *the big* idee, flăcăii moșului. Cît ai bate din labe, îmi desprind

butoliile de oxigen şi le agăţ de o ancoră ruginită care zace pe fundul apei. După care, răscolind cît mai puţin posibil apa şi ţinîndu-mi respiraţia, înot pe fundul apei de-a lungul cheiului.

Cei doi demenţi, hipnotizaţi de efervescenţa exigenului eliberat, înconjoară cuferele. Îşi reglează puştile. Situaţia s-a modificat niţeluş, în sensul că eu sînt acum în spatele lor. Nu vă grăbiţi însă să deduceţi că m-aş afla într-o situaţie la fel de bună ca a domnului ce se bronzează pe plaja din Juan-les-Pins între două pipiţe blonde. Nici vorbă ! Eu, unul, nu mai am oxigen, bieţii mei prieteni. Şi cum m-am obişnuit, prostește, să funcţionez cu carburantul ăsta, simt că dacă nu dibuiesc rapid pe undeva niște aer (proaspăt, de preferinţă), bojocii mei o să intre în şomaj. N-am fost niciodată pescuitor de perle, eu unul, mă-nţelegeţi. Se pare că domnii aceia ajung să reziste şi trei minute sub apă. Bravo. Numai că recordul lui mandea e mai modest. În jur de şaptezeci de secunde, ceea ce e cu totul insuficient pentru a face o partidă de şah sau pentru a reciti opera lui François Mauriac (pe hîrtie de biblie).

Şi sînt cincisprezece secunde bune de cînd m-am descotorosit de butelii. Să nu risipim acest scurt răgaz pe care mi-l oferă sărmanii mei bojoci şi să acţionăm. Smulg harponul care a rămas înfipt într-una din labe şi mă reped spre cei doi rechini. Unul dintre ei tocmai şi-a descărcat arma fix în vîrtejul de bule, crezînd că-mi străpunge spatele. Aşadar, mă leg de celălalt. „Cei trei lăncieri din Bengal“ în versiune acvatică ! Dau nebuneşte din labe şi năvălesc, cu harponul ţintind spatele domnului. Nu întîmpină cine ştie ce rezistenţă. Continui să înaintez pînă cînd mi se ciocneşte capul de-al lui. Harponul i-a străbătut pieptul dintr-o parte într-alta. O şuviţă de sînge iese din gaura făcută în costum şi devine un norişor purpuriu. Tipul e acum la fel de moale ca un sac cu rufe murdare. Celălalt, care s-a întors spre noi, mă vizionează prin hubloul lui. Disting doi ochi întunecaţi, sălbatici. Se aruncă pe mine, mă găbjeşte. A văzut că n-am aparat de respirat şi, cum el are unul, jocul consistă pur şi simplu în a mă ţine un minut sub apă, moartea mea urmînd să survină inevitabil. Mă zbat, dar nu mai am suflu, vă daţi seama. Mişcările mele sînt de-o încetineală teribilă. Şi vita asta (sau mai degrabă vaca de

mare) mă sfidează, ghiftuindu-se cu oxigen de soi, sub nasul şi ochii mei.

Am o ladă imensă în locul creierului. Şi cineva bate în ea cu toată puterea. Văd roşu, apoi negru în faţa ochilor, în valuri. Am senzaţia că urmează să explodez, să mă dispersez într-o formidabilă şi supremă răbufnire de gaz carbonic.

„Douăzeci de mii de leghe sub mări", asta va fi fost, deci, reprezentaţia mea de adio. Mă înmoi, îmi iau rămas bun de la voi toţi, micii mei tovarăşi de joacă. Vă scuturam eu puţin, dar în fond, îmi eraţi dragi. Ce apreciam la voi, nu era inteligenţa, firește — şi pe bună dreptate — ci condiţia voastră de bipede, alăptînd, gîfiind, supunîndu-vă. Nu e un „la revedere", fraţilor, ci un „adio". Ciugulit de peştii frumoşi care dau atît de bine în acvarii, iată cum îşi găseşte sfîrşitul, San-Antonio. A mistocărit, a tăvălit o grămadă de muieri, a făcut o grămadă de isprăvi nemaipomenite şi toate astea, ca pînă la urmă să se transforme în rac. Din mamifer de elită, devine o subclasă a branhiopodelor. Scumpul sărman comisar, atît de tare cînd era forţos, dar atît de slab acum că-i scad puterile ! Ce mă consolează, e gîndul că n-o să mai rămînă nimic din afurisitul meu de hoit. Ambalajul pierdut, liber sufletul lui San-A. ! Mă mîngîie gîndul ăsta, într-un fel. Pentru banchetul viermişorilor, adresaţi-vă la Père-Lachaise !

Totul se-nvîrteşte... Îmi pierd cunoştinţa. Încep să-nghit apă. Ce sărată e ! Încerc pentru ultima oară să mă smulg din strînsoarea individului. Simt vag ceva rotund sub degetele mele amorţite de răceala adîncurilor. Trag de el. Cred că e furtunul inhalatorului său. Trag mai tare. Asta trebuie să fie, căci tipul îmi dă drumul. Simte, la rîndul lui, ce-nseamnă să-ţi lipsească oxigenul. Vrea să iasă la suprafaţă. Mă agăţ de el, e ultima mea şansă. Mă va scoate şi pe mine, fiindcă simte nevoia să respire. Nu luptăm acum pentru un scop diametral opus celui pentru care ne băteam zece secunde mai devreme. Atunci mă ţinea, acum încearcă să scape de mine. Eu, personal, i-am pus cruce, m-am resemnat. Căci asta e unica putere veritabilă a omului : acceptarea inevitabilului. Tremură toată viaţa la gîndul că o să sfîrşească într-o bună zi şi cînd i se-ntîmplă, zice O.K. E silit să zică O.K., omul. Privilegiul lui este să nu aibă de ales.

N-ai de ales, deci n-ai inițiative. Forma supremă a libertății este abolirea ei. Toată viața lui e atras de asta, domnul om !

Mai mult sau mai puțin fățiș, el aspiră la a nu mai avea decît posibilitatea de a spune da. Gata cu problemele, crizele de conștiință, alternativele, dilemele, discuțiile în contradictoriu. Gata cu oboseala de a-ți asuma demnitatea umană. Libertatea, vă spun. Cea din urmă. Suverană, fiindcă e vasală ! Poate v-am plictisit, nu ? În acest moment nu vorbesc pentru toți proștii, ci pentru acei care știu despre ce e vorba, care mă pricep, care mă acceptă așa cum sînt, cu nebunia mea și cu dorința mea de adevăr (nu doar cel curat, ci cel Adevărat, singur, gol-goluț, șiroind de apa limpede a izvorului său).

Deci leșin, cum se spunea în cărțile din secolul trecut. Oricine ar face la fel în locul meu. *Supermanul* din mine e la fel de prezent ca și veselia în privirea unui sadic. Un *superman* ținut sub apă devine iute un înecat, scumpelor.

Nu mai știu nimic, explodez, mă diluez. Sînt o mare bulă de aer care plesnește, care plesnește, care plesnește...

CAPITOLUL 11

Eu, mă ştiţi ?

Doar că dacă m-aţi vedea acum, nu m-aţi recunoaşte.

Un asfinţit feeric în nuanţe de indigo se întinde deasupra capului meu cînd îmi vin în fire. Primesc cu regularitate nişte ghionturi în cap. Şi sfîrşesc prin a-mi da seama că plutesc pe suprafaţa apei, între două bărci ; pe o baltă de motorină. Se aud nişte voci. Recunosc, după o clipă, organul viguros al Grasului.

— Mai plonjează o dată aici, amice !

Un pleosc !

— Béru ! lansez eu.

Am zis că strig, dar probabil că a ieşit ceva înfundat, căci nu sînt auzit.

Trece un timp. Zgomotele mă fac să pricep că eu sînt cel căutat. Delicata operaţiune se desfăşoară sub conducerea Grăsanului. Rage ! Se strofoacă ! Face precum vechile feţe bisericeşti : afurisește !

Încerc să mişc, dar am membrele paralizate. Vomit motorină şi strig din nou.

— Gura ! mugeşte Namila. Mi se pare că am auzit ceva...

— Béru ! relansez eu.

— El e ! Între bărcile de colo !

Se plonjează... Se apropie... Nişte braţe mă înşfacă. E mişto să-ţi spui că o să mai petreci totuşi un timp pe planeta Pămînt.

— Scumpul meu Tony, gîngureşte Gloria.

Ea îmi ţine capul deasupra apei pentru a-i ajuta pe ceilalţi salvatori.

Ajung curînd la mal, unde Béru aleargă încolo şi-ncoace ca o găină văzînd cum răţuşca pe care o clocit-o se bălăceşte în mijlocul iazului[1].

— Ce spaimă am tras din cauza ta, gloabă bătrînă ! răcneşte el, căzînd în genunchi lîngă mine.

Apoi, dornic să-şi reverse recunoştinţa asupra cuiva, se-ntoarce spre Gloria şi-i spune în cea mai pură engleză :

— Sanchi *very* muci, *miss !*

*

În camera în care medicul palatului, doctorul Leak, îmi acordă îngrijirile sale, alte trei persoane îmi veghează la căpătîi : în speţă, Majestate Sa Béru, falsa mea logodnică şi Okapis.

Miliardarul are o faţă însă şi mai jalnică decît a mea. Trebuie spus că *fiesta* lui se transformă de-a dreptul într-un masacru. Nu mai e fermecătoarea insulă Kukubau, ci Pearl Harbour !

— Cum vă simţiţi ? şopteşte el.

— Mai bine şi aproape bine, fac eu strănutînd.

Efectiv, graţie unei judicioase injecţii făcute de doctor, m-am mai înzdrăvenit.

— Tare-aş bea un scotch, bolborosesc eu.

Probabil că Béru a citit „Mizerabilii", căci :

— Poftim, spune el, uite-l.

Am senzaţia că a ras cîteva pahare cu prioritate, ca să-şi revină după toate emoţiile încercate ; nasul şi pometii îi lucesc.

Beau încetişor alcoolul. Treptat, arsura lui omoară microbii cei răi care-ar intenţiona să-şi facă de cap în organismul meu.

Cînd i-a decimat, simt că totul e O.K.

---

[1] Stereotip de-o înspăimîntătoare banalitate, pe care-l folosesc pentru a-mi linişti confraţii indispuşi de obişnuita vigoare a stilului meu.

Le povestesc vizitatorilor mei succesiunea incredibilelor evenimente (nici nu vă cer să mă credeți, de altfel) care s-au petrecut pe chei. Okapis este cel mai atent dintre ei.

— Surprinzător e un singur lucru, face el.

— Care-i ăla de care ziceți ? întreabă Valorosul, care s-a hotărît să o rupă cu exprimarea îngrijită ce-i deforma urît puternica lui personalitate.

— Acela că faimoasele cufere de care vorbește prietenul nostru au dispărut.

— Ia te uită ! tresar eu.

Béru se grăbește să-i ia vorba din gură.

— Pe seară, cînd toată lumea s-a întors la castel, m-am mirat că nu te bunghesc. Am zis să te caut și m-am prins că te duseseși la pescuit submarin. Catrafusele tale lipseau din cameră, așa că am dat alarma. Mi-a venit în minte că vroiai să te duci să te holbezi mai atent la lăzile alea, deci de-acolo am început cercetările. Ai de-au plonjat n-au văzut cutiile respective, așa-i, miss ? face el, întorcîndu-se spre Gloria.

— Exact, spune ea cu jumătate de gură. Am explorat toată partea aceea de chei fără să văd nimic...

Asta e, băieți, lucrurile trebuie luate așa cum sînt. Încordați-vă mușchii și luați-le odată cu mine : borfașii care-au vrut să-mi ia glanda au evacuat marfa. Ce anume era ? Un nou semn de întrebare.

Și de la capăt !

Mă-ntreb cum de-am putut, fiind leșinat, să mă mențin la suprafață. O întreb pe Gloria și ea-mi răspunde zîmbind.

— Bunul Dumnezeu are grijă de tine, Tony *darling*. Oricît de ciudat ar părea, cîrligul chingii de la buteliile de oxigen ți s-a agățat în lanțul de ancorare al uneia dintre bărci.

— O șansă la cine știe cîte miliarde, oftează doctorul.

Mă hlizesc.

— Asta arată c-am făcut bine atunci cînd am semnat o asigurare pe viață cu Providența !

Okapis se apleacă spre mine și-mi șoptește, dintr-o răsuflare :

— Trebuie neapărat să vă vorbesc între patru ochi.

Sper că n-o să-mi vorbească despre nevastă-sa ! Vreun servitor indiscret o fi făcut pe informatorul !

— Acum vă rog să mă lăsați singur, fac eu ; cred că un duș fierbinte ar fi tocmai bun să mă pună pe picioare.

Doamnele și domnii se retrag. Dar Okapis, care a priceput, face o falsă ieșire și revine după cîteva clipe. Pare să fie pradă unei emoții teribile. Cu tenul lui măsliniu, arăta a pește stricat în mod obișnuit ; vă închipuiți ce moacă poate să-i dea o mare mîhnire.

— Ei bine, domnule Okapis, fac eu, păreți greu încercat, aveți cumva să-mi dați o veste proastă ?

Recunoaște. Asta arată că e un om recunoscător.

— E jale ! oftează el. Scumpe prietene, aș da oricît să nu fi organizat această recepție.

Pare serios. Dacă un dur ca armatorul ajunge-n starea asta, atunci chiar că e groasă.

— Închipuiți-vă că cele trei iahturi ale mele au ridicat ancora fără permisiunea mea.

Dau din cap.

— Am remarcat că au plecat, într-adevăr, dar credeam că...

— Nu, nici n-am știut măcar ! Este absolut inexplicabil. Dar asta nu-i totul !

Îmi amintește de gluma despre culmea ghinionului, omul ăsta. O știți ? Un văduv, ai cărui copii sînt borfași, borțoase sau țigănci, se suie în alt tren decît trebuia ca să ajungă la înmormîntarea nevestei. Armatorul a cheltuit o avere ca să-i primească pe mai-marii acestei lumi și vede cum i se transformă ceaiul dansant într-un rahat ! Pe terenurile de tenis îi exploadează grenade, un pictor celebru își vede smulsă faimoasa bărbuță ; unul dintre musafiri este harponat de scufundători submarini, iahturile dispar fără permisiunea lui... Ah ! zău că nu-i vesel să fii multi-miliardar ! Și, precum îngaimă el jalnic, asta nu-i totul !

— Avioanele mele au decolat.

— Tot fără știrea dumitale ?

— Tot. E inexplicabil ! Toate astea s-au întîmplat în timpul tragerilor.

Am impresia că de tras, el a fost tras — în piept ! Amărît rău, omul. Să ai un cont în bancă mare cît Himalaya și să fii încornorat ; să fii amenințat, trișat, nefericit ! Mai bine femeie de serviciu. Cel puțin, dacă uiți să-nchizi gazele cînd pleci, nu mori asfixiat și nu achiți nota de plată !

— N-ați încercat să contactați vapoarele și avioanele prin radio ?

Își pleacă fruntea.

— Radioul nu mai funcționează.

Devine aproape amuzant, nu ? Nu mai are mult și mă anunță că a izbucnit și o epidemie de ciumă bubonică !

— Cum adică, nu mai funcționează ?

— Aparatura a fost stricată de o mînă criminală, azi după amiază.

Simt o împunsătură în inimă. Neplăcută chestie, drăguțele mele ; foarte neplăcută !

— Pe scurt, domnule Okapis, sîntem izolați complet ?

— Exact.

Mă ciupesc de nas. La mine, ăsta-i semn de gîndire intensă.

— Trebuie să apară-n curînd poliția ecuadoriană, nu ?

Își pleacă fruntea.

— N-o să mi-o iert niciodată, scumpe prietene, dar poruncisem să fie anunțată de-abia mîine !

Păi în cazul ăsta, face gît, San-A.

— Ce idee !

— Diseară are loc faimoasa mea recepție de bun-sosit, cu focuri de artificii și nu vroiam să fie tulburată de investigații polițienești.

— Nu vreau să vă acuz, domnule Okapis, dar îngăduiți-mi să vă spun că ați procedat cu prea multă ușurință...

— Știu.

Sar din pat. Țeasta mea face puțin pe titirezul, dar un al doilea whisky remediază situația.

— În opinia dumneavoastră, reiau eu subiectul, ce înseamnă toate astea ?

— Asta mă-ntreb și eu ! De aceea sînt îngrijorat. *Nu-nțeleg ce se-ntîmplă !*

N-avem timp să ne spunem mai mult. Răsună un urlet fantastic, asemenea celui de dimineață. Schimbăm o privire.

— Ce se-ntîmplă ? îngaimă gazda.

Alerg spre balcon. La cîteva balcoane distanță îl observ pe Grăsan.

— Béru, ai auzit ? îi arunc eu.

— Şi-ncă cum, vine din apropiere ! Poate chiar din hogeacul de alături. Stai aşa, mă duc să văd.

Încalecă balustrada şi, cu o supleţe nebănuită, sare pe balconul vecin, exact în momentul în care un nou răcnet se înalţă în dogoarea serii.

— E înjunghiat careva, se-nfioară Okapis.

— Aşa pare !

Moaca hilară a Namilei reapare, acolo jos. E cu gura pînă la urechi, Béru.

— Nici prin cap nu-ţi trece despre ce-i vorba ! îmi lansează el cu minunata-i voce hîrîitoare.

— Spune !

— E prinţul Rahde Thot !

— Ce-a păţit ?

— Se bărbiereşte ! Dar, din cauza religiei lui de rahat, e obligat să folosească o sabie sacră. Ar merita să vezi ce demenţă, omule ! Într-una din zilele astea, o să-i găsim ţeasta în chiuvetă, e clar !

Mai liniştiţi, cel puţin în ceea ce priveşte originea groaznicului răcnet, ne-ntoarcem la oile noastre.

— Cît timp mai avem pînă la masă ? întreb eu.

— Aproximativ o oră.

— Atunci, înarmaţi-vă cu o lanternă puternică şi veniţi cu mine pe plajă, ca să vă arăt ceva.

Îl strig pe Béru.

— Auzi. Grasule, te luăm la o plimbare aperitivă pe malul mării.

— S-a fe ! răspunde pe loc mamutul.

— Ţi-ai luat guma de şters de pe faţa pămîntului ?

— Te cred, nu plec niciodată la plimbare fără ea !

— Atunci pune-o pe tine, serile sînt răcoroase !

*

Pe drum îi povestesc lui Okapis despre macabra mea descoperire de azi dimineaţă.

— Un mort înfăşurat în plasă de sîrmă ! bolboroseşte el, dar e de necrezut !

— Remarcați, fac eu, că tipul în chestiune părea să fi fost pus la înmuiat de ceva timp.

— De ce nu mi-ați spus mai devreme ?

— Pentru același motiv care v-a determinat să nu chemați poliția ecuadoriană, domnule Okapis. N-avem chef să vă stric ziua.

Ajuns pe plajă, merg la poalele stîncilor (din coral veritabil, cioplite în masă), unde-mi ascunsesem descoperirea. Să-mi dezgrop mortul e floare la ureche (dacă pot să zic așa). Îl scot din sulul de sîrmă și îl întind pe nisipul fin. Luna luminează acum în draci. Lanterna a devenit inutilă. Okapis se apleacă deasupra scheletului, reprimîndu-și o strîmbătură de dezgust.

— Nu vă-ntreb dacă-l recunoașteți, fac eu.

— Ar trebui să fiți al naibii de fizionomist ! întărește Béru.

Dar Okapis tresare. Își îndreaptă fascicolul lanternei spre dantura mortului.

— Știu cine e ! murmură el.

Și ne arată cu degetul șase dinți de aur în fălcile scumpului răposat. Dinții aceștia, trebuie să recunosc, sînt grupați într-un mod ciudat : sînt trei sus, trei jos și se suprapun exact.

— Stefanos Rasolopulos ! face Okapis.

— Adică ?

— Administratorul pe care l-am însărcinat cu supravegherea lucrărilor, atunci cînd am construit casa !

— Ce fel de om era ?

— Un om serios, capabil, de încredere, ce mai !

E ciudat să vorbești despre un domn al cărui schelet, lustruit ca mînerul ușii unui frigider, zace la picioarele tale. Asta-ți permite să constați zădărnicia lucrurilor.

Acest asamblaj de oscioare a fost un om de treabă. Și ce-a mai rămas din omul de treabă ? Cîteva oase pe nisip, cîteva cuvinte în gura fostului său patron. Se hlizește, omul de treabă, arătîndu-și toți dinții, inclusiv cei din *gold*. Pare grozav de fericit să-și reîntîlnească patronul. Pare să-i spună :

— Salut, domnule Okapis, vedeți, tot eu sînt, fidel la post. Am slăbit puțin, dar de-ați ști ce ușor mă simt acum.

— Cum și cînd a dispărut ? întreb eu.

— Habar n-am. Am venit într-o zi să văd cum merg lucrurile și nu mai era. Muncitorii n-au știut să-mi spună ce i s-a întîmplat. Într-o dimineață nu l-au mai văzut, și gata. N-au dat atenție. Cum vapoarele mele făceau naveta între continent și insulă pentru transportarea materialelor și cum Rasolopulos călătorea frecvent cu ele, muncitorii au dedus că administratorul s-a dus să tragă un chef. Și eu m-am gîndit că și-a luat cîmpii sau că a pățit-o în vreun port.

Cum se-nchide lumea peste noi, după ce-am dispărut ! Țîșnim din mîl, ca o bulă de aer. Ne umflăm la suprafață și, pentru că soarele ne face să sclipim o clipă, ne credem mare scofală și uneori, chiar cineva ! Și apoi bula de aer se sparge : fîsss ! Și scumpul de mîl redevine neted, egal, impecabil deasupra fermentației lui ascunse, care continuă să producă alte bule.

— Ei bine, fac eu, mica noastră plimbare nu va fi fost inutilă, din moment ce ne-a permis să identificăm cadavrul.

— Ce i s-o fi întîmplat ? întrebă Okapis.

— Poate că s-a altercaționat cu vreunul dintre muncitori, sugerează Béru, care are-ntotdeauna o serie de presupuneri disponibile pentru astfel de cazuri.

— Am impresia că n-o să aflăm niciodată, îi încredințez eu. Cînd s-au făcut lucrările astea ?

— Anul trecut, face Okapis.

— Și presupun că au lucrat aici sute de muncitori, nu ?

— Poate vreți să spuneți mii ! Eram grăbit !

Oamenii sînt întotdeauna grăbiți atunci cînd e vorba de făcut lucruri frivole. Cînd se fac lucrări importante, cum ar fi autostrăzile, de exemplu, (vorbesc numai de Franța) vezi trei sau patru muncitori și două betoniere la lucru pentru construcția unei opere de artă colosale. Dar e suficient ca un magnat maniac să-și construiască un pălățel, ca să ai spectacolul unui furnicar în fierbere.

— Ce facem cu leșul ? întreabă Okapis.

— Îl îngropăm temporar în nisip, spun eu.

— E oare corect ? întreabă armatorul.

— Știți, i-o întoarce Béru, Pămîntul Sfînt, e peste tot.

* * *

Pe drumul de întoarcere la palatul celor o mie şi una de probleme, mă tatonez ca să aflu dacă să-l informez sau nu pe Okapis în legătură cu nevastă-sa. Mănuşa şterpelită de sub măsuţa de toaletă constituie o dovadă ; dar mi-ar fi greu să-i explic cum de am pus mîna pe ea. Şi apoi, am impresia că şi-a luat deja porţia de senzaţii tari, dragul de el.

Doxa mea renumită a început s-o cam ia razna.

La jumătatea drumului, Okapis se opreşte şi îşi duce mîna la inimă.

— Vă e rău ? întreb eu.

— Biata mea inimă dă rateuri, oftează el. Încep să cred că a avut dreptate nevastă-mea cînd mă sfătuia să nu vin aici !

Îşi aşează mîna-i febrilă pe braţul meu.

— Ce-o să se-ntîmple, domnule San-Antonio ?

Clatin din cap.

— Eu sînt poliţist, nu ghicitor, domnule Okapis.

Béru, care a reuşit să rămînă tăcut pînă acum, se bagă-n vorbă.

— Nici eu nu sînt ghicitor şi totuşi am, cum s-ar spune, un al zecelea simţ [1].

Cum nu-i cere nimeni explicaţii, le furnizează deliberat.

— Domnul ăsta pe care-l vedeţi aici, face el arătîndu-şi nasul, adulmecă lucrurile înainte ca să fie cînd au loc. Ei bine, pot să vă zic : la noapte o să fie groasă.

— La noapte ? bîigui Okapis.

Béru îşi smulge un fir de păr din nas şi-l face să scîlpească în lumina lunii.

— Da, întăreşte el : la noapte !

[1] Ne pierdem în presupuneri în legătură cu primele noua.

CAPITOLUL 12

Eu, mă ştiţi ?

Nu-mi pierd niciodată cumpătul. Farmecul lui San-Antonio este că în toiul celor mai îngrijorătoare pericole, ştie să rămînă el însuşi, cu o constanţă demnă de lacul cu acelaşi nume. M-am refăcut spectaculos după fiorosul episod din „Oamenii mării" şi, impecabil în smokingul meu albastru închis, îmi fac apariţia în sala de bal luminată orbitor.

Păşesc alături de Gloria Victis. S-a pus la trei ace, logodnica mea ! E-nţolită într-o rochie-ciorap de mare lux, revăzut şi adăugit de Cartier. Numărul de pietricele cusute pe drăcovenia asta e incalculabil.

Seamănă cu lustra cea mare din salon, în mai sclipitor.

Trebuie spus că toată lumea se întrece în eleganţă. Rochia Cardin, etola de vizon sălbatic, colierele de diamante curg gîrlă. Caramba s-a împopoţonat cu marea cortină a Scalei din Milano şi înaintările ei, menţinute de un eşafodaj special, plonjează în faţă ca o capotă de Porsche. Are în păr un pieptene şlefuit de mînă dintr-un diamant şi poartă-n jurul gîtului patruzeci şi două de şiraguri de perle care nu sînt fine decît prin calitatea lor.

Béru, care arborează pentru prima oară-n viaţa lui un smoking alb, o cămaşă cu plastron plisat şi papion

negru, se apropie de mine, ţeapăn ca un manechin într-o vitrină.

— Face toţi banii, îmi spune el, arătînd spre mulţimea în ţinută de gală cu un gest nerușinat.

Spunînd asta, scoate un mic ţipăt jalnic. Îl întreb motivul şi el îmi explică :

— E din cauza pantofilor de lac. N-am găsit măsura mea şi-atunci a trebuit să mă mulţumesc cu un 44. Să ţii cont că azi n-aş fi-n stare să fac drumul Strasbourg-Paris pe jos !

— Ar fi cam dificil, rînjesc eu, făcînd aluzie la poziţia noastră geografică.

Faţa i se-ntunecă.

— Ai dreptate. Vezi tu, bătrîne, mie nu-mi plac insulele, am senzaţia că-s blocat într-un closet.

Face trei paşi, ca un om desculţ păşind printre cioburi de sticlă.

— Ţine cont că labele mele nu se simt în largul lor în încălţările astea, dacă ar avea grai ar cînta „În braţele tale, mă simt atît de mică". Crezi că mi-aş putea permite să le slăbesc niţel din strînsoare ?

— Discret, te rog !

Se lasă să cadă într-un delicat fotoliu Ludovič al XVI-lea, care nu va deveni nici el, vreodată, Ludovic al XVII-lea, avînd în vedere că îngenunchiază sub greutatea Grăsanului.

Iată-l pe aşa-zisul domn Malaque aşezat pe parchet.

Doamnele se stăpînesc să nu chicotească şi servitorii se reped să-l ajute să se ridice.

Furibund, Béru se-ntoarce spre Homer Okapis, care se află în raza beştelirii.

— Ia ascultă, fiule, îl interpelează el ; e frumos să ai un scaun de colecţie, dar în cazul ăsta ar trebui pus într-o vitrină, altfel invitaţii voştri o să-şi încheie şederea în cîrje.

Okapis fiul se scuză în numele tatălui. Lucrurile reintră temporar în ordine. Gagică-mea Gloria mi se atîrnă de braţ şi-mi şopteşte în pîlnia de vorbe dulci :

— Tony, scumpule, îmi pari cam preocupat în seara asta, ce este ?

— Episodul submarin m-a zguduit puţin, mint eu, o să-mi treacă.

Dar fie vorba-ntre noi și tropicul Racului (semnul meu zodiacal), pot să vă spun că e într-adevăr preocupat, Tony scumpul. Chibzuiește intens și creierul îi dă în clocot. În viață, totul e o chestiune de raționament. Dacă o organizație ocultă a făcut tot posibilul să ne izoleze de restul lumii pe insula asta nenorocită, asta înseamnă că pregătește o lovitură destul de serioasă. Ori, nu poți izola pentru multă vreme un colț de lume care suscită atîta interes în momentul de față, e logic, nu ? Fără veşti din Kukubau, timp de douăzeci și patru de ore, sălile de redacție vor intra în fierbere. Constatînd că nu se poate restabili legătura întreruptă, se vor trimite alte echipe, nu ? Eu zic că mîine în zori își vor face apariția niște avioane de recunoaștere, zburînd cît le țin reactoarele. Și, dacă asta nu va fi de-ajuns, americanii, care au în permanență, cîte o flotă postată prin toate mările lumii, ne vor trimite o escadră ultra-rapidă, cu port-avioane, port-drapele, apă caldă și rece și magazine de surplus. Așa sînt ei, americanii, cu inima largă și degetul pe trăgaciul bombardierului atomic, mai ales, cum ar spune amicul meu Breffort, de cînd l-au trimis pe Ike *at home* [1]. Deci nu numai nasul lui Béru anunță vremuri grele pentru noaptea asta : materia cenușie san-antoniană aşişderea ! Să fim vigilenți, fraților, acesta-i secretul reușitei.

Pentru moment, îmi pare că-s probleme. Orchestra, compusă din laureați ai marilor premii internaționale (toți soliști renumiți, care cîntă pentru prima dată împreună !), atacă cu brio a cincea semaforică în unghi obtuz de Muianov. Este o bucată de calitate, mai ales în partea a treia, în sol minor, care celebrează Revoluția din Octombrie.

Asistența ascultă, cu ochii închiși, acest moment de înaltă spiritualitate. Numai Grasul își sîcîie pantofii, încercînd să-și deblocheze bătăturile.

— Dacă știam, face el, îmi puneam espadrilele.

— La smoking, ar fi mers perfect, îi şoptesc eu.

— Tare mi-ar place să țopăi puțin cu una din doamnele astea. O dată am și eu ocazia să îmbrățișez regine, doar n-o s-o las să-mi scape. Îți dai seama ce autoritate o să am în fața Bertei mele, *after*, cînd o s-o anunț că am dansat cu regina-babă a Erabantului și că m-am fredonat cu

[1] Iartă-mă, Alexandre, că-ți pun în circă această supărătoare paternitate, dar, cui are, i se va mai da !

Aloha Barrosana ? Mai ales că m-am înțeles cu unul dintre fotografi să-mi rezerve o serie de clișee. Asta o să fie incontestabilul, prîncepi. N-o să mai fie loc de-ntors, cu dovada pe care o să i-o furnizez lui B.B. ! Și-o să pun pozele deasupra patului, ca să-i intre bine-n cap că omul ei nu-i chiar oricine și că rămînînd cununat cu ea, îi fac favoarea vieții ei ! Berta mea nu-i femeie rea, dar are nevoie să fie dresată. Toate iepele de rasă sînt la fel : trebuie să le supui, altfel se dau vedete.

Ar mai continua mult și bine pe tonul și subiectul ăsta, căci, de-ndată ce vine vorba de balena lui, Majestatea Sa își dă frîu liber, dar îmi retrag urechea pentru a cerceta invitații. Observ că frumoasa și incandescenta Eczema n-a coborît încă. Admir frumoasa uniformă de gală din pînză de păianjen a arhiducelui Franz-Josef de Kronenburg de Lux, ținuta prințului Central-Vietnamez Fugica Vinepuma, din pai de orez brodat cu fir și cea a prințului Konsort de Laptegross. Într-o serată muzicală, uniformele cu fireturi sînt la fel de necesare ca orga într-o catedrală. Domnul Edgar Fleaque își arborează însemnele de comandant al vaselor de sînge, generalul Von Mosch poartă pe piept o placă de blindaj în formă de stea, care este Crucea Meritului Hunic, în timp ce compatriotul său Herr Hoplan e-nfășurat în Marele Cordon de Paul Hitzie [1]. Neckezol I-ul și-a pus pînza de ceremonie cu carenaj incorporat, centură de siguranță și tărtăcuță de protecție. Pe scurt, toată această lume bună s-a întrecut pe sine însăși.

Eu, care nu trambalez nici o medalie, nici un cordon și nici cel mai mic capăt de panglică mă simt de-a dreptul dezbrăcat.

Mă apropii de Okapis. E mai alb decît smokingul meu.

— Care e programul serii ? îl întreb eu.

— Mi se vor acorda cîteva decorații străine, explică el. După care, timp de două ore, se va dansa, înainte de începerea focului de artificii.

— Doamna Okapis n-a apărut încă ?

— Îi place să sosească ultima, e o cochetărie femeiască.

---

[1] Amintim aici că Paul Hitzie citea zilnic presa ; de aici vine, spune poetul, cuvîntul presar. De altfel, el este acela care a reușit să împerecheze un sticlete cu un curcan, creînd astfel o nouă specie, care poate fi văzută și-n zilele noastre.

Orchestra își sfîrșește bucata muzicală. Toată lumea aplaudă. Pe acest fundal de ovații își face apariția Eczema. Pe lîngă ea, cea mai fabuloasă vedetă de la Hollywood ar arăta ca o exploratoare de tomberoane. Eczema este mulată de o rochie albă, din mătase supranaturală țesută cu limba (greu lucru, deja cînd vrei să faci cu gura un nod într-o codiță de cireașă, trebuie să te străduiești ore-n șir !). Nu poartă decît o bijuterie ; dar ce bijuterie ! Colierul Momitzov, vă dați seama ! Trei rînduri de pietre prețioase care susțin celebrul „Koyoss", singurul diamant din lume care e din lemn veritabil !

Șușoteli admirative, lingușitoare, geloase, echivoce, tendențioase, forțate, gînditoare, elocvente, ascunse, încîntate, surprinse, înnebunite, perfide, extaziate, se fac auzite în rîndul asistenței sociabile.

Al naibii de bine a știut ea să ascundă urmele lăsate de șusta noastră cu schimbător de viteză automat ! Proaspătă ca un boboc de trandafir, zău, așa e Eczema.

Ea-mi aruncă în trecere o ocheadă senzuală, gen „Era mai plăcut decît un concurs de tabinet la cafeneaua Cadran și dacă n-ai ce face la noapte, vino la mine și-o să-ți găsesc eu ceva !"

Momentul e solemn. Iată că Alteța Sa mareascofalissimă regina-mamă Melania înaintează, semeață în frumoasa-i rochie violetă, ultra-scrobită pentru a o face să stea dreaptă.

— Domnule Okapis, spune ea, în virtutea puterilor extraordinare ce mi-au fost conferite, vă decorez cu medalia Eroului Împietrit a lui Zevzec-cel- Năuc, pentru servicii aduse grădinarului-șef al palatului[1].

Un lacheu îi prezintă o pernă pe care se află decorația decernată. Aceasta reprezintă o lingură de untură de pește pe fond de baionete, alegorie a cărei profundă semnificație nu va scăpa, cred, nimănui.

Uitîndu-și pentru o clipă necazurile, Okapis face o genuflexiune în fața reginei-mamă. Aceasta din urmă vrea să agațe decorația de haina armatorului, dar stofa rezistă. Regina își cere ochelarii. I se aduc și ea poate, în cele din urmă, să-și ducă la bun sfîrșit delicata operațiune. Taica Okapis scoate totuși un mic strigăt.

[1] Okapis îi procurase acestui înalt funcționar brabantez semințe de fidea, permițînd astfel dolcii micului prinț moștenitor să-i prepare acestuia supele de făinoase pe care i le prescria întregul corp medical.

— Miestate, murmură el, iertați-mă, dar mi-ați prins-o și de piele !

Babeta surîde cu bunătatea ei obișnuită (n-a fost ea supranumită de popor Melania cea bună la toate ?) și reîncepe operațiunea.

Apoi e rîndul prințului Rahde Thot să-l înalțe pe armator la rangul de Mare Scarabeu. Vice-regina Aloha îi decernează imediat după aceea ordinul Teniei Ciopîrțite, după care prințul Konsort de Laptegros îi înmînează, în numele soției sale regina, Crucea Vacilor Scandinave. Regele Falik îi prinde la piept Scuipatul înstelat al poporului Disprețuitor. Neckezol I-ul îl decorează cu Meritul Național al Bananei, iar lordul Snobb îi dăruiește, din partea reginei Angliei, un permis cu reducere pe ansamblul rețelei de căi ferate britanice. Ambasadorul japonez caută puțin loc pe haină pentru a-i agăța Na-Bu-Co-Do-No-Sor-ul, decorație greu de purtat pe un costum, căci măsoară douăzeci de centimetri în lungime și cincisprezece în lățime. Negăsind, o agață de nasturele de jos. Astfel încît, atunci cînd președintele Edgar Fleaque se prezintă la rîndu-i pentru a-l decora pe Okapis cu Stupitul Cucului, decorația la modă (se poartă în special la hainele din tweed, cele pepit și la trening), e silit să-i dea ocol de două ori armatorului, înainte de a-i găsi locul. Zonele încă libere au fost rezervate prin telefon și n-au mai rămas disponibile decît spatele, o mînecă și prohabul pantalonilor. Șeful lui Edgar n-ar fi mulțumit să-și știe decorația personală atît de prost plasată drept pentru care președintele Edgar Fleaque folosește un tertip tipic franțuzesc.

— Domnule Okapis, spune el, țara mea a ținut să vă cinstească în mod deosebit, înălțînd-o pe doamna Okapis la rangul de Cavaler al Stupitului Cucului !

Are un succes nebun ! Toată lumea aplaudă, în afara decoratorilor precedenți, care o iau Laos, cum bine spune prințul central-vietnamez Fugica Vinepuma care nu l-a ridicat încă pe Okapis la rangul de Mare Cancelar al Foamei-în-Gît. Astfel, ingeniosul asiatic se grăbește să-i acorde cordonul onorific fiului lui Okapis, tînărul Homer, care manifestase pînă atunci un calm olimpian.

Edgar o îmbrățișează pe Eczema. Strălucește de încîntare ! Este Edgara Austerlitz[1]. Frumoasa doamnă Oka-

[1] Încă o dată, dacă nu vă place genul ăsta de umor, puteți să vă duceți dracului, eu vă aștept aici.

pis e încîntată. A avut o groază de cicace pe piept, pînă acum, dar nici o medalie. Să-ți începi colecția cu o decorație franceză, e măgulitor, nu ?

Se produce o agitație în tabăra Iluștrilor, provocată de vice-regina Teniei care face o criză de gelozie. Vrea și ea Stupitul Cucului pentru a-l purta ca un taior care are aproape aceeași nuanță. Șeful protocolului îi șoptește ceva la ureche lui Edgar. Din fericire, președintele Consiliului nu călătorește niciodată fără provizii. E genul de om care nu merge cu mașina dacă n-are două roți de rezervă în portbagaj. Ca un magician ce e, scoate o a doua medalie din chiloți, îi netezește panglica între două degete și, pe loc, o înalță pe regină la rangul sus-menționat. Are o scurtă ezitare în momentul prinderii decorației la pieptul vice-suveranei, avînd în vedere că decolteul îi ajunge acesteia din urmă pînă sub linia de plutire. Dă să o agațe de breteaua îngustă a rochiei și atunci se produce o explozie puternică.

Asistența e cuprinsă de un început de panică. Dar lucrurile se lămuresc repede, e vorba de sînul sîng al reginei, care a explodat, fiind umplut cu butan. Presiunea lui obișnuită, mi s-a precizat, era de 1,3 în față și 1,9 în spate. Béru se apropie de mine, cu ochii înnotînd în lacrimi.

— Ce frumos e, nu ? Toate medaliile astea, îngaimă el. Îl dojenesc :

— Nu trebuie să te lași furat de magia asta ieftină, Grasule. N-ai un cult pentru bani, sper ?

— Nu, de ce ?

— O decorație înseamnă o monedă, scumpul meu Béru. Dar o monedă care nu poate fi folosită la brutărie. Ea plătește niște servicii, sau îi face pe scandalagii să stea liniștiți. Ți-ar putea veni ideea să-ți pui la butonieră un flacon de calmante ?

— Cum vrei tu, mormăie realistul, dar sînt cam mișto panglicile astea !

— Dacă-ți plac panglicile, cumpără-ți un ou de ciocolată.

Nu poate fi convins. Un puști, ca mulți alții bărbați. Gata deja să bage strîmbe pentru a avea dreptul să-și coasă la rever doi centimetri dintr-un banal șnur de mercerie. Uite-așa îi știi pe oameni ! Pe toți îi apucă spre patruzeci de ani, cînd li se rotunjește burticica, cînd li se accentuează

pungile sub felinare, cînd nevasta-şi găseşte mai puţini amanţi şi cînd tinerii le solicită sprijin, atunci îi ia foamea de panglici. Ar face orice (şi fac, de altfel), în schimbul unei medalii oarecare. La-nceput, le ajunge şi cea mai banală. Dezvirginarea contează. Dar vine şi pofta. După medalia Camarazilor Alergării 39—40, după Crucea de onoare a Abonaţilor telefonici, trag cu ochiul spre Palmele mai mult sau mai puţin academice. Asta e calea cea mai uşoară spre Legiunea de onoare. Sau mai degrabă *era*, căci de-acum înainte, aceasta a devenit inaccesibilă. Ce lipsă de psihologie ! Poate provoca prăbuşirea unui regim, o iniţiativă ca asta ! Dacă nu mai poate visa la Legiunea de onoare, cvadragenarul de rînd va deveni rapid de nestăpînit. Ce-o să mai aştepte atunci de la viaţă, ei ? Crucea Patronului ? Să fim serioşi ! Trebuie să treacă secole pentru a pune o decoraţie pe rampa ei de lansare !

Napoleonul, ştia el ce face ! Cunoştea preţul sîngelui, el, care-l consuma peste măsură. Şi na, că i se-aruncă sistemul la coş. Dar de ce nu demolaţi Luvrul, turnul Eiffel, palatul Versailles dacă tot v-aţi apucat ! O să vedeţi voi cum începe să gîfîie energia francezilor ! Trebuie să ai simţul nepopularităţii împins pînă la sublim, ca să ai îndrăzneala asta, nu ? O să fim siliţi, noi ăştia, s-o ştergem în Anglia, ca să-ncercăm să punem mîna pe Jartieră !

Şi-apoi, pericolul în toată chestia asta, e să o ţii rezervată militarilor, Legiunea. Nu mai există colonii, nici un colţ de lume unde să te cafteşti, şi-atunci cum o s-o merite ? Va constitui o primă pentru re-înrolare sau o recompensă pentru cei care şi-au păstrat mai bine efectele ? Ar fi bine de ştiut. Uite-aşa se anemiază Franţa. Într-o zi sînt desfiinţate bordelurile şi în alta Legiunea de onoare. Zilele astea o să-l retragă pe San-Antonio de pe piaţă şi cercul va fi închis. În fine, veţi trăi pe lună, fraţii mei ! Şi-o să fiţi la fel de idioţi ca ea ! Poate că vă şochez, nu ? Ce vulgar e San-A, ăsta, totuşi ! Hai, recunoaşteţi că aşa vă ziceţi ! E adevărat. E o autoapărare, grosolănia mea. Încerc să reacţionez împotriva dobitociei voastre, ce vreţi ; şi dacă aş vrea într-adevăr să o contrabalansez, n-aş mai scrie decît cu „c" sau „p" mic şi puncte-puncte.

Am luat-o razna, iertaţi-mă. Unde rămăsesem ? Oh ! ştiţi ce, mai bine trecem la un alt capitol, ne mai spălăm puţin creieraşul.

CAPITOLUL 13

Eu, mă ştiţi ! Iubesc originalitatea.

Astfel, cînd doamna Okapis, stăpîna casei şi sclava lui San-Antonio, declară că ne propune un joc pentru începutul seratei şi că ne va explica regulile jocului respectiv, mi se pare perfect. Ea bate din frumoasele-i palme şi un lacheu îşi face apariţia, purtînd un coş cu trandafiri metalici.

— Voi prinde cîte-o rozetă la pieptul fiecărui invitat, anunţă ea (hotărît lucru, ne aflăm sub semnul bateriei de chiuvetă). După care vom stinge toate luminile. Una din rozete, una singură, e fluorescentă. Cel care o poartă va trebui să aleagă, pe dibuite, o parteneră, sau un partener, dacă e o femeie, în întuneric.

Toţi aceşti bravi oameni care se murează-n palatele lor, bat din palme. Găsesc că e o propunere atrăgătoare. Ideea de a-şi găsi un partener prin pipăire îi încîntă. Întunericul aţiţă simţurile, trebuie să recunoaştem. Dacă noaptea n-ar fi existat, oamenii s-ar fi obişnuit de mult să umble-n pielea goală. Noaptea este izvorul ipocriziei, maica otrăvită a tuturor viciilor.

Cu o graţie încîntătoare, Eczema începe să-şi distribuie singură trandafirii. Cînd a terminat, îşi ridică o mînă şi luminile se sting. Iată-ne complet pe întuneric. Un în-

tuneric capabil să provoace pierderea a o mie două sute de butoni de jartieră într-un mare cinematograf parizian.

Ochii noştri lipsiţi brusc de lumină clipesc des şi sfîrşesc prin a distinge un mic punct luminos, de mărimea unui licurici. Slaba licărire e verzuie. Ea se deplasează cu ezitări prin camera imensă. Ghiceşti că persoana pe care sorţii au ales-o umblă cu prudenţă pentru a evita ciocnirea de mobilă. Parcurge un metru, apoi doi, apoi trei (un autor mai puţin conştiincios ar ajunge pînă la zece kilometri, ca să facă umplutură) şi-n sfîrşit, se opreşte. Şi-a găsit oare sufletul-frate (sau soră) ? Ba bine că nu.

Acestei persoane, în pofida întunericului, îi cunosc sexul. Căci scoate un strigăt. E un bărbat. Strigătul este unul de durere. Licărirea de culoarea sulfului coboară încet spre podea. Un zgomot de corp care se prăbuşeşte. Licărirea se opreşte la douăzeci de centimetri de sol. Mamă, ce pasionant e, ce scriu eu acum. Ce mi-ar place să mă citesc ! Ce spuneam ? Ah, da, luminiţa rămîne nemişcată. Se aude un geamăt.

Panica pune stăpînire atunci pe adunare. Aidoma lui Goethe pe patul de moarte, cineva cere lumină şi o obţine.

Scoatem un „oohh !" înfricoşat. Homer Okapis, alesul licăririi, e culcat pe covorul persan, care e de-acum şi un covor roşu. Prinţul central-vietnamez Fugica Vinepuma l-a salvat involuntar decorîndu-l cu Foamea-n Gît. Să mă explic, căci acela care nu vorbeşte, nu se face înţeles, cum bine observa poetul [1]. Cum pieptul îi era împodobit, în dreptul inimii, de placa în formă de soare a ordinului respectiv, Homer şi-a prins rozeta mai sus. Ori, această rozetă a servit drept ţintă unui cuţitar ingenios, care, în întuneric, a vrut să-l înjunghie pe Okapis-junior. Drept pentru care i-a trimis în piept o lamă de douăzeci de centimetri, îngustă şi mai tăioasă ca un brici. Respectiva lamă l-a străpuns pe Homer dintr-o parte într-alta, dar numai în umăr, deasupra omoplatului. Tînărul a scăpat mai mult decît cu bine.

Monarhii adunaţi sînt îngroziţi. Grăsanul este cel care ia comanda, cu obişnuita lui prezenţă de spirit.

---

[1] Nu vă miraţi că atribui toate citatele astea căcăcioase misteriosului personaj denumit, odată pentru totdeauna, „poetul". El dă girul tuturor porcăriilor şi oferă o aparenţă de cultură celor ce n-o au !

— Spuneți-i doctorului să-și miște-ncoace hoitul și trusa ! aruncă el. Fără panică, pustiul n-are decît o-nțepătură de țînțar, ca să zic așa. Puțin mercur cromat și mîine o să facă culturism !

În timp ce Majestatea Sa purcede la calmarea rănitului și a spiritelor, eu, San-A., fac turul salonului, ca un fluture. Ușile-ferestre sînt deschise, dar draperiile sînt trase. Agresorul n-a întîmpinat nici o dificultate în a o șterge după atentat. Zău că m-aș crede într-o carte de Lacrima Christie. Asasinatul pe întuneric ține de romanul polițist de dinaintea celor două războaie, fraților, scuzați-mă. Unii vor zice că retrogradez, că petrogradez, că bat cîmpii ! Și totuși, astea sînt faptele, ce mai !

Chestii din astea, vă dați seama, nu se pot inventa. Sînt obligat să povestesc întocmai ceea ce s-a petrecut, de vreme ce-am promis că vă spun tot !

Doctorul, care trăsese deja pe dreapta, își face apariția, în pijama de mătase mov. Își ține ceașca de ceai de mușețel într-o mînă și trusa de campanie în cealaltă.

— Nu vă atingeți de mînerul scobitorii, bicoz amprentele ! recomandă Valorosul.

— Și cum ați vrea să-l scot, mă rog ? E înfipt pînă-n prăsele ! obiectează medicul.

— Așteptați o clipă !

Grăsanul își scoate din buzunar o batistă care ar băga în boală chiar și pe un șobolan mierlit și o aruncă pe mîner.

— Acum dați-i drumu', Doc, dar apucați-l de cît mai de jos posibil ; auziți ? Dacă-mi ștergeți amprentele, o să aveți de-a face cu mine !

Doctorul are mînă ușoară. Apucă delicat cuțitul de lîngă mîner cu degetul gros și capitalul indexat și trage o dată, scurt. Cîteva doamne leșină văzînd lama însîngerată. Dar uneia dintre muierile lui Neckezol I-ul, dimpotrivă i se face foame. Ea n-a mai halit carne de om de cînd a venit să-i plictisească un misionar ultima dată în satul lor. Ultima ei masă ca lumea a fost tocmai misionarul respectiv ! Un grăsan, din fericire și diabetic, pe deasupra ! L-au ciugulit la desert.

Sîntem nevoiți s-o îndreptăm spre bucătărie, unde i se pregătește la repezeală un biftec tartar.

În vremea aceasta, Homer se lasă pansat de doctor. La cîte panseuri scoate din el, doctorul ăsta trebuie să fie un mare gînditor, zic eu [1].

Masculul și femela Okapis sînt consternați. Pe invitați îi-a apucat tremuriciul. Regina-mamă Melania, în ciuda bunătății ei suverane, se face purtătorul de tranca-fleanca al tuturor celorlalți, declarînd că începe să fie cam prea de tot. și că ei n-au venit aici ca să joace în *Fortul Apașilor,* versiunea originală.

Vor să se întoarcă la tronurile lor, dragii de ei, cît mai grabnic. Și-așa sînt cam șubrede, în zilele noastre ! Nu e cazul ca princiarele carcase să fie expuse pericolelor de tot felul. Au obligații față de popoarele lor ! Ce s-ar întîmpla cu ele dacă prețioșii lor regi, prinți și arhiduci ar da ortu'popii, ai ?

Vă imaginați urmările în lume ? Revistele în cădere liberă ! Nici o flamură pe Champs-Elysée ! Ultimele calești în cimitirele de mașini, de unde sculptorul César le-ar recupera pentru a face din ele truse de birou !

Okapis suspină. Promite să dea un rînd de petroliere tuturor dacă Majestățile lor ar fi dispuse să-și amîne plecarea. Să-și scurteze șederea, fie, la nevoie, dar nu s-o șteargă la iuțeală ca iepurii ! Există un nebun pe insulă, e adevărat. Ei bine, vor fi luate precauțiile necesare. Pentru început, se vor distribui cămăși de zale.

Strigă ! Cere șampanie ! Cere muzică ! Și orchestra atacă. Tot fideli estradei, muzicanții ! Valsul „Titanic" ! „Mai aproape de tine, Doamne !" Încep să cînte „Marele Fiasco" de Guy Nyon, pentru fonograf și magnetofon. Muzică sintetică decupată la rece cu foarfecele dintr-un bloc de beton. Asta calmează spiritele.

Unii încep să danseze : adevărații curajoși, nemți, ca din întîmplare ! Dinspre partea curajului, n-au a se teme de nimeni. Politicoși în timp de ocupație, curajoși chiar și în timp de pace, iată-i cum sînt ! Un popor mare ! Vorba poetului : dacă soldatul francez și soldatul neamț s-ar uni, s-ar obține totuși un soldat bun.

Doamna Okapis ne cere s-o scuzăm. Se duce să se intereseze de starea fiului ei vitreg. O privesc dispărînd

[1] Dacă v-am mai zis-o, faceți-o cadou micuțului efeminat din apartamentul de dedesubt, de Ziua Femeii.

și mă grăbesc s-o urmez. Dar Gloria mă interceptează pe drum.

— Unde te duci, Tony *darling* ?

— Să mă spăl pe mîini, fac eu.

— Tu, celebrul copoi francez, ți-ai făcut, cred, o idee despre ce s-a întîmplat de fapt !

— Mai mult decît o idee, dragostea mea cea mare, zilele astea o să citești toate amănuntele în „France-Soir" !

Traversînd holul, vocea groasă a Grăsanului, mă oprește :

— San-A !

Ține cuțitul de lamă.

— Stai așa, bătrîne, să ne bunghim la amprente. I-am cerut gagicii regelui negru să-mi împrumute pudra ei ; cum se fardează cu praf de aluminiu, o să ne lămurim imediat !

Deschide ușa bibliotecii și merge să se-așeze la o masă. Merită să-l vezi cum face pe Sherlock, Béru ! Smokingul lui alb începe să fie mînjit rău de tot. Presară praf pe mînerul cuțitului, apoi înhață o lupă șlefuită dintr-un diamant de calitatea a doua.

— Nexam ! anunță el jalnic. Nemernicul și-a luat toate precauțiile.

— Homer a fost înjunghiat de o femeie sau de un servitor, conchid eu.

— De ce ?

— Păi, triplă balegă, pentru că asasinul purta mănuși.

— Și dacă o fi venit din afară ?

— Dacă mă gîndesc bine, sînt aproape sigur că nu !

— Ah, da ?

— Camera era cufundată în bezna cea mai neagră. Dacă cineva ar fi dat la o parte draperiile, s-ar fi văzut o lumină oarecare !

— Și dacă gorobetele de care zici a intrat pe ușă ?

— Aceeași obiecție : holul fiind luminat, s-ar fi văzut ceva încă și mai bine. Nu, *vinovatul e unul dintre cei prezenți*, crede-mă !

— Și-acum ce facem ?

— Întoarce-te în salon și fii cu ochii-n patru, o să mă întorc !

Acestea fiind spuse, mă-ndrept spre scară și întreb un servitor unde se află camera lui Homer.

* * *

Doctorul își încheie operațiunile de astupare a găurilor, cu ajutorul unei infirmiere L.M.B. [1] cu văl albastru și mustață (dovadă doveditoare că e vorba de o femeie bărbată).

Eczema stă la căpătîiul fiului ei vitreg, încurajîndu-l, prin voce și mimică, să suporte dureroasa operațiune. Merită văzută cum își joacă rolul de mamă de-a doua, femeia asta tînără și frumoasă. Știe să-și uite farmecul, eleganța și tinerețea, pentru a-și expune inima de aproape-mamă. Ar trebui ca taica Okapis să se hotărască să-i facă un plod cît mai repede, căci femeia asta are instinctul matern branșat la contorul electric ! Nu poate fi lăsată cu încărcătura asta toată viața. Are și ea dreptul la partea ei de fericire. Blata mielușea ! O să-l ai curînd, plodul tău, frumoaso ; mai ales dacă sari des pîrleazul, ca adineauri cu San-Antonio.

Îi fac un semn extrem de discret pentru a o invita să mă urmeze. Ea se supune și ne întîlnim pe coridor.

— Să mergem în camera ta, îi fac eu.

Ea pare intrigată. Odată ajunși în hogeacul ei, se întoarce spre mine, cu o privire plină de candoare.

— Ți-am spus eu că se pregătește o nenorocire ! face ea.

— Și cum nu vine niciodată singură, spun eu, ține un aconto, în așteptarea restului, tîrîtură !

Și îi administrez cea mai teribilă scatoalcă pe care a primit-o vreodată o doamnă de rangul și condiția ei. Cele cinci degete ale mele își lasă urma în fondul ei de ten.

Ea deschide gura, privirea se coagulează, genele i se umezesc.

— Și acum, serenada mărturisirilor, bunicuțo, îi fac eu. Ia povestește-mi nițel filmul !

Ea își strînge buzele, ceea ce înseamnă, în cazul ăsta, ceva de genul „Așteaptă tu mult și bine".

O înhață de umeri și o catapultez într-un fotoliu.

— Ascultă, fetițo, spun eu. O să fac și eu pe clarvăzătorul. Și pun pariu pe colierul tău de diamante, contra unei perechi de palme, că-ți întrec ghicitoarea pe planul prevestirilor.

[1] Licențiată în mercurocrom și în bandaje.

Îmi dreg glasul, pentru a-i da acele inflexiuni senzuale care mi-au adus premiul întîi la compunere cînd frecventam școala primară.

— Dacă nu-ți dai drumul la gură, Eczema, îl chem pe soțul tău și îi povestesc totul.

Ea se hotărăște în sfîrșit să ciripească.

— Care totul ? întrebă ea sfruntat.

Iat-o că se ridică și începe să umble cu pași mari prin hogeac. Are draci ! Un operator de televiziune ar face un plan apropiat cu mîinile ei care se-ncleștează spasmodic, pentru a-i arăta agitația interioară.

— Atentatul tău de la terenul de tenis și cel care tocmai a avut loc în salon !

— Atentatul meu ! Domnule, ți-ai pierdut mințile ! E tare, nu ? Se crede la Odeon în anii '30, jucînd un rol în actul al treilea din „Nu călca pe săpun, că-ți rupi gîtul pe scară".

E năucitor de cinică, frumoasa asta !

— Nu ține, Eczema, îi spun eu. Îți pierzi timpul negînd. Ți-am văzut cărțile și dacă vreau să te distrug, n-am decît să-i suflu un cuvînt bietului tău soțior miliardar, care-i supărat foc.

Un rîs pe care un romancier mediocru l-ar califica drept cristalin își ia zborul de pe buzele ei pline (îmi storc stilul din ce în ce mai mult, ați observat ?).

— Zău că ai luat-o razna, dragul meu !

V-am spus eu că ne aflăm în plin repertoriu al epocii „Fecioara și Mama-mare" !

— N-are rost să negi. Ți-ai agățat mănușa de grilajul terenului de tenis atunci cînd ai trimis mingea prin spărtură ; eu am găsit firele și am și mănușa sfîșiată ! Orice expert te-ar înfunda cu astfel de probe.

Ea chicotește.

— Și mai ce ?

— Astă-seară, găselnița cu trandafirul fluorescent, era o idee destul de bună, într-adevăr. Tu împărțeai rozetele, tu i-ai dat-o pe cea luminoasă fiului tău vitreg. Nu-ți mai rămînea atunci decît să-l înjunghii liniștită pe întuneric. Minunată țintă. Nu numai că licărirea îți indica victima, dar îți mai arăta și locul care trebuia lovit, pentru că, în general, genul ăsta de chestii se agață-n dreptul inimii ! Bravo ! Îți merge mintea, Eczema.

— Faci niște presupuneri oribile !

— Ah, da !

— Îţi poruncesc să ieşi afară !

— Dacă plec din camera asta, mă duc glonţ la Okapis şi-l pun la curent cu situaţia !

— Soţul meu ? Dar ,îl chem chiar acum şi după asta mai vorbim !

Se duce la noptieră şi apasă pe butonul unei sonerii.

— Să-i repeţi ceea ce tocmai mi-ai spus, rînjeşte ea şi atunci să vedem cum o să reacţioneze.

Îmi compun un mic zîmbet condescendent. Dar, fie vorba-ntre noi şi ceilalţi, nu mă simt mai în largul meu decît un termometru aflat în exerciţiul funcţionării ! Pe soţi îi cunosc bine, vă daţi seama, de cînd le tot suflu soţiile. Cu cît sînt mai încornoraţi, cu atît au mai multă încredere ! Chiar dacă te găsesc gol, în pat cu doamna, dacă ea susţine că ai încercat s-o violezi, ei te dau afară în şuturi şi-n scandal. Altfel, e mişto credulitatea. E reconfortantă : în unele cazuri, îţi spui că omul nu-i chiar atît de rău, de vreme ce ajunge o privire angelică a consoartei sale pentru a-l face să înghită gogoşi mari cît coapsa mea ! De-aici şi pînă la a-l determina pe Okapis să mă încuie-n camera mea, în aşteptarea ipoteticei reîntoarceri a flotei sale, nu e cale prea lungă.

Aştept un minut şi treizeci de secunde, după care sună cineva. Eczema deblochează sistemul de deschidere automată. Intră doi servitori. Deloc plăpînzi : nişte dulapuri ! Şi unul şi celălalt sînt cu un cap mai înalţi ca mine. Mă prind într-o viteză că se-mpute treaba şi că japiţa m-a tras în piept clasa-ntîia. Ea le spune ceva în greceşte. Nu înţeleg limba, dar nu-i nevoie să mă duc să-mi cumpăr metoda Assimil ! Am priceput despre ce-i vorba. Cei doi zdrahoni se-ndreaptă spre mandea. Ce face-n cazul ăsta mult iubitul San-Antonio ? Îşi scoate puşcociul ! Numai că, iată, mi-am lăsat artileria în cameră, *because* un pistol de 11 mm într-un smoking de mătase naturală sare-n ochi ca un preot pe schiuri. Atunci, ce face în acest al doilea caz descurcăreţul San-Antonio ? Înhaţă un scaun de picior şi aşteaptă să se precizeze lucrurile. Adopt această soluţie extremă.

— Ia zi, Eczema, zeflemisesc eu, ţi s-a deghizat soţul în gorilă, mai nou ?

Ea se așează pe pat, apucă o pilă de unghii, cum a văzut că se face în super-producțiile hollywoodiene și se preface că n-o interesează situația.

Cei doi mardeiași au tehnică. În loc să mă atace frontal, se despart. Unul dintre ei descrie un arc de cerc pentru a mă ocoli, celălalt rămîne în pragul ușii. Degeaba-ncerc să-i supraveghez simultan pe cei doi domni, dat fiind că Felicia a omis să mă doteze cu faruri la spate, sînt nevoit să mă dau înapoi, astfel încît să constitui cel de-al treilea vîrf al triunghiului format împreună cu ei. Scaunul pare ușor în mîna mea. O să i-l trag în bot primului la rînd, dar n-o să ajungă pentru amîndoi. Inconvenientul lui Ludovic al XVI-lea !

Se produce un scurt moment de observare reciprocă.

— Și-acum ? fac eu. Așteptăm buletinul meteo sau decolăm pe-ncredere ?

Dar îmi trece cheful de rîs cînd îl văd pe gagiul din ușă scoțînd de sub pulpana livrelei o flintă ciudată. Seamănă cu claxonul unei mașini de altădată. Are o țeavă evazată, o pară de cauciuc și în plus, un mîner ca o manșă.

Mă zgîiesc la ea.

— Dai un recital, Puiule ? îl întreb eu.

Nu pare să priceapă nobila limbă a lui Molière. Îi spune două vorbe Eczemei și dama iese fără să se uite înapoi.

Am impresia e groasă, fraților ! Nu prea-mi dau seama la ce folosește pompa lui de spălături stomacale stil Vocea Stăpînului, dar am senzația că nu m-așteaptă nimic bun.

Mă-ntorc spre fereastră. Din nefericire, storul metalic e pe jumătate lăsat. Pe de altă parte, camera fiind insonorizată, nu-mi servește la nimic să guiț. Poate c-ar trebui să fac uz de scaun cît mai e vreme, nu ? Ce ziceți ? Cînd lași să treacă clipa C, primești în bot ora H, vere !

Ridic scaunul. Insul cu trompă întinde mîna. Îi trag una cu nenorocita mea de armă. Fără prea mare speranță, recunosc. Omul are reflexe de cameleon ! Fără să-și dezlipească tălpile de podea, face o eschivă fulgerătoare. Scaunul meu face țăndări oglinda mesei de toaletă. Bun așa, iată-mă acum procopsit și cu șapte ani de ghinion pe deasupra, asta-i culmea !

Trompetistul nu-şi poate reţine un zîmbet amuzat. Înaintează spre mine. Îmi spun, *in petto,* pentru a nu fi auzit de urechi vrăjmaşe : „Micul meu San-Antonio, ai mai fost şi-n alte dăţi în căpăcapatp pînă-n gît. Totul s-a terminat de fiecare dată în avantajul tău. Azi după amiază, de exemplu, situaţia se dovedea a fi la fel de dramatică. Aşa că lasă-ţi instinctul să vorbească, e un orator înnăscut".

Plin de simţire, nu ? Cînd mă îmboldesc în felul ăsta, nu pot să-mi rezist. Aş obţine orice de la mine cu astfel de argumente.

Aşa că, ştii ce fac ? Ghiciţi ! Lipsa voastră de imaginaţie mă enervează. Ei bine, mă prefac că vreau să trec peste patul Eczemei ca să ajung la uşă. Oponentul meu cu flintă vrea să-mi taie calea şi face un salt într-o parte. Pe loc, îl plachez la picioare, cu o rostogolire formidabilă. Are un noroc nebun, jigodia. În loc să se dea cu roţile-n sus, reuşeşte să rămînă în picioare şi să-mi tragă un şut în ceafă. Dumnezeule ! Jupînul are pedalarea lui Poulidor ! Îmi oferă o cale lactee în stare de funcţionare demnă de admiraţia unui astronom. Văd parchetul urcînd să-mi facă o vizită şi pocnindu-mă zdravăn peste bot.

Cu stîngăcia unei broaşte ţestoase răsturnate, încerc să mă ridic. În acel moment, crîncenul valet îmi bagă pîlnia trompei drept în meclă şi se-apucă să apese para de cauciuc. Un lichid rece îmi stropeşte faţa. Simt că totul se clatină. Cad din nou lat. Aş vrea să mai încerc ceva, dar e imposibil. Treceţi-mă absent şi întoarceţi pagina !

CAPITOLUL 14

Eu, mă ştiţi ?

Nu sînt uşor de neutralizat. Sînt unii care leşină la auzul unui simplu „bau !". Nu e cazul lui San-A. Din clipa-n care m-am prins că drăcia care mi se suflă-n nas e un narcotic puternic, fac ce-am mai făcut recent, pe fundul apei : mă abţin să respir.

Mai mult, expir uşurel pentru a alunga vaporii nocivi care mă-nconjoară. Nu e decît o amînare, ziceţi voi ? Se poate. Dar trebuie întotdeauna să-ţi amîni scadenţele la maximum, dacă vrei să ai un beneficiu, căci devalorizarea continuă şi timpul lucrează în favoarea ta.

Mi se-nvîrte capul. Mă uit la călăul meu şi-l văd cu douăsprezece picioare, încă unul şi sînt amator ! Cei doi bărbaţi discută în greacă. Apoi tac. Percep un pocnet care aminteşte de explozia unui balon roşu atins de capătul incandescent al unei ţigări.

O bufnitură considerabilă. Ditamai greutatea mi se prăvăleşte în spinare şi-mi dau seama că e vorba de hoitul unuia dintre zdrahoni. Asta mă sileşte să trag aer în piept, dar cum aerul pe care-l am la-ndemînă e poluat, mi se taie filmul.

*
* *

Nu durează mult. Maximum un minut. Din norii prin care plutesc, aud încă un pocnet și o bufnitură încă și mai puternică... În fine, mă smulg din leșin cu o greață monumentală.

Izbutesc să mă întorc pe-o parte, să deschid ochii... Și ce văd ? Să vă zic, să nu vă zic... Surprizele, pentru voi ăștia, înseamnă orz stricat pe gîște ! În fine, îmi e scris probabil să vă trec totul cu vederea !

În cameră se află cineva. Cineva care a intrat prin balcon și care s-a strecurat pe sub stor. Cineva care e înarmat cu un delicios pistol cu amortizor. Cineva care n-a șovăit să deschidă focul și care i-a curățat pe cercetașii mei ca și cum ar fi ronțăit două alune ! Cineva ca lumea, ce mai ! Și mai ales eficient.

Cine ? Dacă aș fi jigodie, nu v-aș spune !

Dacă aș fi mercantil, v-aș trimite răspunsul prin poștă, contra cost.

Dacă aș fi neserios, v-aș spune baliverne !

Dar cînd ești San-Antonio, cu tot ce reprezintă asta [1], nu trișezi, nu faci rabat, mergi pe drumul drept ; joci cinstit și basta ! Îi spui cititorului că e un tolomac, firește, dar te porți totuși cu el ca și cum ar fi aproape inteligent. Reputația înainte de toate. În meseria mea, e la fel ca în caramangerie : totul trebuie să fie absolut proaspăt ! Da, numai reputația contează. Și-apoi, la urma urmei, la ce mi-ar folosi fițele ? Doar nu sînt poponar. Bine mi-ar sta să mă fandosesc cu un Colt în mînă, nu ? Nimeni nu m-ar lua-n serios !

Pardon ? Ce spuneați ? Că durează prea mult pînă să vă pun la curent ? Grăbiților ! O să fiți lămuriți buștean cînd o să vă spun numele persoanei salvatoare. O tresărire de surpriză, și încă-i mult. Pariez că sînt deja niște zgubilitici care au ghicit din greșeală.

Persoana, de vreme ce trebuie să o identific, ce lichidează într-o zi cît un Mare Magnific... Dar ce tot îndrug ! Na, că fac și poezie. Remarcați totuși că ce-am spus se potrivește cu situația. Gloria poate să fie mare

[1] Cîte-o mică frază ca asta din cînd în cînd, îți menține prestigiul.

pacoste, dacă vrea ! Modul în care i-a secerat pe cei doi zdrahoni spune multe despre ce-ar fi în stare.

— Cum te simți, Tony, scumpule ?

În loc să-i răspundă, Tony se tîrăște pînă la chiuveta cea mai apropiată ca să-și golească stomacul. Narcoticele improvizate, combinate cu marile surprize dau uneori rezultate de acest gen.

Tot lichidîndu-mi stocurile supranormative, cuget adînc. Eu, mă știți ? Sînt capabil să cuget în toate pozițiile și în timpul celor mai diverse acțiuni, de la actul sexual pînă la actul notarial. Mă gîndesc că acest rodeo al Glorici e ceva extraordinar. Iată o mică descreierată care nu se gîndește decît cum să se bucure de miliardele lui tăticu'. Din două-n două minute trebuie salvată din ghearele lupului cel rău și dintr-o dată, atunci cînd mă aflu eu într-o situație critică, fata apare precum zîna din poveste cînd trebuie schimbat dovleacul în caleașcă, cu o baghetă magică ce nu poartă marca Hermès ci mai degrabă Castine-Rainette [1].

Mă extrag din chiuvetă. Copila Victis mă așteaptă, așezată pe pat, cu trofeele vînătorii la picioare.

— Frumos safari, Gloria, aprob eu. Și bravo pentru intervenție. Te joci des de-a Ioana d'Arc ?

— De fiecare dată cînd un mare nătărău de polițai francez se lasă prins de gorile ca astea, răspunde ea prompt.

O întreb, arătînd spre domnii decedați-fără-să-și-lase-adresa :

— Ce facem ? Îi băgăm la cutie sau comandăm ferparuri ?

— Îi lăsăm aici, Tony. Stăpîna lor n-are decît să se descurce.

Sînt cheaun ca după chef, fraților. M-au năucit complet cu somniferul lor, grăjdarii micuței doamne. Clătinîndu-mă, mă-ndrept spre flaconul de elixir al Doctorului Gilbey, din moment ce știu unde e pitit și-mi repartizez un număr respectabil de centilitri scutiți de vamă. Uf ! Așa mai merge, simt cum îmi recapăt culoarea din obraji.

Mă uit la Gloria și, pe cuvîntul meu îmi pare aproape frumușică în postura de războinică. Nu mai pare

[1] Celebru armurier parizian.

deloc superficială și descreierată. Are privirea tăioasă și bărbia voluntară.

Pe buze îi flutură un zîmbet enigmatic.

— Pari să cunoști foarte bine locurile, murmură ea.

Ori mi se năzare, ori fetița asta știe mai mult decît vă imaginați despre relațiile mele cu Eczema.

— Ne spunem totul, sau continuăm să ne prefacem că pe copii îi aduce barza ? o întreb eu brusc.

Ea-și privește pistolul ca și cum ar fi vorba de un ruj de buze.

— Agent O.S.S. 006 ! anunță ea.

— Nu-ți mai lipsea mult, remarc eu.

Ea zîmbește și declară :

— Mi s-a mai zis.

— Chiar există o adevărată miss Victis ?

— Firește, Tony. Se află într-un sanatoriu și primește în fiecare dimineață un șoc electric și două chifle la micul dejun.

— Povestește-mi totul înainte să-ți cad la picioare, mort de curiozitate !

— Simplu...

Ca să mă impresioneze, ea-și rotește pistolul pe deget, așa cum n-a izbutit niciodată s-o facă bietul Gary !

— Nu-i rău, apreciez eu, pe cînd un spectacol la Olympia ?

Totuși, ce cochete sînt femeile !

— Într-o dimineață, la Departamentul de Stat a sosit o scrisoare anonimă, continuă Gloria. Conținea următorul sfat : „Statele Unite trebuie să împiedice cu orice preț reuniunea din Kukubau, altfel, consecințele vor fi cumplite".

— Asta-i tot ?

— Practic, da.

— Și Departamentul de Stat a făcut pe el ? Credeam că americanii sînt mai calmi.

— Un amănunt le-a atras atenția, Tony.

— Care ?

— Scrisoarea era anonimă, dar fusese redactată pe o hîrtie care purta antetul ambasadei americane din Quito (Ecuador). Ancheta făcută acolo n-a dat nici un rezultat Pentru orice eventualitate, a fost prevenit Okapis. Asta l-a alarmat, numai că totul fusese deja aranjat ! Atunci mi s-a dat mie pe mînă afacerea, *my dear.*

— Armatorul e la curent ?

— Firește. Chiar el s-a înțeles cu bătrînul Victis ca eu să trec drept fiica lui pentru această ocazie. Victis a fost foarte încîntat să poată arăta lumii o moștenitoare prezentabilă. Să n-ai decît o fată și să fii nevoit s-o ții închisă, în secret, într-o cameră capitonată, e cumplit. Apropo : se pare că-i semăn, adevăratei Gloria.

— Magnific ! Numai în State poți să vezi așa ceva. Și San-Antonio, dacă nu sînt indiscret, ce caută-n toată tărășenia asta ?

Ea mă măsoară de sus în jos, apoi de jos în sus.

— A fost ideea lui Okapis. Un capriciu de miliardar !

— Îți bați joc de mine ?

— Nu. Omul te admiră grozav de cînd ai rezolvat încurcăturile unui compatriot de-al lui, armatorul Sulakis [1].

— Extraordinar ! Și ?

— Își punea toate speranțele în tine ; am impresia că n-are deloc încredere într-o femeie agent secret. A aflat că ești în concediu și m-a însărcinat să te contactez.

— Agenții americani fac pe plasatorii, mai nou ?

— Trebuie să-ți spun că, în afacerea asta, care nu se bazează pe nimic concret, aveam mînă liberă. Pentru mine era un fel de concediu... Toate cheltuielile plătite ! Și-ncă gras ! Și apoi, auzisem și eu de tine. În consecință, am jucat micul teatru pe care-l știi !

— Bravo ! Într-una din zilele astea, ar trebui să ceri un rol de la M.G.M., l-ai obține cu siguranță. Dar atunci, atacurile cărora le-ai căzut victimă ?

— Cu excepția celui de la bordul iahtului, erau niște înscenări !

— Inclusiv cel de pe Coasta de Azur ?

Pufnește în rîs.

— Mai ales cel de pe Coasta de Azur ! Teatru, Tony Inclusiv salvatoarea apariție a camionagiului !

Cred că mi-a căzut fața, căci ea se neliniștește :

— Ai o expresie cam ciudată !

— Gloria, murmur eu, cred că niciodată-n viața mea n-am avut așa un chef să trag o mamă de bătaie unei femei !

— Încearcă, murmură ea cu o voce răgușită ; venind din partea ta poate să nu fie chiar foarte neplăcut ! Mă

[1] Vezi „Sirop pentru viespi"

dau în vînt după senzaţii tari, Tony, asta explică de ce-am ales o meserie periculoasă.

Abandonez ideea pentru a mă consacra momentului prezent.

— Unde ai ajuns cu ancheta, scumpă colegă şi totodată logodnică ?

— La episodul din seara asta. Te-am observat, supravegheat, urmărit. Aşa am reuşit adineauri să aud totul. Sînt convinsă că Okapis ar fi făcut mai bine să se-nsoare a doua oară cu o cobră, ar fi fost mai în siguranţă decît cu frumoasa Eczema. Ştiai că insula e complet izolată de restul lumii ?

— Mi-a spus Okapis.

— Nu prea-mi dau seama ce rol joacă nevastă-sa. La ce i-o fi folosit să izoleze insula ?

— Ce-ar fi s-o întrebăm chiar pe ea, Gloria ?

Fata se ridică, netezindu-şi fusta.

— Sărută-mă, Tony, oftează ea, întotdeauna m-a excitat frenezia acţiunii.

— N-am obiceiul să mă coţăi în cimitire, i-o tai eu scurt, păşind peste cele două cadavre.

— Eşti mai puţin senzual decît mine ! îmi reproşează dulcea mea consoră.

Ridic din umeri.

— Nu mai puţin senzual, inimioara mea : mai puţin complicat. Pot să te întreb ceva ?

— Dă-i drumul.

— Nu eşti cumva la fel de ţăcănită ca cealaltă Gloria, din întîmplare, fără să pari ?

Amuzant e că asta o distrează !

CAPITOLUL 15

Eu, mă ştiţi ?

Cînd am o mare surpriză, încerc întotdeauna să trag nişte concluzii.

În acest caz, cele pe care le extrag din evenimente sînt destul de contradictorii. Pe de-o parte, avem deci nişte indivizi care vor să-l împiedice pe profesorul E. Prübette să vină în Kukubau şi care fac tot posibilul să-l convingă. Pe de altă parte (a Atlanticului), alte persoane, la fel de oculte, trimit o scrisoare Departamentului de Stat pentru a anunţa că se împute treaba. Pe o a treia parte, în sfîrşit, o avem pe doamna Sare-la-Slip Okapis, care azvîrle romantic mingi de tenis explozive, înfige cuţite (sau pune să fie înfipte, ceea ce duce la acelaşi rezultat) în pieptul fiului ei vitreg şi ordonă gărzii ei personale trimiterea scumpului San-Antonio pe lumea cealaltă. Pentru a încununa totul, vapoarele şi avioanele dispar, iar noi rămînem fără legătură radio pe insulă. Pentru orice fel de corespondenţă, sînteţi rugat să vă trimiteţi mesajele printr-o sticlă în mare ! Mareea se va-nsărcina să le distribuie (de două ori pe zi, ca în marile aglomerări urbane !) Există oare legături între forţele diferite enunţate mai sus ? Cuferele scufundate, de exemplu, care erau cît pe-aci să mă coste viaţa, sînt cumva ale Eczemei ? Indivizii cu harpoane acţionau la porunca ei ? Toate astea vor trebui clarificate, iepuraşi-

lor ! Nu poţi să-ţi foloseşti materia cenuşie în gol ; e ca onanismul, sfîrşeşti prin a ajunge constipat.

Gloria, alias O.S.S. 006, mă anunţă că o să-şi lase puşcociul în cameră, Coltul fiind practic imposibil de asortat la o rochie de seară.

— Încredinţează-mi-l mie pe micul tovarăş de vremuri grele, îi spun eu. Mai poate fi încă util. N-ai consumat decît două gloanţe şi el conţine opt, dacă cunoştinţele mele de armurerie sînt corecte.

Ea mi-l întinde fără să clipească.

— Auzi, minunato, e un mic detaliu care mă frămîntă. Cînd i-am curăţat pe derbedeii care te răpiseră în largul coastei ecuadoriene, mi-ai spus că erau aceiaşi indivizi ca pe Coasta de Azur, ce rost avea minciuna asta ?

Ea zîmbeşte pieziş.

— Pentru că te credeam un poliţai mai bun, *mister* San-Antonio, şi pentru că vroiam să-ţi risipesc bănuielile, în caz că le-ai fi avut.

Roşeaţa umilinţei mă transformă în cardinal.

— Adică ?

— După falsa mea răpire, poliţia din Nisa te-a anunţat că maşina aşa-zişilor gangsteri a fost găsită la locul agresiunii, adu-ţi aminte !

Tresar.

— O.K., păpuşă, am fost ultimul dobitoc. Atentatul petrecîndu-se noaptea, pe un drum puţin umblat din vîrful muntelui, chiar că n-aveau cum să plece pe jos.

— Ah ! Ştiam eu că eşti băiat deştept ! ironizează O.S.S. 006.

Îmi continui raţionamentul, pentru a-i dovedi că nu mi s-au constipat celulele :

— Pe de altă parte, cum ei mă urmăreau şi nu puteau să prevadă unde mă duc, de vreme ce nici eu nu ştiam, n-ar fi avut cum să-şi pregătească o maşină de rezervă. Rezultă că i-a luat camionagiul cu el. Din moment ce era complicele lor, de ce-ar mai fi intervenit, făcînd acţiunea să eşueze, dacă nu din cauză că totul a fost premeditat cu mare grijă ?

— Ei, bravo, Tony ! Are dreptate Okapis ; eşti un tip de-a dreptul remarcabil, dacă eşti un pic împins de la spate.

Ne aflăm la uşa marelui salon, unde, de bine de rău, balul e la apogeu.

— Ar fi fost mult mai simplu să dai cărţile pe faţă cu mine, decît să faci tot circul ăsta !

Ea clătină din cap.

— Ce puţin te cunoşti, San-Antonio. Dacă nu te-aş fi incitat cu tot circul de care vorbeşti, n-ai fi acceptat niciodată propunerea lui Okapis.

— Şi de ce, mă rog ? N-am nimic împotriva călătoriilor, dacă vrei să ştii !

— Nu, dar eşti prea orgolios ca să accepţi să te asociezi cu o femeie : am avut tot timpul să-mi dau seama !

Îmi depune pe buze o sărutare tristă.

— Logodnicul meu ! face ea.

— Şi totuşi, ai avut mare noroc că eram pe vapor !

— Şi tu, că eram eu aici ! Sîntem chit, nu ?

— Aşa s-ar zice. Ai idee cine erau indivizii cu răpirea autentică, miss Sherlock ?

Ea devine serioasă, foarte serioasă.

Cum un servitor îşi face apariţia, purtînd o tavă plină de cupe de şampanie, ea coboară vocea pentru a-mi spune :

— Mai mult ca sigur că Okapis a comis o indiscreţie în ceea ce mă priveşte. Se încearcă lichidarea mea înainte să se declanşeze totul.

Clatin din cap.

— Pentru a te lichida, era de-ajuns să te arunce cineva peste bord cu un cuţit înfipt în beregată, drăguţo. Dacă indivizii aceia vroiau să te răpească, înseamnă că aveau altceva în minte !

Ea nu răspunde nimic şi intră-n salon.

Înainte să se declanşeze totul !

De ce oare-mi răsună în urechi fraza asta a Gloriei ?

Orchestra e pe cale să interpreteze un vals lent pentru linoleum intitulat „Gura ta e un colier pentru mine". S-au format cîteva cupluri. Regele Falik se-nvîrte împreună cu vice-regina Teniei, iar generalul Von Mosch încearcă rezistenţa piciorului său articulat, valsînd-o pe Antigona. Îmi pare cam palidă, săracuţa. Chestia care i s-a întîmplat frăţînelui ei i-a coborît rău moralul. Zărindu-mă, ea-mi aruncă o privire grăitoare. Frumoşii ei ochi limpezi îmi spun „În tine-mi pun speranţa că mă vei elibera, mîndru cavaler". Dar mîndrul cavaler (în acest caz, San-Antonio ; mulţumesc, pun să mi se livreze lăzi de elogii direct din fabrică) are altă treabă acum.

O caută din priviri pe Eczema cea perfidă. Aceasta din urmă nu dansează, ci poartă o conversaţie între patru ochi cu arhiducele Franz-Josef de Kronenburg, care-i aruncă ocheade catifelate, stil „Într-una din zilele astea, ar trebui să facem o escapadă la Sarajevo".

Mă îndrept spre ei. Dama nu mă vede, căci stă cu spatele la mine.

— Ce faci, amice, cauţi un suflet cald ?

Béru !

O ţine-ntre labe pe Caramba, care, cu coama-n vînt şi într-o revărsare de paiete, face pe Manon.

Îi fac discret cu ochiul Grasului. El îmi face semn să mă apropii.

— Ai văzut ce bucăţică bună mi-am tras, face el în faţa damei.

— E un amor, amorrr ! gîngureşte meseriaşa si-ului bemol.

— E *in the* limbă *for me !* îmi şopteşte Namila lingîndu-şi buzele.

S-a exprimat în limba lui Shakespeare, după cum aţi remarcat, ca să nu fie înţeles de damă. Într-adevăr, Caramba, care vorbeşte fluent engleza, n-a priceput nimic.

— Ne-am întîlnit la bufet, ea şi cu mine, explică Bérurier. Am ciocnit un pahar, ne-am plăcut din ce în ce şi m-am aventurat s-o invit la o ţopăială. Nu că aş fi vreun Serge Lifar, dar la vals, nu pot să rezist. De cum începe muzichia în trei timpi, îmi fredonează automat picioarele.

Ce mai, nebunie totală, vă zic !

— Doamna e taliancă, după cum ştii, continuă el, înseamnă că are temperament. Sîntem făcuţi să ne-nţelegem.

Îi las deci să „se-nţeleagă" şi mă apropii de Eczema.

— Vreţi să-mi acordaţi acest dans, doamnă ?

Ea se întoarce şi zîmbetul deja schiţat îi dispare. Doamna Okapis rămîne puţin trăznită. Mintea i-o ia razna. Mă vede aici, în faţa ei, teafăr şi nevătămat, atunci cînd mă credea deja aruncat la gunoi. E un şoc pentru ea, s-o înţelegem, sărăcuţa !

— Dar vă rog, scumpă doamnă, mormăie arhiducele printre dinţi, jignit.

Iată-mă cu braţele deschise şi cu Eczema între ele. Valsăm. Precum mustarul, momentul nu e lipsit de picanterie !

Bine-nţeles, exploatez la sînge situaţia, trecînd sub tăcere intervenţia scumpei mele logodnice.

— Data viitoare cînd îmi mai trimiţi pe cap escadronul morţii, frumoasa mea, îngrijeşte-te să fie doisprezece, pentru o mai bună echilibrare a forţelor.

Ea nu-mi răspunde. Îşi foloseşte toată energia pentru a-şi menţine zîmbetul. Dar îi simt ghearele de pisică sălbatică cum se înfig prin mătasea smokingului meu.

— Nu-l deşira, m-a costat douăzeci de mii, îi ciripesc eu la ureche, şi e greu de găsit un atelier de remaiaj, în zilele noastre !

Facem turul salonului, temporar contopiţi în dans, precum am fost şi în dragoste (Nu mă exprim prea rău, nu ? Apropo, pe cînd premiul Goncourt ?)

— Trebuie să-ţi comunic ceva, scumpă Eczema : în acest moment, în camera ta se află două cadavre. După părerea mea, e o dezordine prea mare ca Okapis să te creadă dacă-i spui că domnii ăştia au murit de scarlatină.

— Ei şi ? bravează ea.

— Şi dacă nu-mi răspunzi la întrebări, drăguţo, o să provoc pe loc marea scenă de familie.

— Şi ce-ai vrea să ştii ?

Are ceva sînge rece, dama asta. Plus curaj şi stăpînire de sine, tot ce-i trebuie.

— Ce conţineau cuferele scufundate ; nu ştiu de ce, dar mă frămîntă problema !

— Nu sînt la curent !

— Dacă o iei aşa, simt că relaţiile noastre se vor strica într-o viteză, puiule.

Ea face ochii mari.

— Îţi repet că habar n-am ce-i cu cuferele de care vorbeşti.

Valsul se sfîrşeşte ; cum ne aflăm în apropierea bufetului, hotărăsc să beau ceva rece. Îi ofer şi Eczemei, care refuză.

— Rău faci, ar trebui să te simţi ca acasă ; mi se pare mie, sau eşti puţin crispată ?

Mîna lui Béru mi se prăvăleşte pe umăr.

— Ţi-ai găsit şi tu perechea ? remarcă el.

— Nici nu știi ce bine zici, Grasule. (Cobor vocea și adaug, arătînd spre Caramba :) Mai ales, nu adormi pe soprana ta de mare tonaj, trebuie să rămîi vigilent, Grasule, pot să se întîmple niște lucruri.

— Iar ?

— Da, cum zicea Damian, ne așteaptă o zi grea !

Béru dă din cap.

— Găsesc că începe să fie cam prea de tot, dacă te gîndești că am venit de-abia azi dimineață !

Mă-nghiontește, brusc :

— Fii atent, zîna ta s-ar părea că face pași.

Efectiv, profitînd de scurta mea convorbire cu Béru, Eczema a dat ocol bufetului, îndreptîndu-se spre o ușă-fereastră. Mă grăbesc s-o ajung din urmă pe terasă.

— Hello, scumpo ! fac eu, vrei să iei trenul ?

Ea se întoarce spre mine. Apoi, brusc, o ia la fugă. Are viteză, dar ca să poți scăpa de un tip care aleargă suta de metri în unsprezece secunde cu o valiză plină de bolovani în spinare, trebuie să-ți fi masat mai întîi picioarele cu ulei de leopard. O înhaț pe frumoasa mea fugară de vălul ei care flutura în vînt.

— Vino să-ți dau păpica, *baby* !

Cu un gest scurt, ea-și smulge vălul, după care încalecă balustrada și se-aruncă în gol. Vă dați seama ! Să-mi facă mie una ca asta ! Rămîn ca un bou cu bucata de pînză transparentă în mînă. De jos se aude un zgomot plat și înfundat. Pe partea asta, terasa se întinde deasupra unor stînci înalte de cel puțin douăzeci de metri.

Mă aplec și lumina lunii îmi îngăduie să zăresc forma de culoare deschisă pe fundul rîpei.

Ascultînd doar de curajul meu, încalec, la rîndu-mi, balustrada și caut un loc nu foarte abrupt pe unde să cobor panta pînă la femeia nemișcată. Îmi trebuie cinci minute bune ca să reușesc. Ea mai respiră încă, dar nu-i nevoie să fii absolvent de medicină ca să te prinzi că nu mai are mult.

Aplecîndu-mă deasupra ei, observ că privirea i-a mai păstrat încă o umbră de luciditate.

— Eczema, șoptesc eu, mă auzi ?

Ea bolborosește ceva. Îmi apropii urechea de buzele ei.

— Ce spui ?

— Caraliu împuțit !

Numai o muiere poate avea curajul să lanseze o insultă dîndu-şi sufletul.

Îmi face milă. E jucătoarea care a mizat totul pe-o carte şi a pierdut.

— De ce-ai vrut să mă ucizi, azi dimineaţă ?

— Nu pe tine ; pe Antigona...

— Şi-n seara asta, pe Homer ?

— Da.

— Vroiai totul numai pentru tine, nu ? Apoi ar fi fost rîndul lui Okapis ?

— Da.

Îmi şterg fruntea cu batista. Mă trec năduşelile.

— Mă duc să chem ajutoare, îi spun eu fără vlagă.

— Nu !

Vocea îi e infinit de slabă şi totuşi mai trădează încă o voinţă îndîrjită.

Îşi permite luxul să adauge :

— Nu mai ajută la nimic.

Ochii i se dau peste cap.

— Eczema ! fac eu, tu ai izolat insula ?

Nu-mi răspunde. Îi iau mîna şi o strîng între ale mele. Cineva care o mierleşte are dreptul la puţină atenţie, nu ? E greu de înghiţit hapul ăsta.

— Tu ai izolat insula, Eczema ?

S-ar putea să mă-nşel, dar aş jura că a spus „nu".

— Cuferele, scufundătorii, au vreo legătură cu tine ?

— Nu.

Al doilea „nu" e clar formulat.

— Eczema, ascultă-mă, trebuie neapărat să-mi spui...

Dar la ce bun să pui întrebări unei moarte ?

Eczema a murit !

Îi închid ochii, aşa cum se cuvine.

Cred că are dreptate Béru : începe să devină cam prea de tot, dacă ne gîndim că am sosit de-abia azi dimineaţă. Ce concentraţie, nu ? Sînt un autor dens.

CAPITOLUL 16

Eu, mă ştiţi ?

Sînt omul hotărîrilor rapide. În loc să dau alarma, îmi spun că e mai bine să trec sub tăcere accidentul (dacă aşa ceva se poate numi accident) şi să aştern deasupra vălul uitării. Apropo de văl, în clipa în care ajung înapoi pe terasă, arunc vălul peste balustradă. După care, îmi scutur smokingul de praf.

— Ar trebui să-ţi îndrepţi şi cravata, *darling,* face, din umbră, vocea agentului O.S.S. 006 (fata care mai avea o cifră şi era celebră).

Asta da înger păzitor ! Puştoaica asta e pe cale să devină *miss* lipitoare ! Curînd n-am să mai pot să-l duc pe Marcu să plîngă, fără ca ea să mă vadă.

— Ai văzut totul, Gloria ?

— Totul. A fost o scenă foarte reuşită. Destul de neaşteptată, trebuie să recunosc.

— A fost o jucătoare pătimaşă, fac eu.

Imaginea baccarescă a Eczemei nu-mi iese din frumosul meu cap.

— Cu siguranţă, admite colega şi nu mai puţin logodnica şi nu mai puţin prietena mea.

Am impresia că aţi avut o ultimă discuţie, voi doi ?

— Ţi-e teamă că-ţi ascund ceva, *miss* Poliţie ?

— Cu bărbaţii, nu se ştie niciodată, glumeşte ea. Nu ştiu să mint, dar singura minciună pe care o practicez cu succes e minciuna prin omisiune. Ce ţi-a spus ?

Ultima parte a frazei a fost rostită cu o voce aspră ca un lătrat [1].

— A recunoscut că intenționase să-i asasineze pe copiii Okapis. Presupun că armatorul nostru și-a prevăzut cîteva dispoziții testamentare care să garanteze integralitatea moștenirii de către cei doi plozi. Ceea ce n-o aranja deloc pe Eczema, care se și vedea supraviețuind de la o zi la alta, după moartea bătrînului ei soț.

— De ce-a ales tocmai perioada asta de recepții pentru a o face ?

Îmi sărut condescendent colega.

— Tocmai pentru că era momentul ideal, scumpa mea. Prezența musafirilor regali îi garanta o anchetă sumară. Nu ți-i poți închipui pe gaborii ecuadorieni luîndu-i la tăbăceală pe regina-mamă a Brabantului și pe arhiducele Kronenburg de Lux ! S-ar fi tras concluzia că au fost niște atentate anarhiste. Mi se pare că creierașul tău de femeie se sufocă, nu ?

Ea zîmbește.

— Iar tu, istețule, o iei prin bălării cînd îți închipui că femeia asta arunca ea însăși mingi de tenis explozive și-și înjunghia fiul vitreg, atunci cînd avea mardeiași la dispoziție !

Trebuie să admit că riposta mă cam ia pe nepregătite.

— Să înscriem acest semn de întrebare în marginea raportului nostru, concluzionez eu, o să ne lămurim și cu asta. În orice caz, ea mi-a afirmat un lucru și sînt dispus s-o cred : n-avea nimic de-a face cu dispariția vapoarelor și avioanelor și nici cu scufundarea sau pescuirea faimoaselor cufere. Mergem să dansăm ?

Ne întoarcem în salon. De această dată, muzicanții interpretează un *blues* mai languros decît un apus de soare pe calendarul Poștei, Telegrafului și Telefoanelor. E intitulat „Nu mai mișca, mă obosește". Asta nu se dansează, se masează.

Bérurier e tot în transă, împreună cu Caramba lui. Frumoasă pereche. Zărindu-mă, vine spre mine, boncăluind în continuare, ceea ce reprezintă modul lui de a dansa.

[1] În perioada cînd eram campionul Franței la amatori de pleonasme de toate categoriile, aș fi scris „lătrat de cîine".

— M-ai văzut cum bluzez, Bătrîne ? face el, radios. Ea m-a învățat !

— Bravo, te descurci, Grasule.

— Și să vezi ce-o să mă mai descurc mai încolo, San-A., avînd în vedere că vă coc la toți o surpriză de-ți stă mintea-n loc și că atunci cînd o să-i povestești lui Pinaud, o să trebuiască să te juri pe ce-ai mai sfînt ca să te creadă.

După aceste cuvinte sibiline — și care mă cam neliniștesc — iată-l că pleacă din nou împreună cu tonomatul femelă.

— În definitiv, această *royal-party* e un congres al caraliilor, murmură Gloria.

— Aproape !

Mica Antigona e acum în brațele profesorului E. Prubette, care dansează ca o cizmă.

Face pași mici pe loc, ridicîndu-și cracii foarte sus, ca un om care traversează o piață de legume înainte de-a fi fost măturată, încălțat cu pantofi albi.

Ea îmi adresează o mimică în formă de S.O.S. peste umărul savantului. Îi răspund cu o promisiune mută. Biata copilă ! De ce primejdie a scăpat, cu mașterа care vroia neapărat s-o lichideze !

„Da, fetiță, gîndesc eu, o să te dansez. Și dacă n-ai nimic împotriva unei plimbări sub clar de lună, sînt gata să ți-l joc pe Werther fără onorariu".

Cînd se sfîrșește *blues*-ul, îi dau drumul Gloriei.

— Dacă-mi permiți, scumpa mea logodnică, mă duc să joc orfana !

— Știu că te atrage, murmură falsa *miss* Victis. Și mai știu, de asemenea, că atracția e reciprocă. Felicitări, dragul meu Tony. Ea e o moștenitoare veritabilă ; cu zestrea ei, veți putea cumpăra Prefectura Poliției ca s-o transformați în parking !

Cu aceste cuvinte, mă lasă liber, dar am bănuiala că e doar provizoriu și că va cotinua să mă pîndească. E *miss* Gaura-cheii, femela asta !

Și totuși, cu aerul meu nobil și dezinvolt care-mi cîștigă spontan afecțiunea doamnelor, mă năpustesc spre Antigona. Bătrînul E. Prubette respiră mai greu decît o oală norvegiană în care fierbe înăbușit un rasol (de unde naiba scot eu metaforele astea, stau și mă-ntreb !)

— Odihniți-vă, domnule profesor, îi spun eu, căci altfel cutia dumneavoastră cu emfizeme riscă să vă perturbeze rezervorul de astmă.

Și îi suflu partenera în doi timpi și trei mișcări.

— În sfîrșit ! oftează ea.

Ce plăcută e, mica ei exclamație ! Orchestra a abandonat *blues-ul* pentru o samba care face ravagii în acest moment în toate cafenelele. Sambă care se intitulează „Sambă dată-n stambă". Începe cu La la, la la, la la, și se termină cu la la, la la, tra la la, ceea ce mi se pare a fi extrem de îndrăzneț.

— Dulce Antigonă, îi modulez eu, vorbește-mi despre mama ta vitregă...

Ea se oprește o clipă. Surpriza i se citește pe față, ca titlul unui film pe frontispiciul Colosseumului.

— Ce întrebare ciudată ! murmură scumpa copilă.

— Am impresia că n-o iubești deloc, fac eu, exact ?

— Într-adevăr, recunoaște sincera copilă, dar cred că toate fetele ale căror tați se căsătoresc a doua oară cu femei ce le-ar putea fi fiice, trebuie să simtă aceeași repulsie, nu-i așa ?

— Atentatul împotriva fratelui tău, adineauri, nu te-a pus pe gînduri ?

Ea-și ferește privirea și apoi izbucnește.

— Ba da ! O cred în stare de orice. Dar cum să-l previn pe tata ? E nebun după ea. Cum îi era frică să vină aici, i-a angajat pînă și o gardă de corp ca s-o apere la nevoie.

De data asta, e rîndul fiului unic și preferat al Feliciei să se oprească din dansat.

— Gardă de corp ! exclam eu.

Doamne Sfinte, dar asta era ! Vorba inspectorului Bourrel, pentru a da de-nțeles telespectatorilor că programul se apropie de sfîrșit și că li se va da soluția.

Adineauri, Eczema și-a chemat oamenii, făcîndu-i să creadă că o atacam. Ah ! bieții de ei !

— Vorbesc franceza ?

— Cine ?

— Cei din garda de corp ?

Antigona rîde.

— A, nu, sînt kurzi.

De-abia aștept să-i spun Gloriei vestea. Ce față o să facă, cînd o să afle că a omorît doi cetățeni cinstiți.

Continuăm să sambăm. N-am mai văzut așa o serată ! E plin de monarhi. Ne fandosim, ne facem fițe și plecăciuni. Dansăm. Și-ntre două dansuri, ne uităm cum moare cineva. Ce balamuc ! Ce stil antic ! Roma Cezarilor, a familiei Borgia !

— Am putea să ne vedem, în Franța ? mă întreabă Antigona.

— Cu mare bucurie, fetiță.

Cum trecem prin spatele unei coloane, profit de ocazie ca să-i aplic un sărut express. Ea se înroșește, dar îl acceptă fără mofturi. Fată bună. Cu tot mălaiul ei monstruos, e simpatică.

Toate au un sfîrșit, chiar și sambele. A noastră se încheie cu la la, tra la la, cum vă ziceam mai devreme.

Gorobeții din orchestră dau să reînceapă, dar se produce un incident berurian. Grasul se postează în mijlocul salonului, bătînd din palme ca să atragă atenția. O capătă, plus, ca supliment, îngrijorarea lui San-A.

— Regilor, reginelor, sub-reginelor, prinților, președinților, începe el. Ca să dăm o variație programului și cu îngăduința lui moș E. Prubette care-mi face semne de parcă ar fi într-o stație de autobuz facultativă, o să vă anunț o veste. Coana Caramba aici de față, căreia i-am zis că am o voce de bariton-bas-subtitrată destul de frumoasă, vrea să vă tragem un duo în comun, ea și cu mine. Dintr-o pură întîmplare, ea cunoaște cîntecul meu, „Cartoforii". Îl știe în italiană, dar n-are a face, ținînd cont că notele muzicale sînt ca gaura în pușculiță : o chestie internațională. Dacă n-aveți nimic împotrivă, vă ciripim asta la repezeală. Vă cer să reluați refrenul toți în cor. Dacă nu știți cuvintele, faceți naninana, bine ?

Puțin surprinși, dar dornici de distracție, invitații aprobă. Taica Okapis ne asigură chiar că e o idee grozavă. Poruncește să fie adus pianul în mijlocul camerei. Văduv fără s-o știe, sărăcuțul ! Îl văd cum își caută nevasta din priviri. Crede, probabil, că s-a întors la căpătîiul lui Homer. Cînd vor fi descoperiți scumpii noștri răposați, atunci să vedeți fierbere, fraților ! O să fie nevoie de un serviciu de ordine ca să stăvilești panica. Și cînd princiarii musafiri vor afla că insula și-a pierdut conctactul cu lumea, cred că va trebui să le dăm cu amoniac pe la nas, dacă vrem să-și țină firea. Dar momentan, totul e aproape normal.

Servitorii ridică capacul pianului, pentru a evita încingerea motorului. Un altul îi freacă dinții cu Colgate și încă unul îi lustruiește pedala cu piele de zombi. Gata, e pregătit.

La fel ca și după-masă, la pian trece regina-mamă Melania. Nu știe „Cartoforii", n-are partitura la dispoziție, dar Caramba îi explică : n-are de apăsat decît pe clapele 24, 6 bis, 14, 11, 29, 2, 8, bis, 12, 44, 39, 17, 48 și 30, pentru a reconstitui acompaniamentul. Cum regina Melania e inteligentă (îi lipseau numai 40 de puncte ca să-și ia bacalaureatul, în 1881, pentru că nu putuse să-și învețe tabla înmulțirii, fiind supusă operației de extirpare a rotulei, ca toate prințesele de viță), cum e inteligentă, spuncam, pricepe repede.

Iată, deci, duo-ul Caramba-Bérurier. Omenirea se împarte, de-acum înainte, în două grupe de indivizi, fraților : cei care au asistat la asta și ceilalți. Vă compătimesc că aparțineți celorlalți !

Caramba e cea care începe.

Și dacă e de filat, să filăm ! atacă divina divă.

Tremolează :

Să filăm ! Să filăm ! Să filă-ă-ăm ! Aici Béru își alătură valizele :

A-ă-ăm ! rîgîie el.

Face ca o baie care se golește într-un hotel vetust.

Încep să se audă rîsete. Dar Grăsanul nu le aude. Cu ochii-nchiși, frămîntînd mîna Carambei într-a lui, se strofoacă, își chinuie glota, își întoarce pe dos esofagul, își rupe coardele vocale, își vomită omușorul, se întinde ca un arc, se-nvinețește, îi ies ochii din cap, îi sar trei nasturi la prohab, ghiorțăie, face să pleznească un geam, îi sparge un timpan lui Salvador Lefter (care scăpase teafăr totuși dintr-o revoluție), face spume la gură și își trimite proteza pe pian. Aparatul de dezghiocat biftecuri alunecă pe lemnul de acaju al instrumentului și cade pe clape în momentul în care regina — babă plasa un acord. Biata doamnă-mamă ! Întîmplarea face ca ea să-și bage inelarul în mestecătoarea Grasului. Proteza se închide peste bătrînul deget regal (în engleză *royal finger*). Melanica scheaună ! Invitații cred că este refrenul anunțat și zbiară mai tare ca ea. Auzind asta, Béru urcă tonul. Are de plasat marea arie, el ! E *job*-ul lui, acest solo ! Pe estradă, muzicanții se tăvălesc pe jos. Edgar Fleaque e jenat. Un

francez din Franța să facă pe măscăriciul în fața acestui public încoronat, asta riscă să aibe urmări în cercurile sus-puse. Cît despre sărmana regină Melania, ea-și suge degetul rănit și evită douăzeci și trei de note *because* proteza amenințătoare care o pîndește. Nu mai cîntă decît la stînga, din prudență. Incisivii Grasului nu iartă. Nu vrea să se-ntoarcă în regatul ei cu mîna ca o pompă de chiuvetă. Protezarea a făcut progrese enorme, dar totuși, nu-ți permiți să ții un sceptru cu o mînă de plastic.

Și Béru își continuă iureșul. Într-așa un ritm, încît Caramba face o criză. Fa-diezul ei a devenit un pîrț de muscă în vacarmul ăsta. Ea intră-n vrie, fumegă, scoate scîntei, explodează, dar Alexandre-Benoît o salută din mers ! Un Bérurier care cîntă în fața unor regi, regine, prinți și alți asemenea nu poate fi oprit. Poate doar cu douăsprezece tancuri Patton și chiar și-așa, mă-ndoiesc. Nu sînt sigur ! Rămîne de văzut !

„Să filăm deci, căci sîntem filați !"

Face augustul gest al scărmănării. E sfertul lui de ceas de glorie. Și cu atît mai rău pentru Caramba ! Aici te înclini în fața supremației masculine. Do-ul ei celebru, ea poate să-l dea unui farmacist, ca să-i facă din el supozitoare. Nu mai ține ! Béru e aici, acoperind tot, făcînd să sîngereze trompele lui Eustache și să-nflorească hemoroizii. Béru e aici, semănînd furtună, căci vîntul l-a recoltat de mult. Béru e aici, la apogeul forței sale vocale, cu venele gîtului umflate cît pumnul meu !

Oh ! ce tare e, Béru al meu ! Regina Melanica uită de durere și de degetul tele-mușcat. Stoice, așa sînt, reginele astea. Știu să sufere în tăcere. Luați-o pe Maria Antoaneta, de exemplu. A țipat ea, cînd i-a tăiat ghilotina dovleacul ? Nu ! Și chiar după aceea, n-a zis nimic. Nici un cuvînt ! Nu există nimic mai demn decît tăcerea.

Da, băieți, să cîntăm cu toții,
Să cîntăm cît ne țin bojocii.
Iată-ne la refren, legați-vă centurile.
Filați ! Filați ! Pînă cădeți lați !

Merită văzuți, prinții și reginele, cum îi ia apa ! Și ducele ! Și bancherii ! Și lordul, generalul, excelența-sa, președintele, chiar și profesorul Piubette se alătură chiăielii. Trebuie spus, copii, că Béru a reușit să facă toată lumea bună să cînte „Cartoforii". Ar trebui răspîndită vestea cea bună ! Lumea trebuie să afle că Franța poate

fâta şi altceva decît moneda de o centimă de mărimea unui fir de mălai (mălaiul săracului, vă daţi seama !).

Gloria, care ni s-a alăturat (deja, aţi văzut ?), hohoteşte, ţinîndu-se de burtă, pe care o are lipită de şira spinării :

— E mortal, tipul ăsta !

Eu mă opresc din rîs şi-i şoptesc, într-o doară :

— Cei doi inşi pe care i-ai curăţat în camera Eczemei nu erau decît garda ei de corp.

Mă aştept s-o văd strîmbîndu-se de uimire compătimitoare. Dar ea nu face altceva decît să se hlizească şi mai tare. Mă trec fiorii.

— Ei şi ? Încercau să te înhaţe, nu ?

— Asta-i tot ce spui ?

— Dar bine, Tony scumpule, eşti o adevărată floricică, în felul tău ! În definitiv, pentru asta-i făcută garda de corp, să încaseze gloanţe !

Logica feminină e la fel de inepuizabilă ca vocea Grasului. A intonat singur-singurel cel de-al doilea cuplet, Béru, Caramba dîndu-se bătută pe motiv de concurenţă necinstită. Ea face gît, anunţă că se va plînge la sindicatul vociferatorilor. Şi-a pierdut cîrligul la cucoana, Grăsanul. N-o să-i ierte predominanţa.

Asistenţa scandează bătînd din palme. Regele Falik chiar se răneşte cu ghiulul său din diamant, de tare ce bătea din labe. Nu contează, asta face parte din categoria accidentelor de muncă, ori riscurile aplaudatului sînt acoperite de asigurările regale, cu sediul la Londra (adresa completă : Buckingham Palace, London).

Nebunie totală. Reuşesc să uit rahatul în care ne aflăm. Dar iată că brusc...

CAPITOLUL 17

Eu, mă ştiţi ?

Ador să termin un capitol în puncte de suspensie. Asta-l face pe cititor să dea pagina, sau dacă nu, să-nchidă pur şi simplu cartea.

Dar iată că brusc, spuneam eu, răsună un zgomot mai puternic decît cîntecul berurian (sau berurierian, ambele expresii pot fi folosite, dar nu amîndouă odată). Parcă ar fi o explozie cavernoasă. Uneori, cînd se face sonorizarea unei săli de dans şi se fac încercări, suflîndu-se în microfon, zgomotul e atît de amplificat încît îţi crapă timpanele.

„Alo ! Alo !" face o voce care pare să vină de pe planeta Marte.

Béru face hîc şi amuţeşte. Monarhii încetează să-şi mai rănească falangele şi regina-mamă lasă baltă majora pe care o bibilea la pedală.

Toţi ne ridicăm capetele, căci vocea vine de sus, ca toate vocile supranaturale.

Descopăr atunci, pitit în mijlocul imensei lustre, un difuzor. Printre toate ornamentele de cristal, trecea neobservat, dar zgomotul pe care-l scoate face să clincăne lacrimile mari de sticlă. Plouă cu întrebări care băltesc, de vreme ce nu-şi găsesc răspuns : „Ce-a fost asta ? Despre ce e vorba ?" Ne uităm la Okapis, care pare cel mai şocat dintre toţi. Tolomacul de Béru, jignit de între-

rupere, spune că așa ceva nu se face, să-i iei piuitul unui cîntăreț. E ca și cum ai gîdila un săritor cu prăjina în momentul în care își înfige bastonul pentru a se înălța peste (speră el) bară ! Au fost accidente mortale, în felul ăsta. Tenori care au rămas cu re-minorul în gît și care-au murit sufocați, respirația artificială rămînînd fără efect !

Dar n-are timp să se vaiete. Vocea cavernoasă, imensă și formidabilă, mugește din nou.

— Alo ! Alo ! Toată lumea să tacă, să-și păstreze calmul și să asculte cu atenție ce va urma !

O scurtă pauză. Regina Melania își face cruce. E firesc, mai ales că se crucește.

— Dar ce-nseamnă asta ? tună Okapis. Cine a instalat sonorizarea asta ?

Vocea continuă :

— Domnule Okapis, apropiați-vă de planta verde situată în colțul salonului, în spatele statuii Dianei. Acolo veți găsi un microfon care vă va permite să comunicați cu noi !

Să vă zic ceva, fraților : invitații nu-și fac probleme. Dimpotrivă, își închipuie că e un banc, poanta serii și așteaptă, răbdători, să continue spectacolul. Nu sînt decît trei persoane, în acest moment, care simt că se împute treaba : Gloria, Okapis și bunul vostru prieten San-A. Ei da, pricep pe loc că nu-i de glumă și că se va ști, în fine, cum și de ce vine chestia.

Okapis se precipită spre locul indicat de către voce și găsește, într-adevăr, un microfon. Îl ține cu stîngăcie în fața gurii și întreabă :

— Ce se-ntîmplă ?

— Domnul Okapis în persoană ? întrebă vocea.

— Da, îngăimă armatorul dezarmat.

— Încîntat să vă aud, domnule Okapis. Organizația „Z" vă prezintă complimentele sale.

— Ce-i cu gluma asta ? prinde curaj grecul.

— Vă veți da seama rapid că nu e nici o glumă.

— Cine sînteți ?

— N-ați auzit ? V-am spus : Organizația „Z".

— Unde sînteți ?

— La bordul unui submarin, la aproximativ trei sute de metri de port. Dacă v-ați uita în direcția lui, ați vedea că nu vă mint, căci luna luminează feeric.

Ce iureș ! Toți invitații se năpustesc pe terasă, inclusiv mandea însuși, faimosul băiat de viață ale cărui aventuri vă pasionează (sper).

Efectiv, întrezărim în larg o masă neagră, care e puntea unui submersibil. Niște lumini ni-l fac vizibil.

Vocea, care amuțise pentru o clipă, reia !

— Îmi permit să salut prea cinstita adunare. Grație binoclului, îl recunosc pe regele Falik Herr Holpann, Majestatea-Sa Neckezol I-ul și alte figuri cunoscute. Acum întorceți-vă cu toții la locurile voastre.

E de necrezut, dar vocea răsunătoare, căreia sonorizarea îi dă o amploare nemăsurată și inflexiuni metalice, are o forță hipnotică certă.

— Domnule Okapis, reia vocea, vă cer, dumneavoastră și iluștrilor invitați, să ascultați cu atenție explicațiile care urmează. În 1945, un submarin al marinei americane transporta o bombă atomică spre o bază din Pacific. Bomba era destinată proaspeților noștri prieteni japonezi, semnalez asta în trecere pentru Excelența Sa Nuymetro Lakyoto.

(Aici, vocea amuțește, pentru a ne oferi un chicotit diabolic).

Acum, invitații au priceput că nu-i un banc și se albesc cu o viteză record. Ar fi necesare douăsprezece tone de Omo pentru a obține un rezultat atît de rapid.

Vocea continuă, după o tuse care obligă tot auditoriul să-și scobească pilniile cu degetul mic.

— Submarinul în chestiune a fost scufundat în largul insulei Kukubau de către un crucișător nipon. O torpilă bine țintită l-a atins și l-a trimis la fund. În noaptea care a urmat, U-69—69 a revenit cu chiu cu vai la suprafață, grație energiei echipajului, care a astupat cu rîndul spărturile.

Cu toate acestea, era prea avariat pentru a-și continua drumul în condiții normale. A acostat deci în Kukubau și comandantul Coymick a ordonat debarcarea bombei atomice și încoralarea[1] ei în atol, ceea ce s-a și întîmplat.

[1] Verbul „a înhuma" nepotrivindu-se, căci un atol se compune exclusiv din corali, a apărut neologismul „a încorala" pe care-l aprobăm fără rezervă.

(O pauză, un zgomot de cascadă : interlocutorul nostru invizibil trage o duşcă pentru a-şi umezi glandele salivare).

— Sper că pînă aici, reia el, totul vă e clar. Perfect, continui. Deci, bomba rămîne ascunsă pe insulă şi submarinul încearcă să ajungă la coasta ecuadoriană. Din nefericire, a avut ghinionul de a fi fost torpilat, în zori, de un submarin german. Toţi membrii echipajului au pierit, în afara unuia singur.

Eu sînt supravieţuitorul acela şi, împreună cu alţi *Marines* răsculaţi împotriva societăţii, am fondat Organizaţia „Z".

Tace. Primele temeri sînt exprimate în rîndurile noastre. Domnul Rozetta lăcrimează ; Edgar Fleaque cere să telefoneze guvernului său ; regina Melania ar dori să se întoarcă acasă şi generalul Von Mosch îşi freacă mîinile la gîndul că blestematul de submarin a fost scufundat definitiv de un submarin german !

Grasul, care şi-a uitat jignirea, se apropie de mine.

— Sînt goange sau ce ? mă-ntreabă el.

— Tare mă tem că nu, Béru.

Gloria îşi exprimă neliniştea prin mimică, iar dulcea, blînda Antigona vine să se refugieze la pieptul meu voinic.

— Cred că cei mai isteţi dintre dumneavoastră încep să-nţeleagă, reia vocea. Aţi avut o foarte proastă inspiraţie, domnule Okapis, construindu-vă locuinţa de basm pe acest atol. (O tuse scurtă, asurzitoare ca o rafală de mitralieră, anunţă un discurs. Efectiv, vocea declară :)

— Voi, cei care mă ascultaţi, ţineţi-vă firea, căci vă voi comunica ceva destul de neplăcut. Staţi în acest moment pe o bombă de tip Hiroshima. Săptămîni întregi, din umbră, ne-am pregătit şi noi pentru această grandioasă recepţie. Cel mai frumos foc de artificii, domnule Okapis, va fi al nostru, căci am amorsat bomba şi realizat dispozitivul radio care ne va permite s-o detonăm de la distanţă.

Un strigăt înfricoşător, ieşit din douăzeci de piepturi, punctează supărătoarea veste. Te-ai crede pe stadionul Parc des Princes, la închierea Turului Franţei, în momentul ieşirii lui Anquetil din tunel.

Vice-regina Teniei leşină. Caramba caută o canapea ca să facă acelaşi lucru. Domnul Rozetta îşi strînge la piept

bunica şi strigă că nu vrea să moară, are o funcţie prea importantă ca să-şi permită aşa ceva, fără a mai vorbi de relaţiile lui şi de perechea de dalmaţieni de vînătoare care nu pot trăi fără el.

— Păstraţi-vă calmul ! mugeşte difuzorul. Ascultaţi-mă bine. Dacă detonăm bomba, insula va fi riguros ştearsă de pe faţa pămîntului. Nu va mai rămîne nimic din dumneavoastră sau din decorul fastuos care vă-nconjoară. Nu puteţi fugi, căci nu mai sînt disponibile decît cîteva bărci ridicole cărora le-am sabotat motorul. Vîslind, v-ar trebui cel puţin o zi pentru a ieşi din raza de acţiune a exploziei nucleare.

Ori, dacă nu cădem la o înţelegere, de-acum în fix patruzeci şi cinci de minute, aruncăm în aer insula !

Situaţia e explozivă, cum s-ar spune. Ne-am albit cu toţii. Puteţi să spuneţi ce vreţi, dar nu-i foarte amuzant să te simţi aşezat pe o bombă atomică. E o senzaţie nouă pentru noi. Nu mă aşteptam să trăiesc vreodată aşa ceva ! Încerc să mă agăţ de speranţă, să-mi zic că e, poate, un *bluff* monstruos, dar raţiunea îmi confirmă că nu-i un banc. În paralel cu lucrările de construcţie, au existat şi altele (moartea administratorului regăsit pe fundul apei e acum grăitoare). Cuferele de azi dimineaţă, sonorizarea asta clandestină făcută chiar în salon ! Submarinul ! Puterea Organizaţiei „Z" e dovedită, palpabilă, incontestabilă !

Vacarmul a ajuns la apogeu. Se ţipă, se plînge, se imploră, se protestează, se ameninţă, se afirmă că e prinţ, că e regină, că e bogat, că e general, că e excelenţă, că e nobil, că e vedetă ! Nu vrea să crape ! Se revoltă, nu cedează, argumentează, raţionează, o ia razna, se roagă, se blestemă. Căcăcioşii fac pe ei, resemnaţii *facă-se-voia-ta-Doamne,* curajoşii *nu-ţi-merge-cu-mine !* Fiecare îşi ocupă locul în tragedie. Catastrofează toţi, în cor : protestanţii, catolicii, mozaicii (mozaicaţi), musulmanii, mahomedanii, budiştii, adepţii lui Confucius, păgînii, diabeticii, fanfaronii, literaţii, europenii şi jucătorii de tenis. E o mare amestecătură de spaime. Splina în suc propriu pentru toată lumea. Coborîţi de pe tronurile lor pe scara de serviciu, brusc, monarhii se scufundă-n panică ca într-o mlaştină, zbătîndu-se. Gata cu dinastiile, băieţi ! Sîngele albastru îngheaţă-n vine la fel ca sîngele obişnuit. Dacă

porcăria asta de bombă strănută, crema universului și slugile care-o serveau se vor contopi în aceeași ciupercă.

O privesc pe Antigona : are fața ascunsă în smokingul meu și o simt că tremură ca o pasăre care se uită la desenul animat cu Felix the Cat ! Cit despre Gloria, ea își aprinde o țigară și îi fac cu ochiul.

— Ei bine, cred că acum știm cum se mănîncă toată povestea asta păpușă, murmur eu.

Béru, în ceea ce-l privește, e pe cale să-și toarne o cupă de șampanie. O bea gargarisindu-se, elimină excedentul de gaz și declară :

— Am impresia, doamnelor și domnilor, că croaziera monarhilor se va sfîrși în nori !

Rînjește.

— Numai să plouă la Paris din norii ăștia ! O să înviorăm trandafirii de la periferie, San-A.

De un timp încoace, vocea a amuțit pentru a lăsa să treacă panica generală.

Nefericitul de Okapis întreabă în microfon.

— Ce doriți de la noi ?

Atunci, zgomotul amplificatorului reîncepe.

— Vă vom spune, domnule Okapis. Dar pentru asta, e absolut necesar să veniți la bordul submarinului.

Respectați cu stricteță instrucțiunile noastre. Luați o barcă din port. Trebuie să vă însoțească fie soția, fie unul dintre copii și nimeni altcineva. Veți vîsli pînă la noi. Nu încercați nici o șmecherie, căci ne-am luat toate precauțiile. Un proiector va fi îndreptat asupra dumneavoastră și, de asemenea, o mitralieră. La cea mai mică mișcare greșită, tragem.

— Ce vreți de la mine ?

— Tocmai pentru a vă comunica ce vrem vă și chemăm. Faceți imediat ce vă spun. Dacă totul merge bine și obținem ce dorim, bomba nu va exploda ! Asta-i tot !

Difuzorul redevine tăcut.

Okapis lasă să-i cadă microfonul și se așează, copleșit, într-un fotoliu.

— E fără sens, fără nici un sens ! bîiguie el.

Mă apropii.

— Faceți ce vi se cere.

Toată adunarea insistă cu asprime.

— Da, duceți-vă !

Atunci armatorul se ridică.

— Mi-au cerut să-mi iau cu mine soția sau pe unul dintre copii.

Se uită-n jurul lui.

— Unde e Eczema ?

— La căpătîiul lui Homer, spun eu repede. Mergeți cu Antigona !

— Da, tată, întărește fata, care pare să-și recapete oarecum energia, vin cu tine !

Okapis își îndreaptă spatele și iese, ținîndu-și fata de braț. Îi urmez, nu înainte de-a le fi făcut semn lui Béru și Gloriei să mă imite. Nu pot să le vorbesc aici din cauza microfonului indiscret.

*

Parcurgem cîțiva metri în direcția portului. Ajunși într-o zonă pustie, opresc micul grup cu un gest hotărît.

— Să ținem sfat ! spun eu.

Okapis mă privește așa cum un somnambul trezit brusc privește hornul acoperișului pe care se plimba.

— Ascultați-mă, spun eu. Am putea să presupunem că povestea asta cu bomba e falsă, dar ar însemna să păcătuim prin exces de optimism. Sînt dispus să-i cred pe indivizii ăștia. Mai mult, sînt convins că vor arunca insula-n aer chiar și dacă le dați satisfacție.

— Crezi ? bîiguie Antigona.

— Gîndiți-vă puțin ! Nu-și pot permite să lase-n urma lor nici măcar un singur martor. Cel care vorbea pretindea că e unicul supraviețuitor de pe U-69-69 ; numele lui ar fi ușor de descoperit. Și apoi, toate flotele lumii ar începe să le hăituască blestematul de submarin. Pentru reușita lor, ar trebui deci să meargă pînă la capăt. Acestea fiind datele problemei, trebuie să mergem la risc. Iată ce vom face : domnul Okapis se va duce la bord împreună cu fiica lui, așa cum i s-a cerut. Eu o să-i însoțesc.

Gloria dă din umeri.

— Bine, dar n-ai auzit, au spus că...

— Voi fi în apă, i-o tai eu. Chiar în spatele bărcii, de care o să mă țin. Cînd ajungem în apropierea submarinului, o să mă strecor sub barcă. Apoi, o să improvizez.

Scot din buzunar pistolul Gloriei.

— Aş vrea să protejez jucăria asta de valurile nestatornice, fac eu. Pentru asta aş avea nevoie de un sac etanş...

— Cutia de plexiglass a aparatului meu de fotografiat subacvatic ? propune Antigona.

Se-avîntă deja spre casă, dar o opresc.

— Antigona, scumpa mea. Treci pe la bucătărie, cere servitorilor să-ţi dea pompele de desfundat chiuveta şi adu-mi-le pe toate care există.

Ea face o pauză, apoi, abţinîndu-se să-mi pună întrebarea care-i arde buzele, se reîntoarce acasă.

Am senzaţia că sîngele meu rece l-a mai liniştit puţin pe bietul Okapis.

— Ce aventură ! oftează el.

— Asta aşa e, aprob eu, dacă scăpăm teferi, o să facem senzaţie !

— Ce încerci tu să faci e fără speranţă, spune Gloria.

— Mulţumesc pentru încurajare, ripostez eu, dar cred că sîntem în acel gen de încurcătură în care imposibilul e singura noastră soluţie.

Béru, care chibzuieşte de o bună bucată de vreme, mîrîie la adresa logodnicei mele :

— Un San Antonio care riscă totul, n-ai idee ce poate să facă domnişoară *Miss !*

Apoi, întorcîndu-se spre mine, întreabă :

— Şi Béru cu ce se ocupă-n timpul ăsta ?

— Ajung şi la asta. După mine, Organizaţia „Z" n-a putut să pună la punct dispozitivul ăsta demenţial fără complicităţi dinăuntru.

— Asta cred şi eu, face Okapis.

Gloria dă din cap.

— Dacă au complici, la ce le-ar mai folosi să-l cheme pe domnul Okapis la bord ? Complicii ar negocia direct.

Nu mă pot stăpîni să nu-i distilez un zîmbet răuvoitor.

— Scump căpşor sec, ce vi se bagă în craniu în centrele voastre de instrucţie ? Tărîţe sau fum ? Păi, dacă complicii Organizaţiei „Z" s-ar fi manifestat, am fi reacţionat ; avînd adversari în faţa noastră, am fi putut să-i neutralizăm cu uşurinţă, dat fiind că sîntem foarte mulţi. În acest caz, acţiunea lor dădea greş, de vreme ce n-ar fi putut să-şi arunce proprii oameni în aer, odată cu insula ! Au evitat să ne furnizeze ostatici, în fond. Modul ăsta de a comunica la distanţă e diabolic. Sînt nişte aşi.

— Nota zece, San-Antonio, murmură Gloria, arătînd că ştie să piardă. Întorcîndu-se spre Okapis, ea declară :

— Încep să cred că aţi avut dreptate, asigurîndu-vă de colaborarea indirectă a poliţaiului ăsta afurisit, *mister* Okapis.

Grasul, căruia i se filfîie de felicitările noastre premature, o şi spune :

— Alo, fraţilor, cîrîie Buhăiala Sa, o să vă lingeţi unii pe alţii mai tîrziu. Eu îmi reintegrez întrebarea : eu ce naiba fac în timp ce tu faci pe Jean Bart, San-A. ?

— Ei bine, iată ; după mine, ei şi-au făcut planul cam aşa : Okapis vine la bord. I se cere o răscumpărare şi Antigona e reţinută acolo pînă se-ntoarce el. Între timp, complicii părăsesc insula. Trebuie deci ca tu şi Gloria să-i prindeţi cu orice preţ. Faceţi înconjurul insulei, pornind fiecare dintr-o parte, pentru a cîştiga timp. Dacă zăriţi o barcă legată clandestin la mal, ascundeţi-vă şi aşteptaţi să apară respectivii. E absolut necesar să fiţi înarmaţi. Dacă nu găsiţi nici o barcă, reveniţi în port, asta înseamnă că vor lua una din ambarcaţiunile de acolo. Înţeles ?

— *Capito* ! face Jupînul. În sfîrşit, acţiune ! Pot să vă zic o chestie şi anume, că tipii care-o să-mi cadă-n mînă o să scape definitiv de dureri de dinţi !

— Începeţi chiar acum. Întîi, înarmaţi-vă pe şestache. După care plecaţi în cercetare !

— Bine, patroane ! ironizează Gloria.

Okapis murmură.

— Dacă o vedeţi pe soţia mea, spuneţi-i să-şi păstreze calmul !

— Îi voi spune ! promite pseudo-logodnica mea, aruncîndu-mi o privire lungă ca o defilare de 14 iulie.

CAPITOLUL 18

Eu, mă ştiţi ?

Sînt precum poetul, cred că iminenţa pericolului constituie pentru om un fel de eliberare. Atunci cînd se află în pragul inevitabilului, iată-l că trece peste meschinele lui limite cotidiene.

Doar în slip, intru în apă. Am înfăşurat cutia etanşă conţinînd pistolul în cămaşa mea, pe care mi-am legat-o la brîu cu ajutorul unei frînghii lungi. Antigona mi-a adus trei ventuze desfundătoare pe care le port trecute prin centura mea improvizată, ca nişte grenade cu mîner.

Am ales intenţionat o barcă mare, ca să mă pot ascunde cu uşurinţă sub ea. Okapis şi copila lui vîslesc, în cadenţă. Sînt agăţat la pupa, de un cîrlig de edec. Am senzaţia că plutesc pe unda unui fluviu impasibil. Cînd nu mă mai simt condus de edecarii mei, pricep că am ajuns la destinaţie şi mă las să alunec sub chilă. De ce oare, în acest moment, îmi revine-n minte mîndrul cîntec :

„Asta e, ce chilu' meu..."

Doar capul îmi iese din apă în umbra densă.

O voce strigă :

— Prindeţi scara de frînghie !

---

[1] Mă gargarisesc pentru a vă arăta ce s-ar întîmpla dacă aş Biblioteca pentru toţi ca gorobeţii care scriu anonizîndu-se. Au un stil de a-şi extirpa eul secund din subconştient, care-ţi dă chef să alergi să-ţi cumperi „Ici-Paris" şi „Gaule-Dimanche". Aşa e sau nu ?

Un pleosc, urmat de un plici.

— Legaţi-vă barca lîngă scară ! Acum, mai întîi fata, daţi-mi mîna, domnişoară.

Aud tropăituri pe metal. Marea, în jur, e luminată. Bulangiii ăştia au aprins reflectoare de jur împrejurul submarinului, pentru a evita abordaje surpriză. Din fericire, fascicolele de lumină nu ating valurile decît la vreo zece metri de submarin, laturile acestuia rămînînd într-o umbră care-mi e propice. Îmi spun hotărît următoarele : „Micul meu San-A. ; cînd ai o reputaţie ca a ta, nu trebuie numai s-o justifici, ci, în plus, să te şi arăţi demn de ea. Deci du-te, fugi, zboară şi ne răzbună !"

Acestea fiind gîndite, mă scufund cît mai adînc posibil în apă ca să nu fac zgomot şi ajung la pupa (e vremea pupei) submarinului.

În fond, ce e un submarin ? O gigantică cisternă de păcură cu un mic bastingaj care delimitează puntea. Mă aflu deci la poalele unei mase rotunjite de fier, a cărei escaladare e aproape imposibilă, dacă nu eşti melc din tată-n fiu în familie.

Dar San-Antonio, care ştie tot, prevede tot, rezolvă tot şi care are abonament la baftă, şi-a luat precauţia de a se înarma cu ventuze. Aştept un moment. Sunetul unor voci îmi parvine de la tribord. Hotărăsc deci să mă plasez la babord pentru a începe mica mea ascensiune. N-am decît trei metri de tablă de escaladat, dar sînt din tablă, tocmai asta e ! Nu există priză.

Ies pe jumătate din apă şi, smulgîndu-mi un desfundător de chiuvetă de la brîu, îi aplic viguros ventuza pe latura submersibilului. Trag de coada ei, nu cedează. Trag mai tare, rămîn cu desfundătorul în mînă. Ghinion ! Niciodată nu trebuie să intri-n panică. Motanul disperat e motanul prost încălţat, a spus poetul[1].

Din moment ce o ventuză nu e suficientă, o să le plasez pe toate trei, cît mai sus posibil. Din fericire, zgomotul făcut de valurile care se izbesc de submarin le acoperă pe cele provocate de acţiunile mele. Fac un salt din apă şi-mi lipesc ventuza la un metru şi şaizeci şi doi de centimetri de linia de plutire. Izbutesc să o plasez pe a doua chiar lîngă precedenta. Idem pentru a treia, iepuraşilor. Iată cele trei bîte (dacă v-aş socoti şi pe voi, ar fi mult

[1] De data asta, vă voi spune numele lui : e Jacques Prévert.

mai multe) grupate. Ce-i mai greu, de-abia acum începe. Dezleg frînghia din jurul şalelor, avînd grijă să nu scap cămaşa în apă.

De bine de rău, cu o singură mînă (şi ajutîndu-mă cu gura), fac un laţ extrem de culisant, în timp ce ţin strîns în cealaltă mînă cutia cu puşcociul. Îmi lansez lasoul spre cozile ventuzelor, o dată, de două ori. A treia oară, adjudecat, ca la sala Druot. Cele trei cozi sînt prizoniere. Trag de funie, nodul se strînge. Sfîrşesc prin a bloca totul. Acum, cînd mă agăţ de frînghie, ventuzele nu cedează. Îmi leg cămaşa în jurul gîtului, astfel încît să am cutia pe spate şi-mi încep înălţarea (se potriveşte, azi e chiar joi). Atunci cînd mîinile îmi ajung la nivelul beţelor, îmi spun că asta nu-mi foloseşte la nimic, dat fiindcă mai am încă mai mult de un metru de urcat.

Chibzuieşte, San-A., chibzuieşte, băiatule.

Mă ascult şi găsesc soluţia. Niciodată să nu vă îndoiţi de San-A. al vostru, duduiţelor. Precum Zorro, el se descurcă întotdeauna. Cu o labă mă ţin, cu cealaltă smulg ventuza cea mai mare. Dacă cele două rămase sînt suficiente pentru a mă susţine, e O.K. Mă lipesc cît pot mai mult de coca submarinului. Toată carnea mea devine moluscă. Fiecare cap de nit este o asperitate ce poate fi folosită. Mă mişc cu încetineală. Ştiu că cea mai mică zgîlţîială îmi poate fi fatală.

Deocamdată, totul rezistă. Ceea ce urmează, fraţilor, n-o să mai facă nimeni timp de douăsprezece mii două sute trei ani, după calculul probabilităţilor, ceea ce-mi lasă răgazul de a-mi savura performanţa. Cu mîna stîngă, mă menţin la nivelul beţelor. Cu dreapta, aplic ventuza liberă la cincizeci de centimetri deasupra primelor, aţi priceput manevra ? După care, prind funia cu amîndouă mîinile şi, încet, foarte încet, descriu un arc de cerc pe coca submarinului, astfel încît să ajung cu capul în jos, clar ?

Luaţi pompierii cei mai antrenaţi şi cereţi-le să facă asta, o să vedeţi ce-o să vă răspundă ! Şi totuşi, pompierii se joacă întotdeauna cu focul, nu ? Ceea ce-mi stînjeneşte mult exerciţiul gimnastic, e cutia cu pistolul, care spînzură în aer, pocnindu-mă peste cervicale. Îmi termin, în cele din urmă, rotaţia. Îmi crispez tălpile pe coada ventuzei superioare. Nu vă strîmbaţi, vă jur că e adevărat, dacă sînt sceptici în public, îi dau cu antiseptice înainte să continui, s-a înţeles ?

Bun. Deci, iată-mă cu labele picioarele crispate pe băţ. Cu o mînă, mă ţin doar de una din ventuzele inferioare. Cu cealaltă, îi smulg colega.

Un limax, asta sînt ! Membrele mi-au devenit aderente. Din moment ce două ventuze sînt suficiente pentru a mă susţine, dispun deci de cea de-a treia, *you see* ?

Se trăncăneşte zdravăn pe punte, dar nu încerc să trag cu urechea la ce se vorbeşte. Chiar şi simţul meu auditiv e cramponat de coca submarinului, zău aşa !

Aplic cea de-a treia ventuză deasupra primei. Mă sprijin în ea, continuînd să mă ţin cu zgaibaracele de cea de-a doua (dacă vă e greu să mă urmăriţi, faceţi un desen). O smulg atunci pe prima şi o fixez deasupra celei de-a treia. Acum, ar trebui să-mi retrag bulanele dacă vreau să-mi continui ascensiunea asta de-a-ndărătelea. Înhaţ deci ventuza numărul unu cu dinţii (da, faceţi un desen, altfel vă-ncurcaţi, sau dacă nu, mergeţi să mă aşteptaţi la paragraful următor, vin şi eu imediat). Mîna eliberată apucă ventuza numărul doi şi o lipeşte deasupra celor două precedente, înţelegeţi ? Şi repet operaţiunea pînă ce ating bastingajul. Îl apuc cu picioarele. Salvat ! Doar dacă nu mă zăreşte cineva. Dar, nu fascicolele luminoase ale proiectoarelor îndreptate spre mare constituie, fapt admirabil, un ecran protector. Membrii echipajului nu pot să vadă ce se-ntîmplă dedesubt. Îmi acord treizeci şi cinci de secunde de pauză, căci sînt extenuat, vlăguit. De zece minute stau cu capul în jos ; sîngele îmi izbeşte tîmplele şi-mi înceţoşează vederea.

Hai, San-A. ! Continuă-ţi efortul. Acţionează contra cronometru !

O sforţare supremă : sînt pe punte, la adăpostul cupolei. Sudoarea-mi şiroieşte pe piept. Am arsuri pe corp de la frecarea de tabla submarinului. Îmi deznod cămaşa şi recuperez pistolul Gloriei *from the box*. Contactul patului său gofrat e prietenesc, liniştitor. Iată că mă simt *superman* pînă-n vîrful unghiilor !

Tîrîş, merg să mă lipesc de cupolă. Acum, sunetul vocilor e foarte apropiat, foarte distinct.

— Avem lista tuturor băncilor din lume în care aveţi deschis un cont, domnule Okapis...

„În consecinţă, ne veţi aduce toate carnetele de cecuri şi le veţi semna în faţa noastră. De asemenea, aveţi un cont secret la o bancă din Zürich. Cred că pot afirma

că sînt depuse acolo două miliarde. Vrem o dispoziție de retragere a întregii sume. Pe de altă parte, reginele aflate aici poartă bijuterii de mare valoare. Și nici nu mai vorbesc de doamna Okapis, care posedă (încă) colierul Momitzov. Trebuie să ne aduceți toate bijuteriile. Faceți o chetă ! Ați înțeles bine ?"

— Da, face vocea șovăitoare a lui Okapis.

— Vă dăm o oră pentru a ne aduce tot, nici un minut mai mult, e clar ?

— Cine-mi garantează că nu aruncați insula în aer chiar dacă mă supun ? întreabă Okapis.

Răspunsul nu se lasă așteptat, sec, tăios, fără replică.

— Nimeni. Dar e ultima șansă pe care o aveți. Duceți-vă, vă reținem fiica pînă vă întoarceți.

Și vocea adaugă :

— Ajutați-l pe domnul Okapis să coboare în barca lui.

Iată ce-nseamnă o afacere izbutită. Lovitura secolului, prieteni ! Dacă le merge figura, o să încaseze vreo cincizeci de miliarde. Spargerile băncilor, jefuirea casierilor, furturile din cazinouri sau agențiile de pariuri sînt mizilic prin comparație.

Mai aștept încă un moment. Și apoi îmi continui tîrîtul pînă cînd ajung la limita zonei descoperite. Acum pot să văd puntea. Sînt patru bărbați, plus Antigona. Unul dintre bărbați fumează visător, așezat îndărătul unei mitraliere ațintite spre mal. Un al doilea îl ajută pe Okapis să coboare, ținîndu-i scara de frînghie întinsă, în timp ce ceilalți doi discută mai retrași.

Bag înapoi rapid capul la cutie și chibzuiesc. Acum că a sosit momentul, ce-aș putea, logic, să-ncerc ? În submarin se află membrii echipajului. Dacă se dă alarma, vor scufunda submarinul sau vor ieși toți pe punte.

Nu porți singur un război.

Aud plescăitul neîndemînatic al vîslelor lui Okapis.

— Stați jos, domnișoară ! propune o voce.

— Nu, mulțumesc. V-ar deranja să-mi arătați cum e pe dinăuntru ? E prima dată cînd mă aflu la bordul unui submarin.

Vocea calmă a Antigonei îmi merge drept la inimă. Scumpa și curajoasa copilă ! Din pricina mea cere asta. Încearcă să îndepărteze de punte cît mai mulți indivizi cu putință.

— Ce facem, Billy ? întrebă unul dintre tipi.

— Unei fete drăguțe nu i se poate refuza nimic, rînjește interpelatul. Ia-l și pe Steve și băgați de seamă ca fata să nu se atingă de nimic !

Văd profilîndu-se trei umbre pe scara fixă care duce la orificiul cupolei. Ele nu întîrzie să dispară. Uf ! Încep să mă simt mai în largul meu.

Din nou, ies din zona mea de umbră. Îl aleg pe tipul care stă rezemat de bastingaj. Îl ochesc cu grijă și dau drumul unei praline. Trebuie să fac economie, căci n-am la dispoziție decît șase. Se aude un *pleosc*, care nu se deosebește aproape deloc de plescăiturile fluide ale apei izbindu-se de submarin. Tipul tresare și cade-n genunchi. Mîinile îi rămîn agățate de bastingaj. Continuă să se cramponeze de balustradă, frățiorul, dar capul îi atîrnă în spate.

E semnat „Pentru închiderea conturilor !"

Trece un timp. Și apoi, vocea îngrijorată a mitralio-rului se înalță brusc.

— Hei ! Joe ! Ce-ai pățit, te-a luat ameteala ?

În chip de răspuns, numitul Joe se prăbușește pe spate. Mitraliorul se precipită spre el. Îl secer înainte să ajungă la colegul lui, cu o prună babană între omoplați. Merge pe două cărări și se prăbușește pe leșul amicului.

„Și doi !" număr eu, căci am fost întotdeauna bun la matematică. Fug spre cei doi domni și-i arunc în apă printre barele balustradei. Pleosc ! Pleosc ! Chiar dacă nu sînt complet *out*, știu din recenta-mi experiență că nu se vor putea urca din nou la bord.

Bun, și-acum ?

Mă uit în jur. Patru bile de pistol și o mitralieră, încep să stau bine. Remarcați că îmi prefer cele patru bile personale, care sînt silențioase, ele.

Regret că nu l-am păcălit pe mitralior cu figuri de judo. pentru a economisi un glonț. Trebuie să-ți controlezi întotdeauna reflexele. Vezi un spate, îți descarci arma, e omenește !

Îmi repet, fără să mă bruschez, pentru că, susceptibil cum mă știu, dacă m-aș căpăci, mi-aș lua maul : și acum, ce fac ?

Mă reped la unul din proiectoarele fixate în bastingaj și-l fac să descrie un arc de cerc de 90° (aș încerca și o sută de grade, dar mă tem să nu înceapă să fiarbă). Îi

îndrept fascicolul spre dunetă. Asta-i o chestie brici. Tipii care vor ieşi, vor încasa cinci sute de kilowaţi drept în ocheane şi n-o să-şi mai poată recunoaşte nici mamele de la treizeci de milimetri.

Acum urmează aşteptarea ! Să aştepţi tot timpul, să mai aştepţi încă ! Să aştepţi pentru a învinge sau muri.

Am un avantaj : pentru a ajunge pe punte din străfundurile submarinului, nu e decît o singură ieşire. Hăituiesc nişte vulpi a căror vizuină nu are decît o ieşire. Da, dar vulpile astea au capacitatea de a se scufunda la cîteva sute de metri adîncime în mare.

Trece un timp, pe care nu sînt în stare să-l măsor. Aş putea să vă spun zece minute, dar mi-e teamă că greşesc. Oricum n-are nici o importanţă, aşa că vă spun zece minute.

Un bust ţîşneşte din cupolă. E unul dintre tipii care-au însoţit-o pe Antigona. Încasînd fascicolul, îşi acoperă ochii cu braţul.

— Joe, pentru Dumnezeu ! face el, reglează împuţitul ăsta de reflector, care s-a dereglat.

Mă ţin de nas cu două degete şi-i răspund O.K. cu accent american. În loc să ascult ordinul, urc treptele de fier ale cupolei.

Caraba pe care o încasează în ceafă, domnul ăsta, n-o să afle niciodată cine i-a administrat-o. Are corpul ieşit din orificiu şi cade ca un pietroi la poalele cupolei. În acelaşi moment, apare altă scăfîrlie care întreabă, ferindu-şi ochii :

— Ce-ai păţit, Burk ?

Îmi înnod braţul în jurul gîtului său. Nu poate să strige. Îl extrag din orificiu şi-l trîntesc pe punte. Dar tipul e abil ca un grefier. Aterizează în patru labe şi ridică capul. Eu sînt în plină lumină, acum. Sar.

Teribilă şi memorabilă cafteală, fetişcanele moşului ! A mea, a ta e sîrma de parchet ! Lovituri cu capul, lovituri de pumn, lovituri cu genunchiul, lovituri sub centură ! Lovituri ! Lovituri ! Lovituri ! Primesc, dau, fac o provizie pentru la iarnă, împart săracilor din parohie, pun la uscat, pun în ramă, pun peste tot ! O demenţă, o orgie de dupaci. Nu e solid, amicul, dar neică, ce tare dă !

Cazmaua îi merge ca un piston de locomotivă. Îmi încleştez dinţii, pumnii, restul. Trebuie să terminăm

odată. S-ar putea să mă adoarmă cu un croşeu mai bine ţintit. Aşa că mă smulg. Doi paşi înapoi, cît să-l scot pe Gică din buzunar şi să i-l arăt. Deloc recalcitrant, ridică mîinile !

— Întoarce-te cu spatele !

Se supune. Îl miruiesc cu patul armei. Dispari, dulce nălucă ! Se prăbuşeşte.

Am obiceiul să las după mine la fel de curat cum am găsit. Pentru-nceput, puţină ordine. Tipul pe care l-am azvîrlit din cupolă e zob, cu vertebrele terci. Îl trimit în baltă. Nu mă deranjează deloc să am şi unul din bandă viu, trebuie să stăm de vorbă ! Îl tîrăsc pe individul leşinat către locul în care m-am urcat la bord şi, graţie funiei mele, îl leg, cu braţele-n cruce, de bastingaj.

Continui să supraveghez orificiul cupolei, pentru cazul în care ar apare altă pradă. Dar se înregistrează o acalmie. Atunci îi administrez o pereche de palme boxerului meu de elită, pentru a-l ajuta să-şi adune minţile împrăştiate. Un firicel de salivă îi curge din colţul gurii. Smîrcîie, geme şi deschide un ochi.

— Auzi, campion mic, fac eu, îmi trebuie nişte ponturi.

În timp ce trăncănesc, îi scotocesc buzunarele. Scot un cuţit cu arc, nişte chibrituri, ţigări, dolari. Apăs pe butonul cuţitului. Apare lama. O apăs de burta individului, hotărît să merg pînă la capăt.

— Cîţi sînteţi la bord ?

Nu-mi răspunde, aşa că apăs niţel mai mult pe lamă. Dacă mardeiaşul se-ncăpăţînează, riscă să aibă dreptul la un abonament gratuit la „Hara-Kiri", Ar fi o răutate, dar nu o prostie !

— Cîţi, răspunde !

— Şapte !

Rapid calcul mintal al scumpului comisar : trei goroboţi în apă, un al patrulea legat ; mai rămîn trei guşteri de neutralizat, dom'le plutonier !

— Cum îi cheamă pe băieţi ? Numele mici îmi ajung.

Încă o apăsare pe cuţit. S-ar putea să mă înşel, dar cred că a pătruns cam un centimetru în pîntecul amicului.

— Roy ! geme victima mea.

— Şi ?

— Floyd și Charlie.

— O.K. !

Mă întorc la cupolă. Mă aplec prin orificiu. Jos e camera periscopului, luminată. Nu se vede nimeni.

— *Hello,* Charlie ! strig eu, fonfănind. Vino imediat pe punte !

După care mă retrag din orificiul uman. Un zgomot sonor, metalic : e numitul Charlie care vine-ncoace. Înainte să-și scoată mecla, încasează un pat de armă-n creștetul capului de-i cad amigdalele în vezică. El lasă tot și cade înapoi, ca o piatră într-un puț. Asta face un zbang memorabil. Un tip nu întîrzie să apară și se apleacă deasupra lui.

— Ce se-ntîmplă ? întreabă vocea tipului care o însoțise pe Antigona.

— E Charlie, care a tras pe dreapta. În viața mea n-am văzut un tolomac mai neîndemînatic ! Pare să se fi pocnit rău.

In timpul acestei conversații, un San-Antonio radios își spune „doar doi mai sînt !" Sînt tentat să-l împușc pe cel de-al șaselea de jos, dar cel de-al șaptelea ar intra în alertă și Antigona e cu el !

— Ce să-i fac, Roy ? întreabă tipul. În acel moment, înalță capul, simțindu-se observat. Nu pot să rezist : trag. Pralina îl traversează de sus în jos. I se înfige-n gît și-i iese prin anus (ceea ce e rar).

— Așteaptă, răspunde în același moment vocea lui Roy, o să-ți aduc niște scotch.

Nu mai e timp de pierdut. Încalec cupola și mă reped în jos pe scara de fier.

Ajung în camera periscopului chiar cînd apare și susnumitul Roy. Antigona se află lîngă el. Tipul ține un revolver într-o mînă și o sticlă de whisky în cealaltă. Tresare, se uită la mine, la cei doi tipi întinși pe podea, apoi la pistolul meu, face o asociație de idei și moare înainte să fi tras vreo concluzie, căci am tras cu un nou foc de revolver. Bang ! În ochi !

Ce mai monoclu !

Cîntăresc în mînă pistolul Gloriei.

— A mai rămas chiar și un rest, anunț eu. Îți jur, Antigona, că fac cît zece, plus un corp de armată pe deasupra.

ULTIMUL CAPITOL

(Căci, orișicît, să nu exagerăm !)

Eu, mă știți ?

Fac colecție de moace buimăcite.

Fața domnului Okapis, cînd se-ntoarce la submarin ! Un poem, cum ar spune poetul.

Expresia lui speriată, năucă, încremenită, neîncrezătoare, pleoștită, descompusă, atunci cînd mă vede în capul scării, ținîndu-i fata pe după mijloc !

— Treaba-i rezolvată, domnule Okapis, spun eu.

Bietul om ! Ține într-un sac, la grămadă, giuvaierele Brabantului și ale Teniei, ale Kurlandiei și Zona-Zosterului, ca și pe cele din alte părți. Geme, diamante, briliante, perle, bijuterii pînă peste poate, de i-ar îmbolnăvi de nervi pe băieții de la Van Cleef. Plus cecurile, ca un super-miliardar cuminte, toată panoplia lui de împărat. Bonurile de Tezaur, acțiunile (bune și rele), obligațiunile (cînd ești tată, nu astea-ți lipsesc), împrumutul SNCF, titlurile de rentă și titlurile de noblețe ale invitaților lui. Cornul abundenței, cornul suprem al bietului încornorat. N-a iertat nimic. Cînd îți e pielea-n joc, lași gluma la o parte și azvîrli la coș bunurile materiale. A făcut exces de zel, scumpul de grec, pentru a încerca să îmblînzească Organizația „Z". Cred că a șterpelit pînă și dinții de aur ai majordomilor lui ca să fie mai mult, să

pară o chestie serioasă. Dacă i s-ar mai fi lăsat încă o oră de răgaz, şi-ar fi ambalat tablourile.

— Dumneata, dumneata ! repetă el.

— Da, da ! răspund eu. Totul a reintrat în ordine, domnule Okapis. Cei răi şi-au primit pedeapsa şi cei buni vor continua să se decoreze reciproc.

În timp ce dulcea mea Antigona îl pune la curent cu isprăvile mele, eu îmi recuperez prizonierul.

— Acum, îi spun eu, vii cu noi. O să avem timp să ne dăm explicaţii pe uscat.

Focuri de armă ne parvin exact în acel moment.

Ia stai, nu cumva e vocea lui Béru ? Stilul de a trage într-o veselie, e numai al Grasului. Îşi descarcă arma-n tine, cum te stropeşte bărbierul satului cu lavandă stătută după ras. Şi culmea e că nimereşte la fix !

— După cum ai auzit, îi fac eu, explicaţiile au şi-nceput deja. Hai, ai să treci la vîsle, micul meu galerian, şi dă-i zor, vreau să mă duc la culcare, am avut o zi încărcată.

*
* *

Pe drum, îl iau la întrebări. Cum a priceput cu cine are de-a face, nu se zgîrceşte la răspunsuri.

— Găselniţa asta cu bomba atomică e adevărată ? îl întreb eu.

El aprobă.

— Nu voiam, face el. Am intrat în combinaţie cu ei, dar nu voiam s-o fac.

— Bineînţeles, Puiule. Să dai vina pe morţi, se poartă ! Toţi cei în situaţia ta procedează la fel.

— Dar e adevărat ! Uitaţi, dovada e că am scris Departamentului de Stat ca să-i previn că se pregăteşte ceva. Nu puteam să fac mai mult de-atît, fără să-mi trădez prietenii !

Okapis scoase o exclamaţie.

— Ah ! Dumneata erai ?

— Pe o hîrtie cu antetul ambasadei americane din Quito, completez eu ; cum ţi-ai procurat-o ?

— Așa, ducîndu-mă să mi se pună o viză, secretarul a ieșit o clipă, am șutit niște hîrtie. Mi-am spus că o să pară mai serios.

— Ei bine, va trebui să le spui toate astea juraților, poate că o să capeți circumstanțele. Și tot tu ai vrut să-l împiedici să vină pe profesorul E. Prubette ?

Vîsleşte ca un dement.

— Nu sînt la curent...

— De ce-ați încercat s-o răpiți pe miss Victis în mijlocul oceanului ?

Își pleacă fruntea.

— Ceilalți aflaseră că venea în Kukubau un agent al Serviciilor Secrete. S-au temut să nu fi fost descoperită combinația și au vrut să pună mîna pe fată ca s-o interogheze. Eu, unul, îmi închipuiam de ce-a venit, dar dacă i-aș fi avertizat, m-ar fi lichidat !

— Ce conțineau cuferele scufundate ?

— Aparatura radio pentru a comunica cu palatul. Trebuia să plasăm centrifuga de conexiune cu unde bivalvare în ultimul moment, căci altfel ar fi fost descoperit, e cam mare !

— Vezi tu, amice, conchid eu, pe lumea asta, cei mai periculoși sînt oamenii ca tine, care n-au curajul să meargă pînă la capăt, semi-durii, pseudo-timoraţii, căcăcioșii, ce mai ! Dacă ți-ar fi fost într-adevăr teamă, ai fi ciripit tot cît mai era încă vreme. În loc să faci asta, ai făcut un gest pentru propria-ți conștiință, după care te-ai dus cu plutonul. Și totul s-a dus de rîpă !

Nu răspunde nimic : vîsleşte !

*
* *

Tot poporul (dacă pot să zic așa, vorbind despre regine și prinți) s-a bulucit în port. Oamenii sînt crispați și tăcuți.

Parcă ar fi niște naufragiați pe-o insulă pierdută care așteaptă vaporul salvator.

— Sînt mai mulți, remarcă vocea Gloriei de pe chei.

Un organ puternic domină zgomotul fluxului și chiar pe cel al refluxului.

— Ești acolo, San-A. ?

— Da, Grasule, sînt aici.

— Nu v-am zis eu, găozarilor ! urlă partenerul de o scară al Carambei.

— Mai moderat, Béru, vorbești cu niște monarhi !

— Și cum s-a petrecut chestia ? insistă Fremătătorul.

— Ca o scrisoare la poștă, Grasule. Din șapte oameni, șase morți și un prizonier.

— La naiba, m-ai luat ! bodogăne Buhăitul.

Barca acostează. O ajut pe Antigona să coboare și sar pe chei.

— Cum așa, te-am luat ?

— Vino să vezi !

— O secundă, fac eu. Gloria, tu, care ai talent, supraveghează-mi prizonierul !

Mă iau după Grăsan.

— Aveai dreptate, San-A. Pe toată linia Canaliile astea își dosiseră deja o barcă cu motor printre stînci. Gloria și cu mine am dibuit-o aproape imediat și ne-am pitit cu cîte-un pușcoci fiecare. A mers ca pe roate, după un timp apar patru gușteri la trap.

„Ah ! să mă fi văzut atunci, Bătrîne !"

— Nu te-am văzut, dar te-am auzit. Tu i-ai curățat ?

— Pe toți patru ! Mucoasa nici n-a avut timp să pritimp, ccapă, că deja gentlemanii mușcau coralul.

— Și cine erau ?

Aici, Grasul se hlizește.

— Trei dintre ei sînt servitori de-ai lui Okapis, dar cît despre al patrulea, ține-te bine, că ai să cazi jos.

— Nicidecum, Grasule, m-am prins că e profesorul E. Prubette !

Grasul împietrește. Îi atîrnă buzele, pleoapele, limba și ștuțul cu cioc.

— Măi, tu... Ah da ! tu, San-A., ești Sfinxul în persoană ! Cum naiba știi ?

— Mi-a zis degetul mic, Grasule, care e întotdeauna cel mai bine informat. Și, cum mă scarpin cu el în ureche, îmi spune, e normal.

Să ne păstrăm prestigiul în ochii subordonaților. Bănuiam că Prubette e amestecat în combinație din momen-

tul în care vîslașul meu solitar mi-a spus că nu-l prevenise pe savant. Era greu de crezut ca printre toate canaliile astea să fii existat încă un nehotărît, iubitor de știință pînă la lichidarea secretarei unui savant pentru a-l intimida pe acesta din urmă !

— Degeaba ești tu ghicitor, reia Grasul, pot totuși să-ți mai spun ceva ce nu știi despre Prubette...

— Îmi lasă gura apă, Grasule.

— Înainte s-o mierlească, m-a confidențat. Mi-a zis că de inventat, inventa colaboratoarea lui. El mai mult le comercializa. Avea mai mulți biștari. Într-o zi, niște tipi din Organizația „Z" au venit să-l întrebe dacă n-ar putea să branșeze o bombă atomică veche. Îi ofereau un purcoi de aur.

— Și a acceptat ?

— Da. Dar bătrîna asistentă, care pricepuse șmecheria, a făcut urît. Atunci...

— Nu-i rea deloc, povestea cu amenințarea. Ucigașul se punea sub protecția poliției, înainte chiar să înfăptuiască crima.

— Și-ți dai seama că nu-l deranja să i se dea ca însoțitor un polițist de elită, pentru marea călătorie, dat fiind că insula trebuia să sară-n aer.

Iată-ne pe teritoriul isprăvilor lui Béru îmi arată cele patru corpuri înșirate sub lumina lunii.

— ...Și patru care fac zece, face el. Și cînd te gîndești că tot măcelul ăsta, ni-l tragem în Pacific ! Îți stă mintea-n loc !

CONCLUZIE

Serviciul radio din Kukubau a putut să transmită S.O.S.-uri de la bordul afurisitului de submarin și, dați-mi voie să vă spun că au apărut într-o viteză escadrile de avioane pentru a repatria pe toată lumea.

Doar o zi a durat faimoasa croazieră a lui Okapis, cît un picnic pe cîmp, ce mai !

Dar ce picnic !

Toate ziarele au comentat, vă aduceți aminte ! Nu vă amintiți ? Înseamnă că nu citiți ziarele în concediu, atunci.

Bietul armator își plînge acum frumoasa nevastă, al cărei cadavru a fost găsit. El crede (și poliția de asemenea) că a fost lichidată de unul dintre bandiți. Să-i lăsăm cu pietate iluziile. Vorba poetului : există morți pe care e inutil să-i suprimi de două ori !

Ați aflat vestea ? Toate monarhiile participante la croazieră mi-au trimis decorațiile lor naționale prin colete recomandate, drept mulțumire pentru Servicii excepționale făcute țărilor lor !

O mare scofală, cum se spune într-a noastră.

Vroiam să expun toate fierătaniile astea în closet, ca să stimulez constipații ocazionali, dar Felicia, care are respectul instituțiilor tradiționale, s-a opus categoric. Ea pretinde că dacă o să am plozi, mai tîrziu, vor fi mîndri să-mi găsească astea în *pedigree*. Probabil că are dreptate, ca-ntotdeauna.

Am invitat familia Bérurier la masă. Asemenea anchete, dacă nu le stropești cum se cuvine, e mai bine să le lași de meserie și să te apuci de cultivat nuga sau de creșterea benedictinilor de angora, nu ?

Iată-i că clopoțesc la ușă. Și, exact în acest moment, telefonul începe să zbîrnîie. În timp ce mama se duce să le deschidă mastodonților, eu răspund la telefon. Imediat, un ciripit delicios îmi ia cu asalt timpanul. Vocea dulcei Antigona. Altfel spus, miere curată !

— Sînt la Paris, îmi spune ea, tocmai am sosit. Ce faci în seara asta ?

Ce fac în seara asta, cînd o mică zeiță atît de drăguță se dă la mine !

Ce fac, în seara asta ?

Eu, mă știți, nu ?

Atunci, dacă mă știți, trageți concluzia !

SFÎRȘIT